

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAKE OUT

FAKE BOYFRIEND BOOK ONE

EDEN FINLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm	
Onbirinci Bölüm	
Onikinci Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
DÖRTÜNCÜ BÖLÜM	
BEŞİNCİ BÖLÜM	
ALTINCI BÖLÜM	
YEDİNCİ BÖLÜM	
SEKİZİNCİ BÖLÜM	
DOKUZUNCU	
BÖLÜM YİRMİNCİ	
BÖLÜM YİRMİ	
BİRİNCİ BÖLÜM	
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM	
Bölüm YİRMİ ÜÇ Bölüm	
YİRMİ DÖRT Bölüm	
YİRMİ BEŞ Bölüm YİRMİ	
ALTI	

FAKE OUT

FAKE BOYFRIEND BOOK ONE

EDEN FINLEY

Kindle Edition

Fake Out Telif Hakkı © 2018 Eden Finley tarafından

Kapak İllüstrasyonu Telif Hakkı ©
Kellie Dennis at Book Cover By Design

www.bookcoverbydesign.co.uk

Deb Nemeth tarafından
düzenlenmiştir

<http://www.deborahnemeth.com/>

Copy-edited by Xterraweb Edits

<http://editing.xterraweb.com/>

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

İzinle ilgili bilgi için şu adrese yazın: Eden Finley

- izinler - edenfinley@gmail.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bazı spor takımlarının ve kolejlerin isimleri, ticari markalarını ihlal etmemek veya politikalarını ve değerlerini yanlış tanıtmamak için uydurulmuştur.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Onikinci Bölüm

Onüçüncü Bölüm

DÖRTÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİNCİ BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ

BÖLÜM YİRMİ İKİNCİ

BÖLÜM

Bölüm YİRMİ ÜÇ Bölüm

YİRMİ DÖRT Bölüm

YİRMİ BEŞ Bölüm

YİRMİ ALTI

DEDİKASYON

*Düşündükleri kadar heteroseksüel olmadıklarını keşfeden herkese
ve bunu fark etmelerini sağlayan insanlara.*

BİRİNCİ BÖLÜM

MADDOX

Hayatımı sikeyim.

Geçmişimden gelen bir hayalete bakmak gerçekliğin yüzüme tokat gibi çarpması demek.

Biricik eski kız arkadaşımın benimle aynı bara girme ihtimali nedir? Ve *New York*'ta. Chastity-freaking-Wells.

Bu durumda kendine saygısı olan yirmi üç yaşındaki her erkeğin yapacağı gibi, acil çıkış için odayı tarıyorum.

Gitmem gerek. Hemen şimdi. Bar taburemden kayıyorum ve bara para atıyorum ama Chastity ve üç arkadaşı doğruca bana yöneliyor.

Bakışlarım özgürlüğe giden alternatif bir yol aramak için küçük alanın etrafında dolanırken boynumdan aşağı ter damlıyor. Kapana kısıldığımı fark ettiğimde kafamın içinde slasher film müziği çalıyor. Melodramatik falan değilim.

Topuklarımın üzerinde dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde tuvaletlere doğru yürürken, sarhoş bir adamın bana çarpmasıyla yolum kesiliyor. Elindeki bardağı düşürdü ve bardak yere çarptı, kırılan camın sesi fark edilmeme umudumu yok etti.

Omzumun üzerinden baktığımda, neredeyse evlenmek üzere olduğum kadınla göz göze geliyorum. İronik bir şekilde, taç ve duvak takıyordu. *Yanıp* sönen bir rozet ve kuşakta "*Gelin adayı*" yazıyordu.

Geçmişinin kendisine baktığını fark edince gözleri büyür.

Şimdi gidip merhaba demeliyim ama ayaklarımı hareket ettiremiyorum. Eğer kaçarsam, annesine anlatır ve ben de annemden bunun sonunu asla duyamam. Küçük kasabaların boğucu dedikodu değirmenini sevmek lazım.

İffet ve New York birbirine karışmaz. Olmstead Üniversitesi'ne gideceğimi söylediğimde bana böyle demişti. Kalmam için yalvarmadan hemen önce.

Eski kız arkadaşıma doğru attığım her adımda, kafamda daha fazla anı canlanıyor.

Bunu giy, Maddy. Arkadaşlarınla dışarı çıkma, Maddy. Pennsylvania'daki üniversiteye git, böylece birlikte kalabiliriz, Maddy. Herkes mezun olduğumuzda evlenmemizi bekliyor, Maddy.

Maddy, Maddy, Maddy.

Kalbim göğsümde bir delik açmaya çalışırken derin bir nefes alarak sahte bir gülümseme takınıyorum. "Hey, güzel kız."

Chastity'nin gözlerinden yaşlar süzülür. "Maddy? Aman Tanrım, *Maddy*." Kolları boynuma dolanıyor ve yüzüm duvakla doluyor.

Hâlâ kiraz çiçeği gibi kokuyor ve tanıdık bir şey içimi parçalıyor. Sevgi. Gençlik aşkı. Benim açımdan aptalca bir davranış.

Gerçek şu ki, Chastity o zamanlar yanlış bir şey yapmadı. Kabul ediyorum, geleceğimizle ilgili endişelerime ve ondan kibarca ayrılma girişimlerine kulak tıkamış olabilir, ancak üniversiteye gittiğimde ona yaptığım şey kabul edilemezdi. Ona yalan söyledim ve kaçtım, o zamandan beri de kaçıyorum.

Onun istediği gibi bir adam olmak içimde yoktu. Asla yuva kuracak bir tip değildim. Hâlâ da öyle biri değilim. Muhtemelen asla da olamayacağım.

"Cadılar Bayramı erken mi geldi yoksa tebrik mi etmeliyiz?" Duvağını çekiştiriyorum. İçten içe çıldırırken normal bir insan gibi konuştuğum için kendimle gurur duyuyorum.

Geri çekiliyor ama elleri omuzlarımda kalıyor. "Biz olmalıydık," diye fısıldıyor.

Göğsümdeki gerginlik bükülüyor. "Bunun neden işe yaramayacağını biliyorsun."

Elinin tersiyle burnunu siler. "Biliyorum."

Tanrım, hala bok kafalıyım. Ve bunca zaman sonra hala ona yalan söylüyorum. Ona gerçeği söylemeliyim; ona bu kadarını borçluyum. Son beş yıldır eve her gidişimde ondan kaçmayı başardım ama sonra bekârlığa veda partisinde ona rastladım.

"Tekilaya ihtiyacımız var!" diye bağırıyor arkadaşı.

Bu yetersiz bir ifade. Sanırım bir silo dolusu

lazım. Chastity'nin yüzü aydınlandı. "Bizimle kalıp

bir şeyler içer misin?"

"Umm..." Hayır, gitmeliyim. Ona gerçeği söyle, arkanı dön ve git.

Ama eskiden çok iyi teslim olduğum o surat ifadesini takınıyor. Alt dudağı sarkıyor ve parlak, köpek yavrusu gözleriyle bana bakıyor.

"Bir içki için kalabilirim." *Bir içki*, diyorum kendime. Ama belli ki eski hatalarımdan ders almamışım ve yine yalan söylüyorum, çünkü yirmi dakika ve beş tekila sonra, Chastity kollarıma düşüyor ve ev müziğine uymayan hayali bir ritimle sallanıyor.

"Seni özledim, Maddy. Belki de bu bir işarettir. Daha yüksek bir güç. Onca insan arasında .."

Duvarlar yaklaşmaya başladı. Birdenbire on sekiz yaşındaki halime geri dönüyorum ve kaçmam gerekiyor. Karşımdaki kızla evlenmem için yapılan baskı -sadece ondan değil, tüm memleketten -çok fazlaydı ve hala da öyle.

Düşünmeden daha fazla yalan söyledim. "Benim bir erkek arkadaşım var."

Chastity'nin gülümsemesi sıcaktır. "Anlaşıldı. Onunla tanışmayı çok isterim." Birden nefesi kesilir. "Sen de gelmelisin.

Onu gelecek haftaki düğüne getirin."

Uh ... ne?

"Hemen anneme mesaj atacağım."

"Hayır, hayır. Bunu yapmanıza gerek yok. Biz ... umm ..." O kadar boş zaman varken...

"Tamamdır. Hiç sorun değil. Evet cevabı veren iki kişi vardı ama bu hafta dönüp bize artık gelemeyeceklerini söylediler. Sen ve ..."

Hayali erkek arkadaşımın adını söylememi bekliyor ama ben ağzım bir karış açık öylece kalakalıyorum. "Sen ve erkek arkadaşın onların yerine geçebilirsiniz. Sizi aramızda görmek isteriz. Evdeki herkes

Seni. Artık hiç ziyaret etmiyorsun."

Evet, bunun bir sebebi var. "Umm, tamam."

Bekle, tamam değil ...

Gelecek hafta eski kız arkadaşımın düğünü için eve gitmeyi gerçekten kabul ettim mi? *Erkek arkadaşım*la? Bu gece Chastity'yi gördüğüm an düşündüğüm şeyi tekrarlıyorum: Hayatımı sikeyim.

Beynime çarpan kesik kesik ritmin tek bir adı var. Tekila. O taş kalpli orospu.

Başımı önümdeki masaya yaslamışken her zamanki kalve dükkanım en büyük düşmanım olan

insanlarla dolup taşıyor. Sabahın bu saati ve bu akşamdan kalma hali için çok fazla insan var.

"Şşşt," diyorum masaya doğru. Kimse dinlemiyor.

"Vay canına," diyor Stacy, irkiliyorum ve başımı kaldırıyorum. İçeri girdiğini ya da önüme oturduğunu duymamıştım ama işte oradaydı. Elinde iki fincan kahveyle. Onu resmen seviyorum. "Ne kadar akşamdan kalmasın?"

"Şakaklarımı ovuyorum. "Bir ile on arasında bir ölçekte mi? Yüz on iki." Gülüyor ve yeşil gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Sempati için teşekkürler."

"Kendi kendini yaraladı.

Kabullen artık."

"Neden seninle tekrar arkadaş oldum?" Artık onu o kadar da sevmiyorum.

"Çünkü seninle yatmayı reddediyorum. Tanıştığımızda cazibene kapılmış olsaydım, beni bir daha asla göremezdin."

Haklı. Stacy ile birinci sınıfta bir partide tanıştım ve ben denemekten vazgeçene kadar altı ay boyunca beni geri çevirdi. Muhtemelen iyi bir şeydi. Stacy hayatımda değişmeyen tek kişi. Üniversite boyunca birbirimize destek olduk, sonra da şu anda çalıştığımız pazarlama şirketinde birlikte staj yaptık.

"Dün gece kendimi bir bekârlığa veda partisinde buldum," diyorum.

"Eğer bana gelinle yattığını, striptizci olarak işe alındığını ya da arkadaşlarının evlenmesinden korkan depresif bekar kızlardan ikisiyle üçlü seks yaptığını söylersen, buradan giderim."

Sıcak kahvemden büyük bir yudum alıyorum ve irkilerek sertçe yutkunuyorum. "Gelinle yattım. Ama liseden beri değil."

"Oooh, kahretsin. Eski kız arkadaşın evleniyor mu?"

Stacy'ye dün gece olanları ve nasıl kurtulacağımı bilmediğim başka bir durumun içinde olduğumu anlatıyorum.

"Bekle, bekle, bekle. Bunu destekle. Bütün memleketin senin eşcinsel olduğunu mu düşünüyor?"

Bu nasıl oldu?" "Ben... Chastity'ye ondan ayrılmak için eşcinsel olduğumu söylemiş olabilirim..."

Gülümsemesini saklamaya çalışıyor. Öyle olduğunu biliyorum. "Bu sabah gelmek için çaba sarf ettiğime çok memnunum." Onun neşesi benim mutsuzluğum. "Ailen bile mi? Bu nasıl oluyor ve benim bundan nasıl haberim olmadı?"

"Seni ailemle tanıştırmamamın bir sebebi var. Beni bilirsin, kimseyle ciddi bir ilişki kurmam. Aileme sürekli bekar olduğumu ve henüz doğru kişiyle tanışmadığımı söylüyorum ve tüm konuşmalarda cinsiyet ayrımı yapmamaya özen gösteriyorum."

Gülümsemesi sonunda kayboluyor. "Beş yıldır herkese yalan söylüyorsun. Daha önce üzgün olduğumu sanıyordum, ama bu... bu-"

"Söylemene gerek yok. Ben bir bok kafalıyım. Bana bilmediğim bir şey söyle. Ama dün gece bir bardaydım ve büyük şehirdeki küçük kasaba kızım içeri girdi, zil zurna sarhoştı. Ona doğru ilerledim ve bana sarıldı, biz olmalıydık dedi. Ağzımdan *bir erkek arkadaşım* düştü. Ve sonra ..." Yüksek sesle nefes alıyorum.

"Sonra ne olacak?"

Sesimi alçalttım. "Gelecek hafta sonu onun düğününe gideceğimi söyledim. Erkek arkadaşım." Başım tekrar masaya çarpıyor ve tekrar tekrar çarpıyor. Bunu neden kabul ettim ki? Bana fazla seçenek bırakmamıştı. Onunla üç yıl boyunca bir ilişki içinde kalmamın nedeni tam olarak buydu.

"Sen ne?" Stacy çığlık atıyor.

"Ben de 'Çok sarhoştum. Belki de gelmemelisin' mesajını bekliyordum. Onun yerine *annemden* gelen bir telefonla uyandım. Chastity annesine mesaj atmış, o da benimkini aramış ve şimdi her şey berbat olmuş. Annem ona neden biriyle görüştüğümü söylemediğimi ve Wells'lerden öğrendiği için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını soruyor. Eve gelmemi ve düğüne katılırken hafta sonu kalması için erkek arkadaşımı da yanımda getirmemi istedi."

Stacy kıs kıs gülüyor.

"Çok yardımcı oldun, Stace. Hiç küçük bir kasaba annesinin suçluluk duygusuna katlanmak zorunda kaldın mı? Ben

Bu sabah telefonu kapattığımızda aslında sahip olmadığım erkek arkadaşım ile eve taşınmayı kabul etmediğime şaşırdım."

Dudağını ısırıyor. "Ne yapacaksın?" "Şey, ben biraz umuyordum..."

"Erkek gibi giyinip erkek arkadaşınmışım gibi davranmayacağım."

Gülüyorum. "Aslında kardeşini buna ikna edebileceğini umuyordum." Onunla hiç tanışmadım ama ondan çok bahsediyor.

Stacy dudaklarını büzüyor. "Damon her zaman çalışıyor ya da ders çalışıyor. Bu oldukça üzücü. Hafta sonu izin alabilecek mi bilmiyorum."

"O bir spor ajanı, değil mi?" "Yakında olacak, evet."

Bu kartı oynamak istemiyorum ama elimdeki tek şey bu. "Ya ona NHL'de yüksek profilli bir hokey oyuncusuyla görüşme ayarlayabilirsem?"

Stacy'nin kaşları çatılır. "Kim?"

Tommy Novak'la akraba olduğumu kimseye söylemememin bir nedeni var. Adamı çok az tanıyorum. Hiç yakın olmadığım kız kardeşimle evli ve aile toplantıları çok az. Ondan iyilik istemek yanlış geliyor ama Stacy'nin kardeşinin bana yardım edeceği anlamına geliyorsa bunu yapacağım. "Tek söyleyebileceğim Boston'da oynadığı."

"Damon'ı ikna edersem bu maskaralığa gerçekten devam edecek misin? Neden gerçeği söyleyemiyorsun? Dolaptan çık. Ama tersten."

"Kasaba gerçeği öğrenirse büyük bir skandal olur ve düğününden hemen önce Chastity'nin ihtiyacı olan şey kesinlikle bu değil."

"Yani, bunu onun için mi yapıyorsun? O senin eski sevgilin. Neden umursuyorsun ki?"

Boynumu ovuyorum. "O şimdiye kadar yaşadığım tek ilişki. Ona yalan söylediğim için bir pisliktim ve bunun başka bir adamla evlenirken ortaya çıkmasını istemiyorum. Eğer ciddi bir kız bulursam -ki zaten bulacağımdan hep şüphe etmişimdir- o zaman herkese söylerim diye düşündüm. Eninde sonunda söyleyeceğim ama bu hafta sonu bunun zamanı değil."

"Neden sadece gelemeyeceğini söylemiyorsun?"

"Sana yine suçluluk duygusu aşılayan anne hikâyesini anlatmama gerek var mı? Eve gidip ayrıldığımızı söylersem, bana zorla rahatlatıcı yiyecekler yedirir ve bir hafta kalmamı ister. İşte o böyle bir anne."

Stacy çantasını karıştırır ve telefonunu çıkarır. "Ben bakıyorum." "Gerçekten mi?"

"Bunu arkadaşın olduğum için yaptığımı söylemek isterdim ama dürüst olmak gerekirse? Kırk sekiz saat boyunca eşcinsel gibi davranmak zorunda kalacağın düşüncesi beni son derece eğlendiriyor."

Tabii ki var.

İKİNCİ BÖLÜM

DAMON

Stacy ile metrodan çıkarken, "Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum," diye homurdanıyorum. Atıcılık günlerimden beri edindiğim gergin bir alışkanlık olan şapkamı çekiştiriyorum. Şapkamla oynadığımda koç her zaman sahada zorlandığımı anlardı. "Sen gelmiş geçmiş en kötü kardeşsin."

"Hey, bundan bir şey elde edemeyecek değilsin ya."

"Evet, bir NHL oyuncusuyla olan bu gizemli buluşma ortaya çıksa iyi olur. Maddox denen adamın doğruyu söylediğini nereden biliyorsun?"

"Bana yalan söylemez." "Bildığınız kadarıyla."

OnTrack Sports'taki patronlarım hukuk eğitimimi bitirir bitirmez beni ücretli stajyer asistanlıktan menajerliğe terfi ettirmek istiyor ama onlara kendi müşterilerimi getirebileceğimi göstermem gerekiyor. Bu şansı elde etmek için bir hafta sonunu birinin erkek arkadaşı gibi davranarak geçirecek kadar çaresizim.

Belki de ailemin bana işkolik demeye hakkı vardır.

"Söz veriyorum olacak," diyor kız kardeşim. "Ayrıca Maddox'u çok seveceksin."

"Herkes gerçeği söyleyecek cesareti olmayan, kadın düşkünü bir pislik olduğu için eşcinselmış gibi davranan heteroseksüel adamı seveceğimden eminim."

Göğsüme tokat atıyor. "Gördün mü, onu zaten tanıyorsun."

Maddox'un dairesine yaklaştıkça daha da tedirgin oluyorum. "Cidden, Stace. Bunun olası bir müşteriye değip değmeyeceğini merak etmeye başlıyorum."

"İki gece. O eski kız arkadaşını ve annesini sırtından atıyor, sen yeni bir müşteri kazanıyorsun, ben de Pazartesi günü Maddox beni bilgilendirdiğinde saatlerce eğleniyorum. Bu bir kazan-kazan-kazan."

Gerçekten müşteri listemi oluşturmam gerekiyor. Şu anda, etkileyici olmayan bir *sıfırda* duruyor.

Maddox'un dairesinin lobisine ulaşır ulaşmaz, yanımıza erkek şortu giymiş, çıplak göğsünün üzerinde deri kayışlar olan ve sırtında melek kanatları taşıyan bir adamdan başkası yaklaşmıyor.

"Bu da ne-"

"Hey, sen Richard olmalısın," dedi kız kardeşim.

Adam başını eğiyor ve para el değiştiriyor. "Stacy, ne yaptın sen?" diye sordum.

"Bunların hepsi eğlencemin bir parçası."

Richard, "Kız kardeşin kötü biri," diyor.

"Sana her ne ödüyorsa, bu yeterli değil."

Stacy'yi asansöre kadar takip ediyoruz ve dokuzuncu kata çıkıyoruz.

"Düşük seviyeli bir pazarlamacının bu binada bir daireye nasıl parası yeter?" Ben soruyorum. Stacy boktan bir yerde yaşıyor. Düşündüm de, ben de öyle.

"Burası bir stüdyo ve sahibi olan okul arkadaşlarından birinden kiralamış." Stacy koridorda yürümemi engellemek için kolunu bana doğru uzatıyor. "Önce Richard."

"Önümüzdeki iki günü bu adamla geçirmek zorunda olduğumu hatırlıyorsun, değil mi? Eğer onunla uğraşırsak benden nefret eder."

Ama artık çok geç. Richard kapıyı çalıyor. Stacy sırtıyor. Kendimi vurmak istiyorum. Kapı açılıyor ama saklandığımız yerden Maddox'u göremiyorum.

Richard göz açıp kapayıncaya kadar kostüm giyen tuhaf bir adamdan gösterişli bir eşcinsel dönüşür. "Maddox! Selam, hayatım. Ben Damon."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Richard haklı. Sen kötüsün."

"Uh... umm..." Maddox'un kafa karışıklığı neredeyse onun için üzülmeme neden oluyor. Sesi beklediğimden daha derindi. Kekeleyerek bile olsa, zengin ve pürüzsüz bir ses çıkarıyor.

"Beklediğin gibi değil mi?" Richard, mümkün olan en dramatik şekilde çıkardığı elini kalçasına koyarak soruyor.

Oh, Tanrım.

Maddox, "Hayır, sadece Stacy'nin beni rezil etmen için sana ne kadar ödediğini merak ediyorum," diyor. Kafasını kapı aralığından çıkarıp Stacy'ye dik dik bakıyor. "İyi denemeydi. Seni çok iyi tanıdığımı unutuyorsun. Ayrıca, kardeşini sosyal medyada takip etmeyecek kadar aptal olduğumu düşünüyorsan, kurnazlığına olan tüm saygımı kaybettim demektir. Benim tanıdığım Stacy bu adamın fotoğrafını Damon'ın profiline koyardı." Richard'ı işaret ediyor.

Bir kahkaha attım. "Haklısın, Stace. Bu eğlenceliydi."

Maddox'un mavi gözleri benimkilerle buluştu. Kare çenesi, sarı saçları ve genç Brad Pitt'e olan benzerliğiyle bu hafta sonu çok daha garip bir hal aldı. Tabii ki, heteroseksüel adam muhteşem, çünkü evren benim acı çekmemi izlemeyi seviyor.

Kahretsin, şimdi de gülümsüyor. "Selam, gerçek Damon. Ben Maddox." "N'aber." *N'aber? Kendine gel.*

Stacy beni tokalaşmamız için uzattığı eline doğru sürüklüyor.

"Burada işim bitti mi?" Richard soruyor.

"Evet. Teşekkürler," diyor Stacy. "Seni geçireyim. Pazartesi görüşürüz Maddox. Seni sonra ararım, Damon."

Beni onunla yalnız bırakmamasını dileyerek kız kardeşimin geri çekilişini izliyorum. Bunu kabul etmemeliydim. Heteroseksüel erkeklere aşık olma geçmişimle olmaz. Şey, *erkek*. Sadece bir kez oldu ve kendime bunu bir daha yapmayacağıma dair söz verdim.

"Yola çıkmaya hazır mısın?" Maddox soruyor. "Bir araba kiraladım ve trafik kötü değilse yolda yaklaşık üç saatimiz var."

"Evet." Spor çantamı ve takım elbisemin olduğu çantayı kaldırıyorum. "Her şey hazır."

Şehirden çıkar çıkmaz Maddox, "Bunu yaptığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi.

Şimdiye kadarki yolculuk garip bir havadan sudan konuşma ve beynimin tek kelimelik cevapların uygun olduğuna karar vermesinden ibaretti.

Başımı salladım ve pencereden dışarı baktım. Newport Üniversitesi'nde dört yıl beyzbol oynadım ve New Jersey'i hiçbir zaman şimdiki kadar büyüleyici bulmadım. I-80'in ne kadar harika olabileceğini fark etmemiştim.

"Benim bir pislik olduğumu düşünüyorsun, ha?" diyor. "Birazcık."

"En azından dürüstsün."

Koltuğumda kayıyorum. Gerçekten oraya gitmek istiyor mu? Güzel. "Senin gibi adamlar yüzünden bir kıza kadınlarla çıkmadığımı söylediğimde bana saçmalama diyorlar."

"Gerçekten mi? Seni gerçekten arıyorlar mı?"

"Ama sen çok erkeksin' ve 'Benimle çıkmak istemeseydin, o zaman tamam, ama sen

yalan söylemek zorundasın.' Benim favorim "Ama sen bir spor menajerisin." olurdu. Spordan hoşlanmanın kurallara aykırı olduğunu bilmiyordum. Yılın Eşcinsel Erkeği ödülünü kazanma şansım da gitti."

"Fuuuuck. Kendimi daha fazla pislik gibi hissettirmenin yolu. Stacy bunu sana nasıl kabul ettirdi?" "Rüşvetini unuttun mu? Dürüst ol, hokeyci adam var mı ki?"

Maddox'un çenesi sertleşir. "Evet. Öyle. Ve ne olursa olsun, bunu yapmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Yemin ederim o, uğruna eşcinselmişim gibi davrandığım tek kız."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum. "Ben sadece yeni bir müşteriyle tanışma fırsatı için buradayım." "Yeterince adil."

"Hikâyemizi açıklığa kavuşturmalıyız," diyorum.

"İnternette öğrenebildiğim kadarını öğrenmeye çalıştım ama Fort Knox'tan daha güçlü gizlilik ayarlarınız var. Tek öğrendiğim adın, Columbia'ya gittiğin, OTS için çalıştığın ve Twitter akışının beyzbol istatistikleriyle dolu olduğu ve başka bir şey olmadığı."

"Beni Google'da mı aradın?"

"Uh, hayır. Sadece Facebook ve Twitter'da seni takip ettim." Beni Google'da aramalıydı. Ona tüm hayat hikâyemi anlatabilirdim. Sosyal medya hesaplarımdan eski beyzbol oyunculuğu hayatımı sildiğimden emin oldum. "Neden, Google'da ne var ki?"

Alay ediyorum.

"Kahretsin, şimdi ilgimi çekti. Birini öldürdün mü?"

"Hayır." Sadece kariyerim.

"Utanç verici bir göbek adı mı? Bir erkek arkadaş bunu bilmeli, değil mi?"

Ona yan gözle bakıyorum. "Kendini neyin içine soktuğunu bildiğinden emin misin? Yani, ortak gibi davranmamız gerekecek. Elimi tutman ve bana bir erkek arkadaş gibi dokunman gerekecek. Sana her yaklaştığımda ürkecek misin?"

"İki erkeğin birbirine dokunması beni rahatsız etmiyor."

Gey erkeklerin dokunuşunu görmekten hoşlanmanın gey *olmaktan* farklı olduğunu söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum. "Göbek adım Isaac, annemin babasının adı."

"Damon Isaac King... bekle, baş harflerin-"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Biliyorum. Stacy'nin ben ortaya çıktığımdan beri ailemize bu şakayı yapmadığını mı sanıyorsun? "Baş harfleri *DIK* olunca sık sevmesine şaşmamalı."

Maddox kendini tutmaya çalışıyormuş gibi

dudağını ısırtıyor. "Gülmeye iznin var," diyorum.

"Ben Maddox Colin O'Shay. Oldukça sıkıcı. İsmim standartlarınıza uygun olmadığı için üzgünüm." "Çok İrlandalı."

"Babamın adı Colin ve ailesi İrlandalı. Büyükannem ve büyükbabam babam gençken Amerika'ya taşınmışlar. Aksanını ve her şeyini hâlâ koruyor."

"Not edildi."

"Columbia'da ne okuyorsun?" Maddox soruyor.

"Newport'tan spor yönetimi diplomam var ve bunun üzerine hukuk diplomamı da bitirmek üzereyim."

"Çift diploma mı? Demek ki zekisin. Neden ajan olmak istedin?"

Boğazımı temizliyorum ve tekrar pencereden dışarı bakıyorum. "Bu bir yedekti. Asıl planım bir top oyuncusu olmaktı."

"Seni geri tutan neydi?"

"Rotator manşet yırtığı."

Atıcıydım." "Ouch."

Omuz silkiyorum, soğukkanlı görünmeye çalışıyorum ama beyzbolu kaybetmek hassas bir konu - sakatlığımdan yıllar sonra bile. Sanırım gerçekten bittiğini kabul etmek benim için her zaman zor olacak. Hiçbir şey beni sahada olmak kadar mutlu edemezdi. Hâlâ sayı yapamadığım maçların hayalini kuruyorum.

Çimlerin kokusu, parlak stadyum ışıkları, oyun her zaman sarhoş edici olmuştur. Şimdi zorunlu rehabilitasyona zorlanan bir alkolik gibiyim, çünkü bağımlılığım artık benim için bir seçenek değil. Ama buna çok susadım.

"Benim hakkımda bir şey bilmek ister misin?" Maddox sorar.

"Maddox O'Shay. Parsons Media'da çalışıyor, Olmstead Üniversitesi'ne gitti ve kızlara cinselliği hakkında yalan söylüyor." Sırıtiyorum.

"Kız. Bir kız. Ve en iyisi bu hafta sonu bu konuyu açmamak. Alerjiniz var mı? Kahve içer misin? Yumurtalarınızı nasıl seversiniz? Çiftlerin birbirleri hakkında bildikleri bu değil midir?"

"Alerjim yok, kahve olmazsa olmazım -ki ben sade içerim- ve eğer bir restorandaysam yumurtalarımı haşlanmış olarak sipariş ederim, ama eğer yemek pişiriyorsam tek yapabildiğim çırpılmış yumurta."

"Ben güneşli bir adamım, kahvemde krema ve şekere ihtiyacım var ve morfine ve bağılılığa alerjim var."

Gülüyorum ve komik olmasından nefret ediyorum.

"Ama muhtemelen bu hafta sonu bağlanma fobisinden de bahsetmemelisin."

"Akıllıca bir hareket," diyorum.

"Peki nasıl tanıştık?" diye soruyor.

"Gerçeği söyleyebilir miyiz? Bizi kız kardeşim tanıştırdı. Onunla aynı üniversiteye gittiniz, birlikte çalışıyorsunuz ve hepimiz aynı şehirde yaşıyoruz. Bu akla yatkın. Aslında daha önce tanışmamış olmamız bir mucize. Stacy durmadan senden bahsediyor."

"Kardeş ve en iyi arkadaş açısı. Bunu sevdim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MADDOX

Erkek arkadaşım benden nefret ediyor. Onu suçladığımı söyleyemem.

Damon'la tanıştığımda ne bekleyeceğimden emin değildim. Facebook profil resmi dışında elimde pek bir şey yoktu. Saçının ne renk olduğunu bile bilmiyorum. Fotoğrafında ve şu anda Columbia marka bir şapka takıyor. Onu bir top oyuncusu olarak görebiliyordum; geniş omuzları ve kıskandığım pazuları vardı.

Ailemin iki katlı fiçı tahtası evinin önüne geldiğimizde ve kontağı kapattığımda Damon arabadan inmeme engel oluyor.

"Bilmemiz gereken önemli bir soru daha var," diyor. "Eğer hangimizin altta kalacağı ise, ben seninle gitmek zorundayım."

Damon o kadar çok gülüyor ki karnını tutmak zorunda kalıyor. En azından yol boyunca bana attığı kaş çatma ifadesinden daha iyi. "Ailenizden biri bunu sorarsa, onlara hangi cinsel pozisyonu tercih ettiklerini sormak zorunda kalabilirim."

"Sana meydan okuyorum," diyorum.

"Benim sorum bundan daha önemli. Takımınız kim?" "Beyzbol mu?"

"Duh."

"Ummm..."

"Beyzbolu seviyorsun, değil mi?" Damon bana bir tek boynuzlu atı katledecekmişim gibi bakıyor. "Ben daha çok futbolu severim."

Saatini kontrol eder. "Üç saat ve bu sahte ilişki çoktan bitti."

Gülme sırası bende. "Sen hangi takımı tutuyorsan ben de onu tutayım. Dur tahmin edeyim, Yankees." "Tabii ki hayır. Ben sonuna kadar Mets'liyim."

"Bildğim iyi oldu. Bunu yapmaya hazır mısınız?" diye sordum.

Damon'ın gözleri evde geziniyor ve yanılmıyorsa teni soluyor. "Daha önce hiç bir erkeğin ailesiyle tanışmamıştım."

"Gergin olmana gerek yok. Bizimkiler harikadır ve geylik konusunda hiçbir sıkıntıları yoktur." Damon huffs. "Sadece, sen gey değilsin."

"Bunun bir önemi yok. Nasıl olsa birkaç ay içinde 'ayrılacağız'."

Bana ters ters baktı. "Ya da gerçeği söyleyebilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Bu çok garip." "Neymiş o?"

"Yargılayıcı davranırken tıpkı Stacy'ye benziyorsun. Biliyorum. O beni çok yargılar." Gülümsedi.

"Bak, burada oturup aileme neden gerçeği söylemem gerektiğine dair sebeplerin üzerinden geçebiliriz ama bu hafta sonu bunun zamanı değil. Bizimkilerle akşam yemeği yiyeceğiz, yarın Chastity'nin düğününe katılacağız, bedava alkolle sarhoş olup sızacağız ve Pazar sabahı erkenden şehre döneceğiz."

Damon başıyla onaylar. "Bununla başa çıkabilirim." "Hadi, erkek arkadaşım," diye

şarkı söylüyorum.

"Küçük bir gey olmadığına emin misin?" diye soruyor şakacı bir tonda. "Bu konuda çok doğalsın.

Bu."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Yine de *erkek arkadaş* kelimesinin bu kadar kolay ağızından çıkmasına şaşırdım. Yüzü düştü. "Kahretsin, sana asıldığımı kastetmedim. I-"

"Vay be. Sorun değil. Şaka yaptığını biliyordum." Aramızdaki ilişkiyi olabildiğince rahatlatmak istiyorum. Onu kendi karmaşamın içine sürükledim ve şimdi eşcinsel olduğu gerçeğine kızacağımdan ya da olmadığı halde bana asıldığını düşüneceğimden endişeleniyor. Yüzündeki donuk ifade bana inanmadığını düşündürüyor. Koluna uzanma riskini göze alıyorum. "Ciddiyim. Sorun yok."

Ben elimi çekene kadar çatık kaşlarıyla elime bakıyor. Tamam, anladım. Sahte sevgiliye dokunmak yok. Damon ön camdan tekrar eve baktı. "Sanırım fark edildik."

Bakışlarını takip ediyorum. "O benim annem. Uzun zamandır burada park halindeyiz. Muhtemelen senin korktuğunu düşünüyordur."

"Bu da bir seçenek mi?" Damon sorar. "Çok geç. İşte geliyor."

Annem otuzlu yaşlarında ağarmaya başladı ve uzun saçlarını boyamak yerine her zaman zarif bir şekilde yaşlanmak istediğini söylerdi. Tulum ve yağmur çizimleri giyiyor ve tam bir taşralı hödük resmi çiziyor. Tek eksiği ağızdan sarkan bir saman parçası.

"Merhaba anne," diyorum arabadan inerken.

Yaklaştı ve bana kocaman sarıldı. "Bebeğim benim." "Yirmi üç yaşındayım. Artık bana öyle seslenebileceğini sanmıyorum." "Her zaman benim bebeğim olacaksın."

Damon arabanın etrafında dönerken, "Şirin," diye takılıyor. Kahretsin, gülümsediğinde çok yakışıklı oluyor. O kadar ki, ailemin bu küçük gösterimize saçmalık diyip demeyeceğini merak ediyorum. Açıkçası, Damon'la gerçekten birlikte olsaydım, boyumdan büyük işlere kalkışardım. "Merhaba, Bayan O'Shay. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Elini uzattı.

"Sarılmayı sever," diye uyarıyorum.

Beklendiği gibi, annem kollarını ona doluyor. "Ve bana Alana de."

"Babam nerede?" Ben soruyorum.

"İçeride, hindiyi kesiyorum."

Damon'a bakıyorum. "Buraya gelmemiz sekiz ay mı sürdü? Şükran Günü olduğunu fark etmemiştim."

"Komik çocuk," diyor annem alaycı bir şekilde. "Eve erkek arkadaş getirmen özel bir durum, bu yüzden hindi pişirdim. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Ellerimi sahte bir yenilgiyle havaya kaldırıyorum. "Hiç sorun değil." Ama bu benim midemi bulandırıyor. Bu sahte eşcinsel olma meselesi şimdiye kadar hiç sorun olmamıştı ve ailemin ne kadar yanlış yönlendirildiğini hiç fark etmemiştim.

Mutlu bir aileyiz diyebilirim ama yakın olduğumuz söylenemez. Kız kardeşimi çok az görüyorum, yeğenlerimle de sadece birkaç kez görüştüm. Annem ve babamı tatillerde görüyorum ve belki iki ayda bir ve doğum günlerinde arıyorum.

Annem sık sık biriyle görüşüp görüşmediğimi soruyor ama ben her zaman konuyu değiştiriyorum. Heteroseksüel olduğumu bilse ben de öyle yapardım. Chastity'den beri gerçek bir kız arkadaşım olmadı.

"Geliyor musun, İrlandalı?" Damon yolun yarısına geldiğinde ve benim onu takip etmediğimi fark ettiğinde soruyor. Annem çoktan eve dönmüştü.

"Şirin lakaplarla mı başlıyorsun? *Dik?*"

Yüzünde bir sırıtma belirir. "İyi oynadın." Şapkasını çıkarır ve eğilir.

Demek koyu renk saçları var. Koyu renk saçlar ve yeşil gözler - muhtemelen erkek arkadaşım hakkında bilmem gereken bir şey. Kız kardeşinin sarı saçlarının tam tersi.

Ona yetişiyorum ve kolumu omzuna atıyorum. Damon bir anlığına kaskatı kesiliyor ve sonra rahatlıyor. Eğilerek, "Bunun için özür dilerim. Tekrar özür dilerim."

"Her şey yolunda." Sesi hırçın.

Eve girdiğimizde annem "Eşyalarını Jacie'nin odasına koyabilirsin" diye seslendi.

"Jacie'nin odası mı?" diye sordum. "Damon benim odamı alır, ben de onun odasını alırım diye düşündüm. Fark ettin mi bilmiyorum anne ama tek kişilik yatağa sığmayız."

Annem mutfağın köşesinde beliriyor. "Sana söylememiş miydik? Jacie son ziyaretinde onun odasına bir kraliçe yatak aldık ve çocuklar için ikiz yatakları senin odana taşıdık. Hayal görmüyorum, Maddy. Erkek arkadaşınla birlikte uyuduğunuzu biliyorum. Jacie'nin odasını al."

Lanet olsun.

"Sonra elini yüzünü yıka ve akşam yemeği için aşağı gel."

Damon önümde, merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve en tepede duraklıyor. "Ne tarafa?"

"Sola," diye mırıldanıyorum ve göz temasından kaçınıyorum. Kız kardeşimin misafir odası olarak yeniden düzenlenen odasına girer girmez kapıyı arkamızdan kapatıyorum. "Bunun için çok üzgünüm. En son bir süre önce evdeydim."

"Benim için büyük bir sorun değil, ama senin için bir sorunsan anlarım. Farkında mısın bilmiyorum ama ben de bir ya da iki kez bir erkekle aynı yatağı paylaştım."

"Aynı yatağı paylaşmak benim için sorun değil ama bunu sana yüklemek istememiştim." "Merak etme. Kendi tarafımda kaldığımdan emin olacağım."

Başımı eğiyorum. "Endişelenmemin nedeni bu değil."

"Sadece, bunu sorun etmeyecek çok fazla heteroseksüel erkek tanımıyorum. Sorunlarınız varsa, ben konuşurum. Anlıyorum."

"Eğer sorunlarım varsa, o zaman söz alan ben olmalıyım. Ama yok, o yüzden konuşmayacağım." Damon başka tarafa bakıyor.

"Annemden önce yemeğe gitmeliyiz-" "Çocuklar!"

"-bunu yapar."

"Tamam."

Yemek odası mum ışığıyla aydınlanıyor ve annemin hazırladığı ziyafet suçluluk duygusunun ensemden aşağı süzülmesine neden oluyor. Belki de eve gelmek için daha fazla çaba göstermeliyim.

"Baba, bu Damon," diyorum.

Damon, sadece 5-10 yaşında olan babamın üzerinde yükseliyor. Boyumu ve sarı saçlarımı nereden aldığıma dair hiçbir fikrim yok. Hepsi siyah saçlı ve kısa boylu olan ailemden hiçbirine benzemiyorum.

"Memnun oldum oğlum," diyor baba İrlandalı aksanıyla ve Damon'ın elini sıkıyor.

Damon'a yönelik sevgi sözcükleri beni biraz rahatlatıyor. Hiçbir şeyin Damon'ın hafta sonunu olması gerekenden daha zor hale getirmesini istemiyorum ve yarınki düğünde bir tür bağınaz yorum alacağımızı biliyorum.

Komiktir, Chastity'ye eşcinsel olduğumu söylediğim gün, ailemin "öğrendiği" günle aynı gündü. Chastity üç yıl boyunca sakal olarak kullanıldığı için hiç vakit kaybetmeden şehit ve kurban rolü oynadı. Ailem olaydan bir saat sonra her şeyin bittiğini anladı. İşte size Clover Vale bağlantısı. Sosyal medyanın canı cehenneme; küçük kasabaların yanında hiç kalır.

Eve gittiğimde annem ve babam oturma odasında beni bekliyorlardı.

"Bize söylemek istediğin bir şey var mı?" Annem sessizce sordu. Ses tonunda sempati vardı ve Chastity ile ayrıldığımızı bildiğini anladım.

"Hayır, konuşacak bir şey yok," dedim. "Farklı yönlerde gidiyoruz."

Babam eğlenerek homurdandı. "Ya da aynı yöne, gerçekten. Bilirsin, erkeklere doğru." "Bekle, ne?"

Annem ayağa kalkıp bana yaklaşıırken gözleri yaşardı. "Bugün çok cesurdun tatlım. Keşke önce bize gelseydin ama seni olduğun gibi sevdiğimizi bilmeni istiyoruz."

"Ne?" Kafam karışmıştı çünkü Chastity'nin beni tüm kasabaya ifşa edeceğini düşünmemiştim. Eşcinsel olduğum konusunda yalan söylememiş olsaydım çok kızardım. Sanırım bu Karma'nın beni geri alma yoluydu.

Sonra babam benimle gurur duyduğunu söyledi. Üniversiteye girdiğimde bunu söylememişti.

Aileme gerçeği söylemek istedim - Chastity'den ayrılmak için denediğim diğer tüm yolların işe yaramadığını - ama asla yapmadım. Besbelli. Yoksa burada sahte bir erkek arkadaşla oturuyor olmazdım.

Damon bana dirsek atıyor ve ben de transımdan çıkıyorum. "Ne dedin?"

Özür dilerim, dalmışım." "Damon'la nasıl tanıştın?" Annem sordu.

"Muhtemelen Stacy'den daha önce bahsetmişimdir. Onun kardeşi."

Damon, "İlk kez geçen yıl mezuniyet törenlerinde tanıştık ama kısa süre önce tekrar karşılaştık," diyor.

Ooh, bu güzel bir kapak.

"Peki sen ne zaman çıktın?" Annem soruyor.

"Anne!" Bunu sormasını beklemiyordum. Bunun onun için yeni bir şey olduğunu anlıyorum -bir "erkek arkadaşla" tanışmak falan- ama ... gerçekten mi?

"Pardon, bu uygunsuz mu?"

"Sorun değil," diyor Damon. "Benim hikayem sıkıcı. Üniversite birinci sınıftaydım ve ailemi arayıp biriyle görüştüğümü söyledim. Planım onu eve götürüp tanıştırmaktı - bu şekilde ortaya çıkacaktım - ama annem 'Bir dahaki sefere eve geldiğinde onu yemeğe getirmeyi unutma' dedi. Henüz erkek olduğunu söylememiştim. Söylememe gerek yoktu, anlamışlardı. Büyük bir meseleymiş gibi davranmadılar, çünkü açılmanın büyük bir mesele olmaması gerektiğine inanıyorlar. Heteroseksüel insanlar bunu yapmak zorunda değil, dolayısıyla herhangi bir yönelim de olmamalı."

"Bu güzel bir hikâye," diyor annem. "Terk edilmiş eski bir kız arkadaşın Maddy'yi tüm kasabaya ifşa etmesinden daha iyi."

Gerginim. "Onun hakkında konuşmamıza gerek yok."

"Tamam, tamam." Annem ellerini havaya kaldırdı. "Buradayken başka bir planınız var mı?"

"Hayır, sadece düğün."

Telefonum cebimde titriyor.

Will:

Dedikodulara göre şehre dönmüştün. Sen, ben, Jared, Rusty's? Bir saat mi?

"Liseye beraber gittiğim birkaç çocukla bir şeyler içmeye gitmek istemiyorsan tabii?"

Damon'ın gülümsemesi gerginleşir. "Sen nasıl istersen."

Ben:

Biz de varız.

Will:

Biz mi?

Ben:

Erkek arkadaşımı getiriyorum.

Çocuklar bundan çok hoşlanacak.

Will:

HAHAHAHAHA

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DAMON

"Dışarı çıkmamızın sorun olmayacağından emin misin?" Maddox arabaya giderken bana sordu.

O kadar şeffaf mıyım? Hayır, arkadaşlarıyla içmeye gitmek istemiyorum. Anlaşmamız ailesiyle iki gece geçirmek ve bir düğündü. "Sorun değil," diye yalan söyledim. "Ama bu işi halka açmaya hazır mısın?"

"Bu gece bunun için endişelenmemize gerek yok."

Bara vardığımızda, dışarıda bizi bekleyen iki adam vardı. Maddox koyu saçlı olana doğru koşuyor ve onu sertçe itiyor. Adam geri itince, Maddox onu kafasından yakaladı.

"Tamam, tamam, sen kazandın," diyor adam. "Saçını bozma."

"Biz de Maddy'nin eşcinsel olduğunu sanıyorduk," diye takılıyor diğeri.

Maddox arkadaşını bıraktı ve bana döndü. "Damon, gel de liseden en iyi iki arkadaşım ile tanış. Will"-birini ve kızıl saçlı olan diğeri işaret ediyor-"Jared, bu benim erkek arkadaşım."

"Erkek arkadaş mı?"

Jared sorar. Will güler.

"Evet, *erkek arkadaş*. Mesela" -ellerini kaldırıyor ve tırnak işareti kullanıyor-

"erkek arkadaş'." "Bir an için ciddi olduğunu sandım," diyor Jared.

"Bekle, biliyorlar mı?" Ben soruyorum. Bu işleri kolaylaştırır.

"Bu ikisini suçlayabilirsin," diyor Maddox. "Bana bu fikri veren onlardı."

"Biliyor musun, sen gittikten sonra herkesi senin ortalıkta dolaştığına ikna etmeye çalıştık ama bu doğru değildi. Bize ne söylendi biliyor musun?" Will soruyor. "Destekleyici olmayan bağınazlar olduğumuzu."

"Peki, sen gerçekte kimsin?" Jared bana soruyor.

"Arkadaşım Stacy'yi tanıyorsun," diyor Maddox ve sonra yüzü aydınlanıyor. "Jared, onu *gerçekten* tanıyorsun.

Beni okulda ziyarete geldiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Oooh, *şu* Stacy," diyor Jared yüzünde aptal bir sırıtışla.

Gözlerim kısılıyor. "Küçük kız kardeşimle mi yattın?"

Jared'in gözbebekleri imkânsız boyutlarda büyür. "Oh, kahretsin.

Hayır mı?" Maddox, "Erkek arkadaşımın seni öldüresiye dövmesini görmek isterdim," diyor. "Ben de," diyor Will.

"Uh, umm ... şey ..."

Bakışlarım onu rahatsız mı ediyor? Güzel.

Maddox kolumu çekiyor. "Stacy'ye onun için deli bir ağabey gibi davrandığını söyletme bana. Bundan nefret edeceğini biliyorsun."

"Bunu yaparsan ona evdeki herkesin sana Maddy dediğini söylerim," diyorum. "Söylemezsin."

"Oh, yapardım."

"Kahretsin."

"Sahte çift şakası olayını doğru anlamışsın. Kelime oyunu yapıyorum," diyor Will. Topuklarının

zerinde dönüyor ve biz de onu Rusty's adlı batakhanenin içinde takip ediyoruz. Duvar da tam bir delik.

Maddox ilk içkiyi ısmarlıyor ve biz de yırtık vinil koltukları ve tuhaf bayat bira kokusu olan bir kabine doluşuyoruz.

"Peki, yarın için başka kim heyecanlı?" Will alaycı bir şekilde soruyor.

Kıkırdıyorum ve Maddox'a dönüyorum. "Chastity'yi en son ne zaman gördün?" Will, "Lütfen, bu bok kafalı 'deşifre' olduğundan beri geri dönmedi," diyor. Maddox, "Yalan," diyor. "Geri döndüm."

"Orada burada bir ya da iki gün. Haberin yayılması için yeterli bir süre ve sonra New York'a dönmek için acele ediyorsunuz" diyor Jared.

"Beni özlediniz. Anlıyorum. Benim muhteşemliğim olmadan yaşamak zor olmalı."

Maddox'un kız kardeşimle neden iyi anlaştığını anlamak çok kolay. İkisi de rahat, alaycı... ve kendileriyle dolu.

"Aslında," diyor Jared, "sen gittiğinden beri EPA tüm ABD'deki en temiz havaya sahip olduğumuzu söylüyor. Egon boğucuydu."

Maddox koltuğunda geriye yaslanır. "Bu hafta sonu eşcinsel olduğum için şanslısınız diyelim. Aksi takdirde, takılma şansınız olmazdı."

Neredeyse biram boğazıma kaçırıyordu ve ben öksürüp sıçrarken Maddox sırtımı sıvazlıyor. Ona ters ters baktığımda, gözleri eğlenerek parlıyor ve bu onu çok sevimli gösteriyor.

Hayır. Sevimli değil. Hayır. Azıcık bile değil. Oraya gitme, aptal.

"Takılmaktan bahsetmişken," diyor Jared ve başını barın kapısına doğru uzatıyor.

Dar giysili üç kız içeri girerken etraflarına bakınıyor ve gözleri bize takılıyor. Will, "Görünüşe göre birimiz kaçırdık," diyor.

Maddox gülüyor. "Damon'ın bunu sorun etmeyeceğinden eminim."

"Oh, yani sen aslında ..." Jared diyor ki. "Düşündüm de, boş ver. Maddox seni bunu kabul etmeye nasıl ikna etti?"

"Bana rüşvet veriyor. Ben bir spor menajeriyim ve bana olası bir müşteriyle görüşme ayarlıyor." "Oh, kayınbiraderi mi?" Will soruyor.

Maddox'a kaşımı kaldırıyorum ama o konuyu değiştiriyor. Sanırım hokey oyuncusu gerçek olabilir.

"İçlerinden biri kaçıracak." Görüş alanımızda stratejik olarak bir kabin seçmiş olan kızlara doğru başını sallıyor. "İlişki aramıyorum."

Jared, "Biz ilgileniyoruz," diyor ve Will'le birlikte kızlarla konuşmaya gitmek üzere yanımızdan ayrılıyor.

"İstersen oraya gidebilirsin," diyorum. "Am arayan erkekler tarafından ilk kez ekilmiyorum. Bir beyzbol takımının parçası olduğumu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Kardeşlik kurallarını çiğnemenin yanı sıra, burada bir kızla takılmam akıllıca değil. Buranın ne kadar küçük olduğunu unutuyorsun. Ailemin evinden buraya gelirken tüm kasabayı görmüş oluyorsun."

"Bro-code?" Ben soruyorum.

"Kardeşler kadınlardan önce gelir. Benim sayemde buradasın. Seni ekmeyeceğim."

Lanet olsun. Pislik seviyesi düşmeye devam ediyor ve ben de kendime neden burada olduğumu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Lisedeki kız arkadaşına *eşcinsel* olduğu konusunda yalan söyledi, bu da onu basitçe bir pislik yapıyor.

Ayrıca güzel bir kıcı var.

Lanet olsun. Buraya gelirken kontrol etmemeliydim ama etmemek de zordu.

Hayır, Damon. Heteroseksüel, sahte erkek arkadaşını kontrol etme.

"Bir içki daha ister misin?" Maddox soruyor.

"Kesinlikle."

"İstersen gidebiliriz. Dışarı çıkmak zorunda değildik."

"Sorun yok. Arkadaşların harika. Pislik olacaklarından korkuyordum."

"Ben bir olduğum için mi?" Maddox kuşkuyla sorar.

"Belki." Daha çok heteroseksüel erkekler beni sinirlendiriyor ama Maddox'la bu konuya girmek istemiyorum. "Meydan okuma kabul edildi. Sana iyi bir adam olduğumu kanıtlamak için daha çok çalışmam gerekecek."

Eğlenceli olacak.

Sabahın birinde, Maddox'un ailesinin evine tökezleyerek girerken ayaklarım işbirliği yapmak istemiyor. İkimiz de çakırkeyifiz ama o motor fonksiyonlarını benden daha iyi kontrol ediyor gibi görünüyor. Maddox bana tur üstüne tur attırdı, bunun onu iyi bir adam yaptığını kanıtlamaya çalışıyordu. Nasıl işe yaradı bilmiyorum ama yaradı. Bu adam harika. Ve ateşli.

Hayır, sıcak değil. Belki de çakırkeyiften daha fazlasıyumdır.

Jared bizi Maddox'un kiralık arabasıyla eve bıraktı ve sonra Will Jared'i aldı. Gecenin yarısını içmek yerine sevişmeye çalışarak geçirdiler. İkisi de başarısız oldu ama izlemek ve sonuç üzerine bahse girmek eğlenceliydi. Gerçi Maddox'a yirmi dolar borçluyum. Will'in onlardan birine kancayı takacağından emindim.

"Ee, *Maddy*, ha?" Yatağa doğru ilerlerken şaka yapıyorum. İki adım önümdeki Maddox'un kışına bakmamaya çalışıyorum. Pes ettiğimde tökezliyorum ve neredeyse merdivenlerde yüzüstü düşüyordum. Kendimi toparlıyorum ve sanki neredeyse yere çakılmayacakmışım gibi konuşmaya devam ediyorum. "İrlandalıyı daha çok seviyorum."

Maddox dik durmaya çalışırken yaptığım akrobasi hareketini özlemiş gibi görünüyor. "İrlandalı bu evde iyi bir lakap değil. Hepimiz tepki veririz. Annem hariç."

"Anlaşıldı."

"Ama Stacy'ye herkesin bana Maddy dediğini söylersen seni öldürmek zorunda kalabilirim *Dik*."

Yatak odamıza ulaşır ulaşmaz, onun ve attığı her adımın farkındayım. Kemerinin tokasının sesi kulağımda yankılandığında arkamı dönüyorum ve onu kontrol etme dürtüsünü görmezden gelmeye çalışıyorum.

Maddox, "Tuhaf olmak zorunda değil," diyor ve giysiler yumuşak bir gümbürtüyle yere düşüyor.

"Garip değil." Sesim çatlıyor ve boğazımı temizlemek için kendimi zorluyorum. "Tamam, biraz tuhaf." Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum, ama lanet olsun, adamın karın kasları var. Çabucak tekrar başka tarafa bakıyorum.

O heteroseksüel. O heteroseksüel. O heteroseksüel.

Beyzboldan nefret eder. Beyzboldan nefret ediyor. Beyzboldan nefret eder.

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum, kot pantolonumu yere bırakıyorum ve yüzümün karşı tarafa dönük olduğundan emin olarak onun yanındaki yatağa giriyorum.

"Özür dilerim," diyor Maddox.

"Cidden, özür dilemeyi bırak. Ben bunu kabul ettim. Eşcinsel erkek arkadaşınla aynı yatağı paylaşmayı kabul etmedin, bu yüzden bu şekilde yüzleşmem muhtemelen en iyisi."

"Bunun garip olduğunu biliyorum ve neden benim dar kafalı bir pislik olduğumu düşündüğünü bilmiyorum ama gerçekten yanımda yatmanla ilgili bir sorunum yok. Ve burada tamamen kalitesiz görünmeden, rahat edebilirsin ve umurumda olmaz."

"Birçok erkek senin eşcinsel olduğunu öğrendiğinde ne der biliyor musun?" Sesim kısık ve hâlâ

onunla yüzleşmeyi reddediyorum.

"Bir fikrim var, evet. Üniversiteye gitmeden bir hafta önce Chastity'den ayrıldım. Bu bir hafta boyunca küçük kasaba fikirleri boğazıma tıklandı."

"Hayır, tam anlamıyla homofobik olanlardan bahsetmiyorum. Bunu tamamen sorun etmiyormuş gibi davranan ve sonra da 'bana asılmayacağına söz verdiği sürece' diyen erkeklerden bahsediyorum. Üniversitede bunu çok yaşadım. Soyunma odaları tam bir kabustu. Gözlerim hep yerdeydi, çünkü Tanrı korusun, birisi onu çıplakken süzdüğünüzü düşünebilirdi."

"Heteroseksüel erkekleri hiç kontrol etmediğini mi söylüyorsun?"

Hüzünlü bir kahkaha attım. "Sokakta ve kulüplerde kızlara mı bakıyorsun? Bu insanın doğasında var. Ama kıyafetlerin minimal olduğu bu tür durumlar söz konusu olduğunda, emin olun, çoğumuz bakmayacağız, tamam mı?"

"Tamam, anlıyorum ama bakarsan çıldırmayacağımı bilmeni istiyorum." Gülümsedim.

"İyi geceler,

Dik." "İyi

geceler,

İrlandalı."

Maddox'un horlamasına, inlemesine ve uykusunda konuşmasına katlandığım uzun bir gecenin ardından yalnız uyanıyorum. Ayrıca geç uyandım. Başucumdaki saate göre saat sabah 10'du. Kendimi savunmam gerekirse, inleyen ateşli bir adamın yanında uyumak imkânsız. Bir ara banyoda mastürbasyon yaparak kendimden geçmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Ailesinin banyosunda heteroseksüel bir adamın inlemelerine mastürbasyon yapan o adam olmak istemiyorum. Bu olmak istediğimden daha üzücü.

Ve yine de, bunu yapmaya çok yakındın. Tekrar. Eric gibi-

Vicdanım bana geçmişte ne kadar zavallı olduğumu hatırlatmayı seviyor ve Eric'le yaptığım hataları Maddox'la yapmayacağım. Hayatta olmaz.

Maddox'u bulmak için aşağı indiğimde kahve kokusu merdivenlerden yukarı yayılıyor. Onu mutfakta hareket ederken, pastırma ve yumurta pişirirken ve ocaktan kahve cezvesine gidip gelirken izliyorum. Tipik bir köylü çocuğu, yemek yapmayı biliyor. Ve lanet olsun, bu da çok sıcak.

Kes şunu.

"Günaydın," diyorum, sesim hırçın.

İrkildi. "Kahretsin. Aşağı indiğini duymadım." Mutfakta koşturmaya devam ediyor ve bir kez bile göz teması kurmuyor. Maddox önüme bir fincan kahve koyuyor, sonra tekrar harekete geçip tabakları kapıyor ve ekmek kızartma makinesine ekmek atıyor.

"Teşekkürler," diyorum ve kahveyi ağızma götürüyorum. "Sizinkiler nerede?"

"Market alışverişi. Kahvaltı için dışarı çıkmamızı istediler ama seni uyandırmak istemedim." "Uyandırılmalıydın. Ailenle vakit geçirmek işimin bir parçası değil mi?"

"Hayır, bu hafta sonu onlarla yeterince vakit geçireceksin."

Hala göz teması yok. Önüme mücver, pastırma ve yumurta dolu bir tabak koyduğunda bile. *Haşlanmış.*

"Senin güneşli bir adam olduğunu sanıyordum?" diye sordum.

"Erkek arkadaşım için her şeyi yaparım." Sesi hafif olsa da zorlama gibi geliyor. "Bu gerçekten çok güzel," diyorum bir lokma yemek yerken.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Neden yanlış bir şey yaptığım hissine kapılıyorum?

BEŞİNCİ BÖLÜM

MADDOX

Cazibe garip bir canavar.

Damon dün gece bir şeyler içerken gevşediğinde, bu hafta sonundan arkadaş olarak çıkabileceğimizi düşünmeye başladım. O gergin ama yine de iyi bir adam.

Her nedense, bilinçaltım uyuduğumda bunu hatırladı ve bana onun ne kadar edeppli -ya da edepsiz- olabileceğini göstermeye karar verdi. Çıplakken. Ve onu becermem için bana yalvarırken.

Rüya birdenbire ortaya çıktı ama üniversitede unuttuğumu sandığım şeyleri yeniden canlandırdı. Deneme, birinci sınıftaki tek şey buydu. O zamandan beri başka bir erkeği çekici bulmuş değildim.

O zaman neden sahte erkek arkadaşını sikmeyi hayal ediyorsun?

Düşüncesi bile sikimi kaldırıyor.

Hayır. Aşağı, dostum. Böyle bir şey olmayacak.

Sadece bir rüyaydı. Bir keresinde rüyamda *Harry Potter*'daki örümcek olduğumu görmüştüm. Bu bir örümcekle yatmak istediğim anlamına gelmez.

Ama o rüyada diğer örümcekleri becermiyordun.

Dün geceki alkol yüzünden. Öyle devam edelim.

Rüya neyse de, onun yanında uyandığımda her şey gerçek gibiydi, hiç olmadığım kadar sertleşmişim ve bu sabah odunu değildi. Azmıştım. Damon için.

Kahretsin.

Yani, evet, biraz korkuyor olabilirim. Ya da çok.

"Çıkmaya hazır mısınız?" Yemeğimi bitirirken sordum. "Henüz bir düğün hediyesi almadım."

Damon kahvesinin geri kalanını içiyor ve yutkunurken boğazına bakarken büyüleniyorum. Nasıl yapacağını hayal etmeye baş-

Kes şunu.

"Hazır," diyor ve ayağa kalkıyor. "Bulaşıkları yıkayalım mı?" "Hayır, annem bunun için var."

"Öyle mi?" Annemin sesi mutfak kapısından içeri girerken arkamızdan geliyor, elinde alışveriş torbaları var.

"Geç kalamayız." Masum numarası yapıyorum. Annem gülümsüyor. "Hadi, çıkın buradan o zaman." "Teşekkürler anne." Başının üstünü öpüyorum.

Farkında olmadan yaydığım gariplik arabaya doğru ilerlerken de dağılmıyor. Damon'ın da bunu fark ettiğini düşünüyorum ama fark ettiyse bile bunu yüksek sesle dile getirmiyor.

"Harika bir ailen var," diyor.

"Biliyorum."

"Onlara gerçeği söyleseniz de muhtemelen umursamayacaklardır."

"Onlara yıllarca yalan söyledığımı umursamayacaklar mı?" İnanamayarak sordum. "Evet, tamam. Harikalar ama o kadar da değil."

"Ne kadar uzun süre bırakırsan, o kadar kötü olur. Yuva kurmak istediğin bir kız bulduğunda ne olacak?"

Pfft, sanki böyle bir şey olacakmış gibi. "Bunu yapmayı planlamıyorum."

"Yirmi üç yaşındasın ve şimdiden sonsuza dek yalnız kalmaya mı karar verdin?" "Ben ilişki kuracak tipte bir adam değilim. Bunu Chastity'den sonra öğrendim."

"Ondan ayrılamadığın için mi?"

"Çünkü insanları incitmekten hoşlanmıyorum. Bana pısırik deyin, korkak deyin, ne dersiniz deyin ama dramayla uğraşmamayı tercih ederim. Yüzleşmekten kaçınmak için iki yıl boyunca bir ilişkide kalabilecek bir adamım."

"Vay be. Şimdi her şey anlam kazandı. Ailene heteroseksüel olduğunu söylemenin onları inciteceğini düşünüyorsun çünkü uzun zamandır bunun tersine inanıyorlardı." Damon gülüyor.

"Gülün bakalım."

"Üzgünüm," diyor hala gülerek, "ama durumunuzun ne kadar saçma olduğunun farkında mısınız? Çoğu gey dolaptan çıkmaya korkar. Sen ise ailenin heteroseksüel olduğunu öğrenmesinden korkuyorsun."

Dişlerimi gıcırdatırken azı dişlerim birbirine çarpıyor.

Göz ucuyla beni inceleyen Damon'ın gülümsemesi duraksıyor. "İyi miyiz? İyi görünüyor-"

"İyiyiz," diye yalan söylüyorum. "Sadece Chastity'nin bugün evlenecek olması dikkatimi dağıtıyor. Ve biz buradayız." "İyi görünüyoruz."

Ben atlayana kadar araba ancak park ediyor.

Damon yavaşça arabadan iner, ellerini ceplerine sokar ve başını öne eğer.

Muhtemelen benim en büyük pislik olduğumu düşünüyordur. Bir şey söylemeliyim ama ne? *Bana aldırma. Seninle ilgili bir seks rüyası gördüm ve şimdi gözlerinin içine bakamıyorum.*

Beni mağazaya kadar takip etti ve ben de durakladım. Damon arkamdan koşuyor ve elleri kendini sabitlemek için belime gidiyor. Bu kargaşa tezgâhtaki adamın dikkatini çekiyor.

Onu iyi tanıyorum. Eskiden arkadaştık. Hatta takım arkadaşydık. Damon eğildi ve fısıldadı, "O adamı tanıyor musun?"

"Evet. Ve şu anda ekstra erkek gibi davranmalısın."

Elleri belimde sıkılaşıyor. "Bu bir erkek arkadaş hamlesi. Tabii seni canı pahasına tutan bir sürü erkek yoksa."

Doğru.

Damon belimi bırakıp elimi tutuyor ve bizi Emmett'e doğru sürüklerken parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Eli benimkinden daha büyük ve garip hissettiriyor. Ya da belki sadece farklı. Avucum terliyor ve umarım Damon avucumun ne kadar nemli olduğunu hissetmiyordur.

Emmett'in çenesi sertleşir. "Maddox."

Çenemi kaldırıyorum. "Emmett. Bu Damon. Erkek arkadaşım."

Damon elimi bırakıp Emmett'in sıkması için kendi elini uzatıyor. Emmett bir şey yapmadan elime bakınca Damon elini bırakıyor.

Damon'a "Aldırma ona," dedim.

Emmett'in kaşlarını çatması bana *ifşa* olduğumda neden kasabayı düzeltme zahmetine girmedigimi hatırlattı. Çoğu insanın umurunda değildi. Evet, Chastity ile bu kadar uzun süre birlikte olmak bir skandaldı ama yine de çok fazla destek vardı. Bir de artık zaman ayırmaya değmeyeceğime karar veren insanlar vardı. Onlara gerçeği söylemedim, çünkü beni ben olduğum için kabul edemiyorlarsa - ki erkeklerden hoşlanmadığımı düşünmeler de hala aynı

kişiydim - o zaman onları zaten tanımak istemiyordum.

"Neden eski kız arkadaşının düğünü için eve geldin ki..." Emmett başlıyor. *Gey* kelimesini yüksek sesle söylemesini bekliyorum.

O yapmaz.

Kolumu Damon'ın beline doladım. "Bizi o davet etti."

Bayan Jones elinde hediye paketi yapılmış bir kutuyla arka taraftan çıkar. Kutuyu Emmett'e uzattığında, Emmett dükkândan yeterince hızlı çıkamaz.

"Dik duran bir adama benziyor," diyor Damon.

"Açılmanın iyi bir yanı da gerçek arkadaşlarımın kim olduğunu öğrenmem oldu. Emmett onlardan biri değildi. Çok fazla F-bombası atmayı severdi. Sismek kelimesinden bahsetmiyorum."

"Maddox," diyor Bayan Jones, "görüyorum ki büyük şehir senin canlı kelime dağarcığını vurgulamaktan başka bir şey yapmamış."

Sırıtiyorum. "Tabii ki Bayan J. Sık kelimesini cümle güçlendirici olarak düşünmeyi seviyorum."

Bayan Jones yaklaşıyor ve beni kucaklıyor. "Buralarda seni özölüyoruz. Özellikle de anneni."

"Biliyorsun ben küçük bir kasabada doğmuş bir şehir çocuğuyum." "Kulağa bir Journey şarkısı gibi geliyor," diyor

Damon.

"Yine de arada bir eve gelsen ölmezsin," diyor Bayan Jones. "New York o kadar da uzak değil."

Merhaba, daha fazla suçluluk duygusu. Bir yerde çok fazla suçluluk ve stresin kansere neden olduğunu okumuştum. Sanırım bu hafta sonuna kadar sağlık kontrolünden geçmem gerekecek.

"Bu benim hatam," diyor Damon. "Uzağa gitmesine izin

vermedim." "Peki bu çekici genç adam kim?" Bayan

Jones soruyor. "Bu Damon. Erkek arkadaşım."

"Sanırım Chastity'nin düğünü için bir hediye almaya geldiniz. Kayıt defterinde sadece birkaç eşya kaldı."

"En ucuzunu alacağız," diyorum ve Damon homurdanıyor.

"Elbette," diyor Bayan Jones gülümseyerek. Üstündeki rafa uzanıyor ve kenarları altınla vurgulanmış cam tuzluk ve biberlikleri indiriyor. "Bunları sizin için paketleyeyim."

O bunu yaparken Damon eğilip fısıldıyor: "Kimin cam tuzluk ve biberliğe ihtiyacı var ki? Eski kız arkadaşın kraliyet ailesinden falan mı?"

Bayan Jones, "Diliyor," diye mırıldanıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Ödemeyi yaptıktan ve Bayan Jones'un "iyi eğlenceler" demesinden sonra

dışarı çıktık. "Şimdi nereye?" Damon soruyor.

"Öğle yemeği mi?"

"Daha yeni kahvaltı yaptık."

Karnımı ovuyorum. "Ben büyüyen bir çocuğum."

"Bir kahve daha içebilirim. Dün gece pek uyuyamadım. Biri uykusunda konuşuyor." Dirseğiyle beni dürttü.

Ben donup kalıyorum ve Damon yüksek sesle nefes veriyor.

"Tamam, bu bir testti. Neler oluyor?" diye sorar.

"Biliyor musun?" Mırıldanıyorum.

"Neyi biliyorsun?"

"Rüyam hakkında. Bizim hakkımızda."

Damon'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Benimle ilgili olduğunu fark etmemiştim." Ve şimdi mahcup oldum. "Kahretsin."

"Bekle, benimle ilgili bir seks rüyası gördüğün için mi korkuyorsun? Bu yüzden mi garip davranıyorsun?" "Belki de."

"Bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorsun, değil mi?" Damon diyor ki. "Tuhaf bir durumdayız, aynı yatağı paylaşıyoruz ve sen geçmişinden gelen şeytanlarla yüzleşiyorsun -evlenen eski kız arkadaşın gibi. Bir de bütün bir kasaba için eşcinselmişsin gibi davranıyorsun. Tuhaf rüyalar görmeye hakkın var."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sessizce soruyorum.

"Bir keresinde rüyamda Jennifer Lawrence ile evli olduğumu gördüm. Yanında bir erkekle de yatıyordum ama bu sayılır. Rüyanda beni görmeyen yüzde on eşcinsel olduğun anlamına gelir." Sırıttırıyor.

Gülüyorum ama çoğunlukla sahte. Dün geceki rüyadan ve ona anlatmadığım şeylerden sonra, haklı olup olmadığını merak ediyorum.

"Seninle dalga geçiyorum," diyor, hislerimi anlıyor.

"Biliyorum."

"Sadece şu düğünü atlatalım, tamam mı?" diyor. "Sonra yarın yollarımızı ayırırız ve bir daha bu gariplikten bahsetmek zorunda kalmayız. Bunun hiçbir anlamı yok."

"Bunu yapabilirim."

Kilisede arabadan indiğimizde Damon, "Kravatın düzensiz," diyor.

"Erkek kartımı alacak mısın?" Şakayı zorluyorum, çünkü kravatımın yamuk olmasının nedeni -doğru düzgün bağlamayı bilmememin yanı sıra- bağlamaya çalışırken yarı çıplak bir Damon'ın dikkatimi çok fazla dağıtmış olması. Dün gece soyunma odalarında erkeklere bakmadığını söylerken ne demek istediğini anlıyorum. Onu giyinirken izlemek yanlış geliyordu ama bakışlarımı ayıramıyordum. Kaslı ve sert hatlara sahipti.

Daha önce başka erkeklere bakmıştım ama onları incelediğimi söyleyemezdim. Şimdi, bunun doğru olduğundan emin değilim. Erkekler kendilerini her zaman birbirleriyle kıyaslarlar... değil mi?

"Tamir edebilir miyim?"

Damon sorar. "Lütfen."

Damon boynumdaki kravatı gevşetip tekrar bağlarken elleri titriyor ve düğümü defalarca karıştırıyor.

"Ne yaptığınızı bildiğinizi söylediğinizi sanıyordum?"

diye sordum. "Başkasının üzerinde yapmak daha zor."

"O da öyle dedi."

Karşı koysa da Damon'ın yüzünde bir gülümseme belirir. "Stacy bu şakaları yapacağın konusunda beni uyarıyordu." "Elimde değil. Beş yaşındayım."

"Açıkça."

"Kız kardeşinden bahsetmişken, ondan haber aldın mı?"

"Biz öğle yemeğindeyken bir telefon ve iki mesaj aldım," diyor Damon. "Ama onları açmadım. Telefon mesajlarını okuduğumu ve yanıt vermediğimi söylediğinde çok kızıyor."

"Bu taktiği denemeliyim. Üç mesaj aldım, üçüncüsü de onu görmezden gelmeyi bırakmamı söylüyor. Bir yanımda onunla dalga geçmek ve aramızdaki aşkın ilk görüşte olduğunu söylemek istiyor." Parmakları hareketsiz. "Birbiriniz kadar kötüsünüz."

"Hey, o gülünç kıyafeti giyip senmiş gibi davranan bir adam bulmuş. İntikam istiyorum."

Damon, "O adam kıyafeti benden ödünç aldı," diye kestirip attı.

Geri çekilip başımı
eğiyorum. "Ne? Şaka
yapamaz mıyım?"

"Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum." Ve bunu hayal etmemek için gerçekten çok uğraştım. Bu görüntü davetkar olmamalı, lanet olsun.

"Hepsi tamam." Kravatımı okşadı.

Düzeltmek için papyonuna uzandım. "Burada bir şey yaptığımı sanmıyorum. Sadece filmlerde falan insanların bunu yaptığını gördüm. Bunlardan birini bağlamayı nereden biliyorsun ki?"

"Gizli bir James Bond fetişizmim var." Ben cevap vermeyince Damon gülüyor. Ama gözlerimiz buluştuğunda, o neşeli an gidiyor ve yerini gerginlik alıyor. "Bunu yapmaya hazır mısın?" diye soruyor, sesi hırçın. "Bu, bugün ailenle takılmak gibi olmayacak. Bana dokunman gerekecek."

"Benim için sorun değil." Ayaklarım bir adım öne çıkıyor ve ellerim göğsünde geziniyor. Nedense beynim bunun uygun olduğunu düşünüyor. Neden, hiçbir fikrim yok. Ellerimin Damon'ın omuzlarına yerleşmesini izliyorum.

Kaskatı kesiliyor ama hareket etmiyor. Nefes bile almadığından eminim.

Bakışlarım dudaklarına kayıyor ve tatlarının nasıl olduğunu merak ediyorum. Ağzım kuruyor ve dilim kalınlaşıyor. Kolonyalarımızın kokuları birbirine karışıyor, biri odunsu diğeri misk, bir şekilde bana seksi hatırlatan bir koku yaratıyor.

Ne oluyor lan?

Jared, "Siz ikiniz ne kadar tatlısınız," diyor.

Damon ve ben birbirimizden ayrıldık. Muhtemelen biraz fazla savunmacı bir tavırla, "Kravatımı takmama yardım ediyordu," diyorum. Will bana kuşkuyla baktı. "İçeri girmeliyiz."

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu beni bir pislik yapıyor. Chastity'nin düğünü beni delirtiyor. Evet, bu sahte erkek arkadaşımı öpmeyi düşünmek için geçerli bir nedene benziyor.

Ayaklarımız kilisenin eşiğini geçer geçmez duvarlar üzerime kapanıyor ve terlemeye başlıyorum. "İyi misin?" Damon soruyor ve beni geri çekiyor.

Jared ve Will yerlerine oturdular. "Evet. Burası çok sıcak." "Hayır, değil."

Sertçe yutkunuyorum. "Bunun birkaç yıl önce neredeyse benim başıma geldiği gerçeğiyle ilgili küçük bir panik atak geçiriyor olabilirim."

Damon alçak sesle konuşmak için öne çıkar. "Benden sonra tekrar et: Bu benim düğünüm değil." "Benim düğünüm değil." Sesim boğazımda düğümleniyor.

"İnanana kadar söyle. Sen bayılmadan önce gidip oturmalıyız." Beni sıralara doğru sürüklüyor ve Jared'in yanındaki koltuğa oturuyorum ama bacağım zıplıyor. Damon durması için elini bacağıma koyuyor.

Beynim Damon'ın mantrasını tekrarlıyor. *Benim düğünüm değil. Benim düğünüm değil. Benim düğünüm değil.*

Nefesimi tutamadığımda Damon bacağımı sıkıyor ve güven verici dokunuşu endişemi yok ediyor.

Tören uzun sürdü ve uzadı. İlgilenenlerin ara sıra bana baktığını hissediyorum; erkek arkadaşımın benim ortaya çıktığımız haberi çoktan kulaktan kulağa yayılmıştı. Papaz burada ruh eşlerinden, orada sonsuza dek sürecek bir bağdan bahsediyor. Saçma sapan yeminler de eklenince her şey bitmiş oluyor. Neden bu kadar uzun sürüyor? Bir noktada Damon eğilip fısıldıyor, "Uykuya dalıyorum."

Nihayet Tanrı adına bir hayatı diğerine bağlama işkencesinden kurtulduğumuzda ve her ne haltsa, bir içki için hazırım. Ya da birkaç tane.

Mezarlığın içinden geçerek resepsiyonun yapılacağı toplum merkezine kısa bir yürüyüşle ulaşıyoruz ve Damon yol boyunca elimi tutuyor.

Büyükbabamın mezarı başında durup elimi öpüyorum ve mezar taşının üzerine koyup yürümeye devam ediyorum. "Burada, orada olduğumdan daha rahat olmam garip mi?" Kiliseyi işaret ediyorum.

"Evlenmektense ölmeyi tercih ettiğini mi?" Damon soruyor. "Evet, bu biraz aşırı."

Will arkamızdan, "Maddy'yi görmezden gelmelisin," diyor. "Yapabileceği tek taahhüt birkaç saat."

"Evet, o kadarını çoktan hallettim," diyor Damon ve sonra elimi sıkıyor.

Halk salonuna varır varmaz, kalabalığın ve abartılı süslemelerin arasından geçerek bara doğru ilerliyoruz. Damon "Rom" dediği anda ben de "Viski" diyorum.

"Sen korsan mısın?"

"Evet. Şemsiyeli bir kokteyl sipariş etmemi mi tercih edersiniz? Buradaki insanlara güzel bir doz basmakalıp vermek zorundayım."

"Süslü soslu bir kokteyl istiyorum. Çok lezzetliler," diyor Jared yanımızda. Damon gülüyor.

"Yeterince sarhoş olmak için bunlardan yüz tane içmem gerekir," diyorum. "Ben viskiyle idare edeceğim." "Eve nasıl gideceğiz?" Damon soruyor.

"Taksi mi? Uber? Yürümek mi?"

Umurumda değil." "Bu gece ortalık

karışacak, değil mi?" "Buna

güveniyorum."

"Buna içerim," diyor Jared. "Will ve ben bir ya da iki nedimeyle takılmayı umuyorduk. Görünüşe göre, ben zaten ikisiyle yattım ve Will de diğeriyle yattı ve kılıçları çaprazlamakla ilgilenmiyoruz ... tabiri caizse."

Will, "Şimdi gelinin şehir dışından üzgün kuzenlerini ve akrabalarını bulmaya gidiyoruz," diyor.

"Üzgün kadınlarınızla iyi eğlenceler," diyorum. "Siz ikinizi izlerken eğlenmeye hazırım. yine dün geceki gibi."

"O kızlar ikinizle ilgileniyordu," diye mırıldandı Jared. "Hedefler elde edildi, Willy Boy." Jared odanın diğer ucunu işaret ediyor.

O ve Will gözden kaybolur kaybolmaz Damon bana doğru yaklaşıyor. "Kız kardeşimin böyle bir adama gitmesinden endişelenmeli miyim?"

"Sık sık onun erkek zevkini yargılıyorum. Ne de olsa beni aylarca reddetti ama o herif ziyaretime geliyor ve tanıştıktan birkaç saat sonra onun yatağına atlıyor."

Damon yüzünü buruşturdu. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

"Yirmi üç yaşındaki kız kardeşinizin cinsel olarak aktif olduğunu ve üniversiteden beri bunu yaptığını söylediğim için üzgünüm." Nefesim kesildi. "Şok edici, biliyorum."

Birkaç kadeh içtik ve sevişmek için çok uğraşan Will ve Jared'e kığımızla güldük.

"Orada onlarla birlikte olmak ister miydin?" Damon soruyor.

"Bu şehirde olmaz." Elini tutuyorum. "Hadi gidip masamızı bulalım."

Daha sevecen olmamız gerektiğini söylediğinde, bunu yapmak için bilinçli olmam gerektiğini - hatırlatmaya ihtiyacım olacağını- varsaydım ama bu doğal ve refleksif oldu, tıpkı bir kadınla randevuda olsaydım olacağı gibi.

Buna ne anlam vereceğimi bilmiyorum ama rüyamdaki gibi beni korkutmuyor da.

İsimlerimizi Will ve Jared ile aynı masada buluyoruz ve ayrıca liseye birlikte gittiğimiz birkaç kız da var.

"Maddy," diye haykırıyor Claire ve sandalyesinden fırlayıp

bana sarılıyor. "Merhaba Claire. Bu benim erkek arkadaşım Damon."

"Vay canına. Demek gerçekten eşcinselsin, ha? Hepimiz bunun senin Chastity'den ayrılma yöntemin olduğunu düşündük."

Damon gülüyor ama kolunu omzuma atarak kendini toparlıyor ve "Onunla tanıştığım da heteroseksüel olduğunu sanıyordum" diyor.

Evet, ben de öyle.

"Hâlâ futbol oynuyor musun?"

diye soruyor. "Liseden beri oynamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Artık beyzbolla ilgileniyor," diyor Damon. "Benim sayemde." "Çok beklersin," diyorum. "Beni asla dönüştüremeyeceksin."

"Biraz zaman ver."

"İşte Chastity ve Christopher. Gidip onları tebrik edeceğim," diyor Claire.

Damon eğilir ve fısıldar, "Biliyor musun, kasabanın düşündüğüm kadar aptal olmadığını düşünmeye başlıyorum. Herkes senin saçmaladığını biliyor mu diye merak ediyorum."

"Sanırım yüzüme karşı 'yalan söylüyorsun' diyemiyorlar. Bu, şaka yapıldığından emin olduğunuz, ancak yalan söyleme ihtimaline karşı karşınızdaki kişiye bunu söylemek istemediğiniz şakalara benziyor. Dünkü melek kanatlı adam gibi. Sen olmadığından yüzde doksan dokuz emindim ama yine de tereddüt ettim çünkü ya öyleyse?"

"Bu arada, bu benim fikrim değildi."

"Oh, biliyorum. Kız kardeşin saf bir şeytan. Onu bu yüzden seviyorum."

Damon yüzünü buruşturur ve konuyu değiştirir. "Demek eskiden futbol oynuyordun?"

"Lise takımında punter'dım. Olmstead için yeterince iyi değil. Takımları NFL'e bağlı oyuncularla dolu. Bu sporu seviyorum ama hiçbir zaman aşık falan olmadım. Sen ve beyzbol gibi bir şey değil."

"Geliyor," diyor Damon ve içkisinden bir yudum alıyor. Döndüğümde eski sevgilimin yaklaştığını görüyorum.

"Hey, Maddy, gelebildiğine çok sevindim."

"Çok güzel görünüyorsun, Chastity." Yanağından öpmek için eğildim. Yalan söylemiyorum. O her zaman güzel bir kız olmuştur.

"Bu benim *kocam*, Christopher," diyor ve adamı öne doğru çekiyor. Yirmili yaşlarının sonunda, kel bir adam.

Elini sıktım. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

"Bu Damon. Erkek arkadaşım."

"Ah, bu erkek arkadaşı," diyor. "Seni uyduruyor sanmıştım. Geçen hafta bana adını bile söyleyemedi."

"Biraz sarhoştum," diyorum.

"Sen..." Christopher gözlerini Damon'a diker. "Hayır, bekle, sen ... Damon King misin?"

Damon sertleşir.

"Vay anasını. Damon 'Aslan' King'in düğünümde olduğuna inanamıyorum." "Aslan Kral mı?" Ben soruyorum.

Damon ensesini ovuşturuyor. "Buralarda ünlü olacağımı bilmiyordum."

"Ben bir Newport mezunuyum," diyor Christopher. "Lions'ta oynadım ve mezun olduktan bir yıl

sonra birinci sınıf öğrencisi Damon King geldi ve takımı üç yıl üst üste College World Series'i kazanmaya götürdü. Neredeyse dörde çıkarıyordum ta ki-" Christopher'ın ağzı kapandı. "Ah. Özür dilerim. O son maç çok acımasızdı."

"Dert etme," diyor Damon ama sanırım azı dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. "Birkaç yıl önceydi."

"Şimdi iyi misin? İyileştin mi?" Christopher soruyor. "Tamamen iyileştim. Ama bir daha asla top oynayamayacağım."

Sanırım Christopher'ın kalbinin kırıldığı anı görüyorum. Damon kusacakmış gibi bakmasaydı komik bulurdum.

Chastity'nin bakışları ben ve Damon arasında gidip geliyor. "Christopher belediye başkanlığına adaylığını koyuyor. Politikacı olacak." Damon'ın rahatsızlığını da hissediyor mu yoksa *yeni ortağımın seninkinden daha iyi olduğu* konusunda beni alt etmeye mi çalışıyor bilmiyorum.

Christopher, "Yerel yönetim Beyaz Saray'dan çok uzakta, tatlım," diyor. "Chris ve Chas, buraya gelin," diye sesleniyor bir kadın bizimkinin yanındaki masadan.

Chastity, "Etrafı dolaşsak iyi olur," diyor. "Geldiğin için teşekkürler, Maddy." Bana sarıldı. "Uzun zamandır hayatımda önemli bir kişiydin ve-"

Boğazım yine o daraltıcı şeyi yapıyor. "Misafirlerinin yanına gitmelisin. Tekrar tebrikler."

Klasik bir İffet gülümsemesiyle gülümsüyor ve itiraf etmeliyim ki içimden bir parça - çok çok derinlerde

-Onu özlemiştim ama o gider gitmez rahatladım.

"Chris ve Chas? Daha ne kadar şirin olabilirler ki?" Damon diyor ki.

Benden büyük bir sır sakladığı belli olan sahte erkek arkadaşıma dönüyorum. "Ee, *Simba* -"

"Siktir git," diye mırıldanıyor Damon.

"Bana ünlü olduğumu söylememiştin." "Çünkü bana lanet Simba diyeceğini biliyordum."

Gülüyorum. "Seninle aynı okula gitmeyen birinin seni tanıması için önemli biri olmalısın."

Damon iç çekiyor. "Eşcinsel bir basketbol oyuncusuydum ve seçmelerde bir numara olacağım söyleniyordu. Büyük bir haberdirdi, bu yüzden bir süre her yerdeydim. Özellikle de beyzbolda."

"Stacy gibi neden Olmstead yerine Newport'a gittiğini merak ediyordum. Yani Jersey mi New York'a karşı? Tartışma yok."

"Newport o zamanlar beyzbol için daha iyiydi. Menajerlerin dikkatini çekmek istedim ama *ne dilediğine dikkat et* derler ya. Sadece menajerlerin ilgisini çekmedim. Medya benim büyük liglere giden açık bir eşcinsel oyuncu olduğumu öğrendiğinde her şey patladı. Newport'un maçlarına diğer tüm okullardan daha fazla medya ve spor muhabiri gitti. Sokakta beni tanıyan insanlar vardı. Kendimi ünlü biri gibi hissettim."

"Bu çok büyük bir baskı."

"Değil mi? Acıyı bastırmamı sağlayan şey baskıydı. Koçlarıma kolumun sıkıştığını hiç söylemedim. Ağrı başladıktan birkaç hafta sonra konferansımızın şampiyonluk maçında sahadaydım." Bir ağız dolusu romu yutuyor ve bardağı tutarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Bir sayı öndeyiz, yedinci devrenin sonundayız, kaleler dolu ve sadece bir sayıya ihtiyacım var. Bütün maç boyunca sayı yapmalarını engelledim. Koç beni oyundan alıp daha yakın birini oyuna sokmaya çalışıyor ama ben devreyi bitirmeye kararlıyım." Damon'ın sesi çatlıyor.

"Eğer çok zorsa bana söylemek zorunda değilsin."

"Sorun o değil. Ben sadece... lanet olsun, işaretlere dikkat etmediğim için kendime hala kızgınım. Hızlı bir top attım ve sonra *bam*, acıdan bayılmamaya çalışırken yerdeydim. UMass'lı şerefsiz sol sahanın derinliklerine vurdu ve top yakalayıcımızın eldivenine geri dönene kadar o şerefsizlerden ikisi kale sahasını geçti."

"Farrrrk," diyorum.

"Maçı bitiren oyuncu maçı çeviremedi ve maçı kaybettik. Omzumda ağrı vardı ve

görmezden geldim. Doktorlar muhtemelen küçük bir yırtık olduğunu söylediler, ben de üzerinde oynamaya devam ettim ve daha fazla hasar verdim. Kariyer intiharı."

"Sporculara acıya rağmen oynamaları öğretilir."

"Aynen öyle. Kendime sineye çekmemi söyledim çünkü öğrenirlerse oyundan atılacağımdan korkuyordum. Ve sık sık eğer kapalı olsaydım farklı olur muydu diye merak ediyorum. Eğer heteroseksüel bir erkek olarak bir numaralı draft seçimi olsaydım, medyanın bu kadar üzerine atlayacağından şüpheliyim."

"Biraz daha içelim," diyorum. "Çünkü bu iç karartıcı."

"Hayatıma hoş geldin."

Yeni içkilerimizi aldıktan sonra masaya döndüğümüzde hava kasvetliydi. Damon'ın hayalleri saniyeler içinde yıkılmıştı ama o yoluna devam etti ve spor menajeri olarak bir hayat kurdu. Sevdiği bir şey... muhtemelen. Bu mantıklı bir adım. Top oyuncusu spor menajerine dönüştü. Tek amacım bu şehirden gitmekti ve bunu yaptım. Şimdi ne olacak?

"Biliyorsun," diyor Damon ve öne doğru eğiliyor. "Eski sevgilin benim düşündüğüm gibi taşak patlatan bir kız değil. Anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorum?"

"Tüm bunlara ve eski kız arkadaşına karşı isteksizliğin. Hikayenin bir kısmını kaçırıyorum."

Yirmi dört saattir tanıdığım bu adamın beni okuyabilmesinden nefret ediyorum. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, beni savunmasız bırakıyor ama tamamen rahatsız da etmiyor. Son yirmi dört saat içinde altmışıncı kez kafam yine karışıyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Damon soruyor.

"Hiç kimse - Stacy bile - bana neden böyle olduğumu sormadı."

"Peki, neden öylesin?"

"Benden en derin ve en karanlık sırlarımı sanki önemli bir şey değilmiş gibi rahatça soruyorsun."

Damon sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi elini çenesinde gezdiriyor. "Birini öldürmediğin, tacize uğramadığın ya da IŞİD üyesi olmadığın sürece, en derin ve karanlık sırların çok korkutucu olamaz."

Yüksek sesle nefes alıyorum. Bu konular hakkında kimseyle konuşmam. "Bu kasaba on sekiz yıl boyunca benim evimdi, ama ben buraya ait değilim ve hiçbir zaman da olmadım. Nedenini söyleyemem çünkü çözemedim. Burada yaşadım, burada eğlendim, normal bir çocuktum ama hayatım boyunca burada yaşama fikri beni kurdeşen dökmeye itti. Ve Chastity ile ..."

"Burada kapana kısılmış olurdun."

"Aynen öyle. Annem ve babam harika insanlar ama onlara hiç yakın olamadım. Ya da kız kardeşime. Onlara hiç benzemiyorum, onlar gibi davranmıyorum. Tüm hayatım *bunlardan birinin diğerine benzemediği* büyük bir oyundan ibaret."

Damon, "Belki de doğuştan değiştirilmişsiniz," diye şaka yapıyor.

"Büyürken kendime bunu kaç kez sorduğumu bilerseniz şaşarsınız ama bu sadece onlar için geçerli değil. Ya da burada, bu konuda. Hiçbir yere ait olamadım. New York'ta bile. İlk yılımda neredeyse nakil oluyordum çünkü çok sıkılmıştım. Şimdi mezun oldum ve bir yıldır işimdeyim, sanki buradan uzaklaşmak için bıraktığım o hiç bitmeyen taşıma bandındayım. Seyahat etmek ve keşfetmek istiyordum. Bunların hiçbirini yapmadım."

Konuşmaya devam edebilirim. Dünyayı görmek, bir yere bağlı kalmamak, yeni şeyler deneyerek, yeni insanlarla tanışarak bir hayat yaşamak hakkında istediğim kadar saçmalayabilirim ama bunları yüksek sesle söylemiyorum. Hayatımın geri kalanında tek bir noktada sıkışıp kalmanın beni neden bu kadar korkuttuğunu açıklayamıyorum.

"Seni New York'ta tutan ne?" Damon soruyor. Cevaplaması kolay. "Kız kardeşin." Sanki ekşi bir şey tadıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Hayır, dostum, öyle değil. Birinci sınıfta Stacy'ye karşı bir şeyler hissediyordum ama onu yatağa atmaya çalışmaktan vazgeçtikten sonra gerçek arkadaş olduk. Ayakta kalmasına sevindim, çünkü kalmasaydı şu anda ona sahip olamazdım. Bu mantıklı mı yoksa viski şimdiden konuşmamı mı etkiliyor?"

Damon'ın yüzü sabit kalır. "Mantıklı."

"Ona OU'dan ayrılmak istediğimi söylediğimde kalmamı istedi, ben de öyle yaptım."

"Erkek gibi davranıp istediğini yapamadığın için mi? Bir tema sezmeye başlıyorum. Chastity New York'a gitmene izin vermedi; Stacy de gitmene izin vermiyor."

"Stacy ile öyle değil. Kalmamı istediğinde, onun şimdiye kadar sahip olduğum eve en yakın şey olduğunu fark ettim."

Damon içkisinden bir yudum alır. "Tamam, bunu bir kez soracağım ve ne söylersen söyle, gerçek olarak kabul edeceğim. Kız kardeşime karşı hâlâ bir şeyler hissetmediğine emin misin?"

Bir kahkaha patlattım. "Asla olmaz. Yapmış olsaydım bile Jared onu yapmıştı, yani sınırların dışında. Ben de kılıçları çaprazlamaktan hoşlanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse o benim için Jacie'den daha fazla kardeş gibi."

Damon sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve sonunda Stacy ile aramda hiçbir şey olmadığına ikna olmuş görünüyor. "Tamam. Dans edelim mi? Bir seçim yapmalısın, çünkü buradaki herkesin birlikte olmadığımızı ve senin gerçekten eşcinsel olmadığını bildiğinden oldukça eminim. Ya yalanımı iki katına çıkaracaksın ya da itiraf edeceksin. Ben oyumu ikincisinden yana kullanıyorum ama A şıkkını seçersen seni destekleyeceğim."

"Sanırım bana dans figürlerini göstermen gerekiyor."

Damon hayal kırıklığı içinde başını sallar. "Tamam. Kafana vuracağım ve sonra seni dans pistine sürükleyeceğim."

Damon uzaklaşırken, gözlerim onun kıkına kayıyor. Dün gece rüyamda sikkem için bana yalvardığı kıkına.

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum.

"Hikaye nedir?" Will yanımdaki sandalyeye oturarak soruyor. "Ne hikâyesi?"

"Tüm bunların sahte olduğunu söylüyorsunuz, ama öyle mi?"

"Ve burada Damon yeterince ikna edici olmadığımızı düşünüyor." Evet, konuyu saptırıyorum. "O iyi bir adam. Sanırım bundan sonra arkadaş olacağız."

"Kıkına bakıp duruyorsun."

"Kıskandın mı? Onun yerine senin kıkına bakmamı ister misin?"

"Kahretsin, birinci sınıfta eve geldikten sonra arkadaşım için endişelendiğim için özür dilerim ve-"

"Bu öyle bir şey değil." Sadece, ona çok benziyor.

Will, üniversitedeki ilk yılımda oda arkadaşım ile aramızda geçenleri bilen dünyadaki tek kişi ama bunu yüzüme vurmasını beklemiyordum.

"Bu olay nasıl sonuçlandı?"

Boynumu kırıyorum ve derin bir nefes alıyorum çünkü şu anda bu konuya girmek istemiyorum. Zaten kafam yeterince karışık.

"Hazır mısın?" Damon'ın sesinin gürültüsü beni ölümcül ruh halimden çıkarıyor. Will şanslı bir adam o zaman.

Ayağa kalkıyorum. "Hazır."

Damon beni dans pistine götürüyor ve kendine çekiyor.

Ellerimizi nereye koyacağımızı şaşırdığımızda "Ben piliç olmayacağım," diyorum.

Gözlerini devirip beni belimden kavıyor ve boştaki eliyle ellerimizi yanımızda birleştiriyor. Damon "Tanrı heteroseksüel bir erkeğin kadınsı bir özelliği andıran herhangi bir şey yapmasını yasaklasın" gibi bir şeyler mırıldanıyor.

Odanın her yerinden gözler üzerimize çevriliyor. Başımın arkasındaki yanma hissinin hem meraklı hem de iğrenmiş seyircilerin bakışlarından kaynaklandığını anlamak için etrafıma bakmama gerek yok. Chastity herkese eşcinsel olduğumu söylediğinde beni dışlayan tek kişi Emmett değildi.

Damon kaşlarımı çattığımda, "Bundan keyif alıyormuş gibi görünmek isteyebilirsin," diyor.

"Seyircilerimiz var." "Dans etmekten nefret ediyorum."

"Tabii ki biliyorsun."

Yalan söylüyorum. Dans etmeyi umursamıyorum, ama gerçek şu ki, şu anda dans etmekten nefret ediyorum. Teşhir edilmemizden ve herkesin bir çeşit yargıda bulunmasından nefret ediyorum. Neden eve geldiğimi, neden Chastity'nin düğününde olduğumu ve hatta bazıları Damon'la burada ne yaptığımı merak ediyor. Ama bundan daha çok nefret ettiğim şey, ona karşı baskı altında olmaktan heteroseksüel bir erkeğin hoşlanacağından çok daha fazla hoşlanmam.

Bakışlarım odanın içinde dolaşıyor ve Damon'dan başka bir yere takılmıyor. Beni rahatsız eden bakışlar değil, o.

"Sen pazarlamacı değil misin?" diye alay ediyor. "Bu satış, değil mi? Bunu pek iyi satamıyorsun." Başımı tutarak gözlerimi kendisiyle buluşturmaya zorluyor. Üzerimdeki görünmez etkisinden kurtulmam için ona sessizce yalvarıyorum, çünkü delici yeşil gözleri bana düşünmemem gereken şeyleri düşündürüyor.

Rüyamdaki gibi.

Güçlü kolları ve sert vücudunun bana ne kadar iyi geldiğini.

Ve dudakları. Bakmadan duramadığım o lanet dudaklar.

"Bu kısa bir şarkı," diyor Damon. "Sadece biraz daha benden hoşlanıyormuş gibi yapman gerekiyor." Sorun kesinlikle rol yapmak değil. Ona ilgi duymuyormuşum gibi davranmak.

Gözlerim tekrar ağzına gidiyor ama Damon'ın kaşları düştüğünde beni şaşkın bakışlarıyla yakalıyor.

"Maddox-"

Ağzım onunkiyle buluşana kadar yaklaştığımın farkında değilim ve nefesini yutuyorum.

Dudaklarındaki ismim, inkârıma bağlı yıpranan kordonu koparıyor.

Peki ya o da beni öptüğünde? Tamamen kayboluyorum.

ALTINCI BÖLÜM

DAMON

Ağzı otoriter ve güçlü. Ve lanet olsun, eğer bu doğrudan kasıklarına bir şok göndermiyorsa. Dili dudaklarımı ayırmaya zorluyor ve bir inilti boğazımın arkasında sıkışıp kalıyor. Sahte bir öpücüğün içinde kaybolurken bedenlerimiz Ed Sheeran'ın yavaş şarkısıyla sallanmaya devam ediyor.

Bütün bunlar sahte.

Kendime bunu hatırlatmaya devam etmeliyim, çünkü bu çok iyi hissettiriyor. Siktir, çok iyi. Maddox şüphesiz sikimin kalçasında büyüdüğünü hissediyordur. Geri adım atmaya çalışırken - çünkü *garip*- bu işe kendini kaptıran tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Aramızdaki sertlik kesinlikle sadece bana ait değil.

Maddox'un beyni sikine yetiştiği anda, kendini geri çekiyor. Gözleri şok içinde büyüyor ama dudakları istekle aralanıyor. Sersemlemiş ifadesini silkeliyor. "Haklıydın. Herkes bakıyordu, ben de onlara bekledikleri şeyi vereyim dedim."

Başımı salladım ve bir adım geri çekildim.

"Buradan gitmek istiyor musun?" diye soruyor. "Artık burada olmak için hiçbir nedenim yok. Yükümlülüğümü yerine getirdim."

Yine başını salladı. Görünüşe göre beni öptüğünde konuşma yeteneğimi de aldı.

Maddox, geline veda bile etmeden doğruca çıkışa yönelir. Ya da arkadaşlarına. Herkesin bize baktığının farkında olduğunu sanmıyorum. Kapıdan çıkmadan hemen önce gözlerim Will'e takılıyor ve kaşlarını çatıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Maddy, bekle," diyorum ona yetişmeye çalışırken. Bir şey olursa, ayakları daha hızlı hareket ediyor.

Arabasına biner ve duraklar. "Kahretsin, sınırı aşacağım. Sanırım bir taksi çağıracağım." Bana bakmayı reddediyor ve söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey bunu değiştirmeyecek, bu yüzden ellerim ceplerimde ve gözlerim Maddox'tan başka bir yere bakarak ondan birkaç adım uzakta garip bir şekilde duruyorum.

Maddox, "Uber birkaç dakika içinde burada olacak," diyor ve kendini arabasının yanındaki kaldırıma atıyor. "Tamam."

"Siktir, özür dilerim."

"Ne için?" Yanına oturuyorum ama mesafemi koruduğumdan emin oluyorum. "Seni öptüğüm için."

"Maskaralığın bir parçası. Yine de dilin gerekli olduğundan emin değilim." Şaka yapma girişimim boşa çıktı. "Muhtemelen hemen ardından oradan kaçmana yardımcı olmadı."

"Bir parçası değildi-" Başını sallar. "Üzgünüm, evet, haklısın. Hepsi maskaralığın bir parçasıydı."

Sessizce oturuyoruz ve ben sokağa bakıyorum. Ne yapmalıydım? "*Hey, bir erkekle öpüşürken tahrik olman sorun değil. Bu her zaman olur. Bir şey ifade etmez.*" Evet, bu sefer işe yarayacağını sanmıyorum. Bizimle ilgili gördüğü rüya bir yana. Bu ...

"Üzgünüm," diyor Maddox tekrar. "Chastity'nin evlenmesi kafamı karıştırdı. Buraya geri dönmek-"

"Açıklamak zorunda değilsin." Açıklamasını istiyorum ama bu benim işim değil ve ihtiyacı olan şey buysa onu rahatlatmak ya da güven vermek için ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Eve gidip Stacy'ye benim tam bir akıl hastası olduğumu söyleyeceksin, değil mi?" "O bunu zaten biliyor. Beni bu konuda uyarmıştı."
Alay ediyor. "Anlaşıldı. Bak, rüya, öpücük... bu-"

Bir araba kornasının sesi ikimizi de sıçratıyor. "Araba geldi," diyorum. "Tabii ki burada," diye mırıldanıyor.

Zavallı Uber şoförümüz konuşmaya ve arkadaşça davranmaya çalışıyor ama Maddox ve ben tek kelimelik cevaplar vermeye devam ediyoruz. Evin önüne geldiğimizde, Maddox arabadan atlıyor ve ben daha arabadan inmeden ön kapıya varıyor.

Maddox kapı aralığında duraksıyor. "Saat daha erken," diye fısıldıyor. "Annemle babam muhtemelen uyanıktır, o yüzden -"

"Garip davranmıyormuş gibi yapmalısın. Anladım."

Annesi mutfaktan gelene kadar kapıdan içeri iki adım bile atamadık. "Eve erken gelmişsiniz."

"Evet," diyor Maddox, "tebriklerimizi sunduktan sonra oradan ayrıldık."

"Şenlik ateşi ve biralar için arka tarafta bize katılın."

"Gelmiş geçmiş en havalı ebeveynler" diyorum.

Maddox tereddüt ediyor. "Önce gidip kıyafetlerimizi değiştirelim."

Merdivenlere yöneldi ama annesi "Damon" diye fısıldadı. Ona döndüğümde, yaklaşmam için parmağını sallıyor.

"Ne oldu?" Bir yandan sessizce sorarken bir yandan da Maddox'un merdivenleri tırmanışını izliyorum. Bize dönüp bakmıyor.

"O iyi mi? Kötü görünüyor. Bir şey mi oldu? Bu kasabada hala taş devrinde yaşayan birkaç kişi var. Yani, küçük bir kasaba için oldukça kabulleniciyiz. Kabul etmeyen bir avuç insan var."

Oğlun beni öptü, ki sen bunu garip bulmazsın çünkü onun eşcinsel olduğunu düşünüyorsun, ama değil. Yine de, beni öptüğü için kesinlikle korkuyor. Tamam, bunu söyleyemem. "Birkaç bakış vardı. Önemli bir şey değil."

"Kavga mı ettiniz?"

Pek sayılmaz. Olabilir mi? Kafasından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Çıldırmak dışında. Ama belki de öpücük için beni suçluyordur. "Hayır."

Bana inandığını sanmıyorum.

"Tamam, siz de bize dışarıda katılın, tamam mı? Odasında canını sıkan her neyse onun için üzülmesine izin vermemin. Bu onun tarzı."

"Hemen geliyoruz."

Yatak odasına vardığımda Maddox sıcak tutacak giysiler bulmak için bavulunu karıştırıyordu. Varlığımla kaskatı kesilse de, burada olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyor.

Sözümü sakınmadan kendi çantamı kapıp eşofmanlarımı ve uzun kollu bir

Henley'imi çıkarıyorum. Maddox, "Eğer istemiyorsan aşağıya inmemize gerek yok," diyor.

Gülüyorum. "Evet, öyle. Annenin örümcek hisleri karıncalanıyor ve ona bizde bir şeyler olduğunu söylüyor."

Bana burada kalıp debelenmene izin vermememi söyledi."

"Bunu nasıl yapıyor? Altıncı his gibi bir şeyi var." "Dürüst olmak gerekirse, kafayı yiyorsun."

"Çıldırmiyorum. Ben ... tamam, peki, kafayı yiyorum. Şu an kafam çok karışık." "Bir erkeği öpmek heteroseksüel bir erkeğe bunu yapabilir."

Maddox kahkahayı patlatıyor. "Öpücük yüzünden olduğunu sanmıyorum. Bu ..." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kahkahası kesiliyor. "Annem sabırsızlanmadan aşağı inmeliyiz."

Giyinip aşağıya indiğimizde Maddox'un ailesi kendi sandalyelerinin karşısına iki katlanır sandalye

daha koymuş ve bizim için fazladan battaniye getirmişlerdi.

Maddox bana sıcak bir bira uzatıyor ve yerimize otururken boştaki elimi tutuyor. Bu hareket kafamı karıştırdı. Beni öpmekten korkuyordu ama şimdi parmakları rahat ve sıcak, benimkilerle iç içe geçmiş durumda. Ailesinin önünde olduğumuzu ve bunun gösterinin bir parçası olduğunu savunabilir, ama hafta sonu boyunca onların önünde pek sevgi göstermedik, bu yüzden şimdi bunu yapmaya gerçekten gerek yok. Tabii annesini rahatlatmak istemiyorsa, ki bu durumda mantıklı. Ama-

"Orada derin düşünceler mi düşünüyorsun?" Maddox sessizce soruyor. Başımı sallıyorum ve "Kafa karıştırıcı düşünceler" diye mırıldanıyorum.

"Benim dünyama hoş geldiniz." Gülümsemesi rahat ve az önceki paniği gitmiş.

Acaba bir tür PTKD travma sonrası öpüşme bozukluğu mu yaşıyor ve bunu çoktan bloke etti mi?

Ateş Şubat soğukunda bizi ısıtmak için pek bir şey yapmıyor ama üzerimize örtülen battaniye kalın ve işimizi görüyor.

Ciğerlerim temiz hava ve dumanla doluyor. Gökyüzü şehrin dışında olması gerektiği gibi görünüyor. Long Island'da büyüdüğüm için bu kadar çok yıldız görmeye alışık değilim. Bir keresinde on üç yaşındayken en iyi arkadaşım Eric ve ailesiyle birlikte şehir dışında kamp yapmaya gitmiştim. Gökyüzüne bakarak sık gibi görünen takımyıldızını görmeye çalıştım. Çocukken göremiyordum, sanırım şimdi de bulamayacağım. Belki Eric benimle dalga geçiyordu. Bu konuda profesyoneldir.

Maddox'un annesi, "Sen düşündükten Cheri teyzen aradı," diyor.

"Çılgın Cheri Teyze nasıl?" Maddox soruyor ve sonra bana dönüyor. "Cidden delinin teki. Hani insanlar kaçıp sirke katılacaklarını söylerler ya? Annemin kız kardeşi bunu yaptı."

"O bir sirkle seyahat etmez," diyor Alana, ses tonu kızgın. "O bir medyum. Başkalarıyla seyahat eder ve astroloji okumaları falan yapar."

"Aynen öyle. Sirk," diyor Maddox. "Hippi gibi giyiniyor ve kendine özgür ruh diyor."

"Tüm bu saçmalıklara inanmıyor olabilirsin ama aylardır aramamasını ve bu gece seni aramasını nasıl açıklıyorsun?" Alana'nın yüzünde ateşten yayılan ışık kendini beğenmiş bir ifade yaratıyor.

Maddox gözlerini devirir. "Tesadüf. Neden beni arıyordu ki?"

"Gelecek ay şehre geliyor ve seni görmek istiyor. Seninle bazı şeyler hakkında konuşmak istiyor."

Maddox annesine bakmakla o kadar meşgul ki babasının onun yanında gergin olduğunu fark edemiyor. Sanırım çılgın baldızının hayranı değil.

"Ne gibi şeyler?" Maddox sorar.

"Bilmiyorum Maddy, neden gelecek ay eve gelip ona kendin sormuyorsun?" Öne doğru eğildi. "New York'a gelemes mi?"

"Eve tekrar dönmek gerçekten bu kadar zor mu?" Alana'nın sözleri annelik suçluluğu içeriyor - kendi annemin yıllar içinde mükemmelleştirdiği bir şey. Bir kadının beyni doğum yaptıktan sonra değişiyor olmalı ya da suçluluk geni devreye giriyor, çünkü anneler bunu bir sanat haline getirmiş durumda.

Geçen yıl Eric'le takılmak için Stacy'nin mezuniyet törenini ektiğimde annem suçluluk kartını oynadı. Yirmi yıllık bir arkadaşlığı kaybetmeye değmeyecek aptalca şeyler yüzünden onunla kötü bir durumda olduğumu anlamıyordu ama ben de çıkıp ona bu yüzden kaçtığımı söyleyemedim. Stacy'nin mezuniyetine gitmiş olsaydım Maddox'la o zaman tanışacaktım. O gece yaptığım şeyden daha iyi olurdu.

"Deneyeceğim." Maddox birasını yudumlar.

Anne suçluluğu yine kazandı.

Alana, "Tommy'nin bu hafta sonu evinde maçı olması çok yazık," diyor. "Eğer uzakta olsaydı,

Jacie ve çocuklar seni görmeye gelebilirlerdi. Sezon boyunca o kadar çok gitti ki; o yokken ailece vakit geçirmeye ihtiyaçları var.

ev."

"Tommy?" Ben sordum. Tommy adında bir Boston oyuncusu... Lanet olsun. "Kayınbiraderin Tomik 'Tommy' Novak mı? Yok artık." Gözlerim büyüdü. "Küfrettiğim için özür dilerim Bay ve Bayan O'Shay, ama bu gerçekten harika."

Colin, "Biz İrlandalıyız, küfrü umursamayız," diyor. "Tommy'den nasıl haberin olmadı?" diye soruyor annesi.

Oops.

"Ona söylemedim," diyor Maddox. "Belki de Damon'ın Tommy'ye ulaşmak için beni kullanmasını istemedim."

Yine de onu teklif etti. Benim görüşmem Tommy Novak'la mı? Benim gibi bir acemi için menajerini terk etmesine imkan yok.

Bunu çözdüğümde bıkkın bir homurtu çıkardım. Maddox bana kim olduğunu hiç söylemedi çünkü şartları kabul etmeyeceğimi biliyordu. Kariyerimin bu aşamasında Tommy ile görüşmek tamamen zaman kaybı olurdu. Maddox yüksek profilli dediğinde, abarttığını ve muhtemelen Boston çiftlik takımından birini tanıdığını düşündüm. Altan aldığını fark etmemiştim. *Hokey tanrısı* demeliydi.

"Tommy-Novak," diye mırıldanıyorum. "Bu sezon NHL'deki en büyük oyuncu gibi. Boston'ın süper yıldız forveti. Birkaç yıl önce New York'tan takas edildi. Bu yıl diğer tüm oyunculardan daha fazla gol attı. O-"

Maddox beni susturmak için elini benimkinin üzerine koyuyor. "Anladım. Hayranısın." Eğilip fısıldıyor, "Merak etme. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim."

Koltuğuma geri çekildim. "Bu konuda endişelenme. Yani, evet, onunla tanışmak isterdim ama Tommy gibi birinin benim gibi acemi bir menajerle anlaşmasına imkân yok." Kızmam gerekirdi, çünkü bu benim zamanımı boşa harcamaktı, ama kızmadım. Belki de Maddox'u gerçekten sevdiğim içindir. Tüm bunlardan önce onu tanıyor olsaydım, teşvik olmadan onunla geri dönmek için gönüllü olurum.

"Ona söylemediğine hâlâ inanamıyorum," diyor

Alana. "Eninde sonunda söyledim," diyor Maddox.

Omuz silkiyorum. "Beyzbol gibi değil. Zach Pritchett ile akraba olsaydın ve bana söylemeseydin, ondan ayrılırdım."

Annesi bize temkinli bir şekilde bakıyor, ben de kolumu Maddox'a dolayıp onu kendime çekiyorum. Ağzım kulağına yaklaştığında nefesi kesiliyor. "Annen şüpheleniyor," diye fısıldıyorum sanki ona tatlı sözler söylüyormuşum gibi. "Sanki romantikmişim gibi gülümse."

Onun yerine gülüyor. Şakağına hızlı bir öpücük kondurup geri çekiliyorum ama kolumu onun etrafında tutmaya devam ediyorum. Dudaklarım üzerine konduğunda kısa bir süre geriliyor ama aynı hızla tekrar rahatlıyor. Yatıştırıcı bir eli omzuna sürmek muhtemelen iyi bir fikir değil, bu yüzden mümkün olduğunca garip bir şekilde hareketsiz kalıyorum.

Ailesi bana ailem hakkında soru üstüne soru soruyor ve New York'ta büyüdüğümü ve bir haydut olmadığımı öğrendiklerinde şok oluyorlar. Ya da hiç soyulmadığımı. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Daha çok havadan sudan konuşuyoruz ama ne zaman konuşmada bir durgunluk olsa, annesi yine ikimizin arasına bakıyor ve yüzü analitik bir ifadeye bürünüyor. Cebir yapmaya çalışırken bana benziyor. Alfabe işin içine girene kadar matematikte iyiyimdir.

Soğuk hava bir şekilde daha da soğuyor ve esintinin bir kısmını engellemek için Maddox'a yaklaşıyorum.

"Ne yaptığını biliyorum, sık kafalı," diye mırıldanıyor gülümseyerek. "Yer değiştirmeliyiz. Sen

benden daha genişsin."

"O zaman üşüyeceğim," diye

yakınıyorum. "Ama

üşümeyeceğim."

Maddox'un babası oturduğu yerden kalkıyor ve ateşe bir odun daha atıyor. "Bu iyi olmalı

İki saat daha, çocuklar. Biz yatmaya gidiyoruz."

"Öyle miyiz?" Alana soruyor. Adam ona doğru yürüyüp elini uzatıyor ve sonra onu eve doğru götürüyor. "Tamam, sanırım öyleyiz."

"Çok tatlılar," diyorum.

"Madem öyle diyorsun. Babamın gözündeki parıltı beni endişelendiriyor." Maddox titriyor. "Ebeveynlerin garipleşmemesi gerekir. Özellikle de oğulları ziyarete geldiğinde." Biraz daha titriyor. "Artık beni bırakabilirsin. Gittiler."

"Ama seni gösteriş için tutmuyorum. Taşaklarım donuyor." Maddox gülüyor. "İstersen içeri girebiliriz."

"Hayır, eğer annenle baban kavga ediyorsa, bunu duymak istemiyorum."

"Dostum. Hayır. Bu düşünceleri görmezden gelemem." Öne doğru eğilir ve başını ellerinin arasına alır.

Kolum düşüyor ve Maddox'un vücudu tarafından ısıtılmadığı için sıcak tutmak amacıyla battaniyenin altına çekiyorum.

"Anlaşmamız hakkında..." Ben de diyorum ki. "Tommy-Novak gibi birini temsil etme şansına sahip olmayı ne kadar istesem de-"

"O hala bir insan, biliyorsun."

"Hayır, o bir hokey tanrısı. Ama her şey yolunda. Bizi tanıştırmana gerek yok. Anlaşmamızı resmen geri alıyorum."

"Hayır. Olmuş bil. Bu hafta sonu sana yaşattıklarımın sonra en azından bunu yapabilirim." Maddox daha dik oturuyor. "Sanırım şimdi söyle-"

"Eğer bir kez daha özür dilersen, kışını tekmelemek zorunda kalabilirim. Hayatım boyunca hiç fiziksel bir kavgaya karışmadım -bir maç sırasında bir hakemle birkaç kez bağırış çağırışa girmiştım- ama kaslarım var. Eminim biraz zarar verebilirler."

Maddox'un gülümsemesiyle yontulmuş yüzünde bir gamze beliriyor. "Ben de sana bir açıklama yapmam gerektiğini söyleyecektim."

"Benim yerim değil. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Öpüştük. Hoşuna gitti. Şimdi kafan karıştı. Bunun benimle bir ilgisi yok." Onu dışlamak istemiyorum ama içimdeki muhtaç taraf daha fazlasını istediğini söylemesini istiyor ve ben o adam olamam. Maddox'un cinsel kobayı olmak istemiyorum ve zaten ona karşı küçük bir aşk besliyorum, bu yüzden bunu kendi başına çözmesi gerekiyor. Acımasızca belki ama bunu tekrar yaşayamam.

"Beğendiğimi nereden biliyorsun?" diye savunmacı bir şekilde sorar.

Ona kaşlarını kaldırıyorum, çünkü dili ağzımdayken ne kadar sert olduğunu hissettiğimi ikimiz de biliyoruz.

"Tamam iyi, hoşuma gitti. Ki ... tamam ... yani ... ve-"

"Şu anda cümle kuramadığını biliyorsun değil mi? Viski konuşmayı güzelleştirir mi?"

"Artık içimde viski kalmadı." Maddox'un dizi zıplıyor. "Keşke olsaydı, çünkü bunu söylemek çok zor. Bunu söylediğim tek kişi Will'di."

"Bu yüzden mi düğünde bana kaşlarını çatıyordu?"

"Muhtemelen. Tıpkı ... ile yaptığım gibi senin için de kafayı yiyeceğimi düşünüyor." Derin bir nefes alır. "Üniversitedeyken oda arkadaşım ile yaptığım gibi."

Kulaklarım -ve utanç verici bir şekilde sikiş- diken diken oldu.

"Birinci sınıfta kız kardeşine karşı bir şeyler hissettiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" "Evet..."

"Onunla takıldığım gecelerden birinde, kardeşlik evine geri döndüğümde oda arkadaşım

uyuyordu. Ya da ben öyle sanıyordum. I ..." Derin bir nefes daha alır. "Şu söylenmeyen kuralı biliyorsun.

Oda arkadaşın mastürbasyon yapıyor, sen de olmamış gibi mi davranıyorsun?"

Gözlerim kısıldı. "Oda arkadaşın uyurken sen odanda mastürbasyon mu yapıyordun?" "Doğru. Her neyse, yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu ve-"

"Pürüzsüz."

"Bunun onun 'Mastürbasyon yapmayı bırak, ben burada uyanığım' deme şekli olduğunu düşündüm. Ben de bıraktım. Ama bu onun yoluydu..."

"Aslında yardım ister misin diye sordum?"

"Doğru. Şey, bir ağız." Maddox oturduğu yerde kayıyor ve ateşin ışığı kızarmış yanaklarını gösteriyor. "İlk başta 'Ne olacak, ben gey değilim' dedim. O da olmadığını söyledi. Liseden bir arkadaşıyla sürekli birbirlerine oral seks yaptıklarını söyledi."

"Brojobs", bir moron gibi tekrarlıyorum. Bu terimden nefret ediyorum, hep nefret etmişimdir. "Tamam, yani oda arkadaşın sana oral seks mi yaptı?"

"Bir çeşit, umm ... evet. Aslında birden fazla. Bunu sadece hafta sonları yapması aramızda bir tür şakaya dönüştü."

"Hoşuna gitti mi?" Bunu neden soruyorum ki? Hoşuna gidip gitmemesi önemli değil. Umurumda olmamalı.

"İlk birkaç kez gözlerimi kapattım ve onun bir piliç olduğunu düşündüm. Ama aslında on sekiz yaşında azgın bir çocuğun sikiinde ıslak, ateşli bir ağızdı. Sen ne düşünüyorsun?"

Kıkırdıyorum ama sert bir nefes olarak çıkıyor. "Doğru. Tabii ki, ne düşünüyordum ki? Belki de heteroseksüel erkeklerin genellikle eşcinsel erkeklerin kendilerini kandırmasından hoşlanmadıklarını ama her neyse."

Maddox'un kaşları çatılır. "Matt eşcinsel değil. Öyle bir şey değildi. Bana hayır demem için pek çok fırsat verdi ve sürekli sorun olup olmadığını sordu. Onun tarafından bir manipölasyon yoktu. Ve ben ona hiç dokunmadım. İyiliğine karşılık vermeyi teklif etmedim, o da hiç sormadı."

"Matt? Matty ve Maddy mi? Ne kadar şirinler." Neden savunmaya geçiyorum ve göğsüm daralıyor, ve-oh, lanet olsun hayır. *Kıskanç* olamam. Az önce Maddox'un cinsel deneyi olamayacağımı düşünüyordum ve şimdi daha önce başka bir erkekle birlikte olduğu için kızgınım.

"Matt heteroflexible olduğunu iddia ediyor."

Alay ediyorum. "Doğru. Sadece hafta sonları eşcinsel. Anladım."

"Bu sinirli ses tonu da ne?" Şimdi savunmaya geçiyor ama haklı. Tavrımı yumuşatmalıyım.

Mantıksız tarafımı evcilleştirmeye çalışıyorum ve örtbas etme bahanesine başvuruyorum. "Öncelikle, *heterofleksibil*, birilerinin biseksüel olduklarını kabul etmek istemediklerinde kullandıkları bir terimdir. Cinsel olarak hem erkeklere hem de kadınlara ilgi duyuyorsanız, sadece bir cinsiyetle ilişkiniz olsa bile, tebrikler, hala biseksüelsiniz. Oldukça basit bir felsefe. Ama karşılığında hiçbir şey almadan isteyerek oral seks yapan bir sürü heteroseksüel erkek tanıyor musunuz? *Senin* adamın gey."

Maddox'un ağzı açık kalıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor.

"İçinde yaşadığın balonu patlattıysam özür dilerim." "Lanet olsun."

YEDİNCİ BÖLÜM

MADDOX

Damon sadece birkaç cümleyle Matt'in psikanalizini yaptı ve Will'le benim bulabildiğimizden çok daha mantıklı bir sonuca ulaştı. İşte burada hata yaptım. Her şey olduğunda tavsiye almak için heteroseksüel bir adama gittim.

Matt'le yaşadıklarımızı küçümsüyorum. İlk birkaç kez, o bir kızmış gibi davrandım. Belki de bu şekilde başa çıkmak benim için daha kolaydı. Ama sonra düzenli olarak olmaya başladı ve bana oral seks yaparken onu izlemek hoşuma gitti. Kirli sakalları yüzünden tenime sert gelen ağzına sokulurken kısa saçlarını tutmayı seviyordum. Ve *belki* de Stacy'nin peşinden başka bir kızın peşinden koşacağımdan daha uzun süre koştum çünkü her reddedildiğimde teselli ödülüm oda arkadaşımın oral seksiydi. Bir yanım Stacy'yle birlikte olmaya çalışıp çalışmadığımı bile merak ediyor.

Matt'le geçirdiğim geceleri iple çekiyordum, ama bunu daha ileri götürmek ya da ondan daha fazlasını istemek için içimde hiçbir zaman bir istek duymadım.

Ona en yakın olduğum an, tatil boyunca bir pazarlama firmasında staj yaparken beni yazlık evimde ziyaret etmesini istemek oldu. Kesin bir dille hayır dedi. Çok eğlendiğimizi, harika bir oda arkadaşı olduğumu ve gelecek yıl beni özleyeceğini söyledi. Bir ilişkimiz olmamasına rağmen sanki ayrılmış gibiydik. Garipti ama ilişkiyi bitirdiği için yaşadığım hayal kırıklığı kadar kafa karıştırıcı değildi.

Şehirdeki stajıma başlamadan önce iki geceliğine eve gittim ve sonunda Will'e her şeyi anlattım.

Bir şişe tekila içtikten sonra bir teoriyi test etmeye karar verdik. Bir bara gittik ve içeri giren her erkeği izledim. Hiçbirinden etkilenmemiştim. Ama Matt'i her düşündüğümde, sikim sertleşiyordu.

Akıl yürütme dehası Will, bunun Chastity'ye karşı tam bir pislik olmak istemememle ilgili bir şey olduğu ve bir erkekle yaptığım keşiflerin yalanımı yarı gerçek haline getirme yolum olduğu sonucuna vardı. Bunun saçmalık olduğunu düşündüm ama Matt olayını göz ardı etmek için bir bahane oluşturdu. Bunu üniversitede yaptığım deneylere bağladım ve oluruna bıraktım.

Bu hafta sonu her şeyi geri getirdi - Matt'ten daha fazlasını istemeyi nasıl istediğimi ama cesaret edemediğimi. Damon'dan daha fazlasını istemek istiyorum.

Sahte erkek arkadaşımın etkileneceğimi düşünmemiştim. Matt'i ya da başka bir erkeği, NFL'e seçildiği ilk yıldan beri bu şekilde düşünmemiştim.

"İyi misin?" Damon soruyor. "Bana karşı sessizleştin."

"Sadece düşünüyordum," diye mırıldandım.

"Sonunda oda arkadaşına ne oldu?"

"İkinci yıl, kardeşlik evinden ayrılıp yurtlara taşındı, bu yüzden onu neredeyse hiç görmedim. Ara sıra kampüste oluyordu ama arkadaş değildik. Bir yıl boyunca benden saklandığına yarı yarıya ikna olmuşum."

"Bekle, öğrenci birliğinde miydi? Bu herhangi bir erkeğin kapalı kalması için yeterli olurdu. Takım arkadaşlarıma açılmak için yeterince zor zamanlar geçirdim. Sonunda sorun etmediler ama bunun üstüne bir de öğrenci birliğine girmek hoşuma gitmezdi."

"Bütün bunları sana anlatmamın nedeni, bunu bir deney olarak görmem, çünkü o zamandan beri başka bir erkeğe ilgi duymuyorum." Keskin bir nefes aldım. "Sana kadar."

Damon bana bakıyor, yeşil gözleri içimi görüyor ve onun yanında sahip olduğum o kırılmalılık tekrar içime sızıyor. "Demek biseksüelsin."

Geri çekiliyorum. "Ha?"

"Tanımlayıcı kriterlerimi duymadınız mı? Hem erkeklere hem de kadınlara ilgi duyuyorum. Ve hala bir erkek olduğumdan eminim. Son birkaç saat içinde değişmiş olma ihtimaline karşı gidip kontrol edebilirim ama-"

Onu ittim. "Kapa çeneni. İki erkekten ama sayısız kadından etkilendim, o yüzden-"

"Bu yarı yarıya bir şey değil. Çoğunlukla hetero ilişkileri olan ama kendilerini biseksüel olarak tanımlayan bir yığın insan tanıyorum. Bazıları için karşı cinsten başkalarıyla tanışmak kolay. Üniversiteden bir arkadaşım sadece erkeklerle takılıyor çünkü bunun bir kadına kur yapmaktan daha kolay olduğunu söylüyor. Bu arada bunlar onun sözleri, benim değil. Bir kadını yatağa atmak için ne gerekir hiçbir fikrim yok. Hiç denemedim."

Dudaklarımı büzüyorum. "Tamam, yani ben biseksüelim." Dilimin ucuna doğru gelmiyor. "Ama bir erkeği öptüm ve bir diğerinden oral seks aldım. Bu etiket için kendimi yetersiz hissediyorum."

"Heteroseksüel insanlar başka biriyle hiç öpüşmemişlerse ne olarak etiketlenirler? Onlar hâlâ heteroseksüel." Hiç bu şekilde düşünmemiştim. "İlginç."

Damon beni incelemeye devam ediyor, sanki bunun üzerine yıkılmamı bekliyormuş gibi. "İyi misin?"

Bunu düşünmek zorundayım, çünkü aklıma yattığını sanmıyorum. Farklı mı hissetmem gerekiyor? "Sanırım öyle. Ama seni tekrar öpmek istiyorum." Nefesimi tutuyorum. Hemen cevap vermeyince, "Bilirsin... bilimsel amaçlar için." diye şaka yapıyorum.

Damon bakışlarını ayırır ve ateşe bakar. Bu iyi bir şey olamaz. "Üzgünüm dostum. Bunun olacağını sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Kaşlarımı çattım.

"Deneysel bir şey olarak kullanılmaktan hoşlanmıyorum. Orada bulundum, bunu yaptım, bunu göstermek için kırık bir kalbim var. Sana duygusal davranmak gibi olmasın."

"Bu tamamen deneyle ilgili değil... Sanırım senden gerçekten hoşlanıyorum." Tanrım, on iki yaşında gibi konuşuyorum. "Ama sorun değil. Siz Kings tarafından reddedilmeye alışkınım." Hafifçe ezilmiş egomu örtmek için gülümsüyorum.

Damon yüzünü buruşturdu. "Lütfen kız kardeşime olan aşkından bahsetmeyi keser misin? Birkaç saat önce öpüştüğüm adamın ona karşı bir şeyler hissetmesi beni rahatsız ediyor. Stacy ile erkekleri paylaşmam. Dışarı çıktığımda, onun eylemini keseceğimden endişelendi. Ona bunun olmayacağını çünkü genelde benimle ilgilenen erkeklerin onunla ilgilenmeyeceğini anlatmaya çalıştım ama yanıldığımı kanıtladın. Bunun için teşekkürler. Hiçbir şekilde ona haklı olduğunu söylemeyeceğim."

Kahkahamı tutamıyorum. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, seninle onunla yaptığımdan daha ileri gittim."

"Hayır. Gerçekten öyle değil."

"Bana o adamdan bahsetmek ister misin?"

"Hayır."

"Hadi ama. Burada oturmuş varoluşsal bir kriz geçiriyorum-"

Damon homurdanıyor. "Evet, gerçekten acı çekiyor gibi görünüyorsun. Tüm bu olanları, erkeklerden hoşlandığımı kendime ilk itiraf ettiğim zamankinden daha iyi karşılıyorsun. Ve bu da bir şey ifade ediyor, çünkü ben her zaman -bir düzeyde."

Omuz silktim. "Sanırım o kadar da şaşırmadım. Bilmiyorum, mantıklı geliyor. Etiket doğru gelmiyor ama tanımı doğru. Üniversiteden beri kafamı karıştıran bazı şeyleri kesinlikle açıklıyor. Ama ben paylaştım, şimdi sıra sizde. Kendimi ezik gibi hissetmeme neden olma."

Damon sıcak birasını yudumluyor. "Bu hikâye kendini çok daha iyi hissetmeni sağlayacak. Hani her ailenin birlikte büyüdüğü başka bir aile vardır ya?"

"Ben ve Will gibi mi yani? Ailelerimiz arkadaş, ilkokuldan beri arkadaşız ve

."

"Aynen öyle. En iyi arkadaşım Eric, çocukken her şeyi birlikte yapardık. Açıldığım ilk kişi oydu."

"Tıpkı ben ve Will gibi."

Damon başını sallar. "Hayır. Görünüşe bakılırsa, Will senin bir erkekle takılmanı hiç umursamamış."

Bu doğru. Bunu ona söylerken tereddüt bile etmedim. Umursamayacağını biliyordum.

"Lise son sınıfta Eric'e açıldım. O... sana bahsettiğim heteroseksüel erkeklerden biriydi. Hani şu havalı davranan ama aynı zamanda sertleşen ve onlara asılmamanızı söyleyenlerden."

"Bu hafta sonu ben şaka yaptığımda her seferinde gerilmenin nedeni o mu?"

Damon başını sallar ve birasından bir yudum daha alır. "Mesele şu ki? Bunu başka bir erkeğe söyleseydi, ona gidip kendini becermesini söyledim. Eşcinsel olmam tüm erkek nüfusunu becermek istediğim anlamına gelmiyor. Homofobi de kesinlikle tahrik edici bir şey değil."

"Ama Eric'le farklıydı?"

Damon başını sallar. "Evet. Ergenliğe girdiğimizden beri ona aşkıttım. Gerçek Callum Scott 'Dancing on My Own' saçmalığı. Kız arkadaşlarını, balo randevularını, mezuniyet balosu randevularını izledim.

-Dışarıda olmadığım ve bir kızla rol yapmak istemediğim için asla bir randevuya gitmediğim tüm o eğlenceli şeyler. Hoşlandığımı asla belli etmedim, ima etmedim ve bu konuda şaka yapmadığımdan emin oldum çünkü onun bunu anlamasından korkuyordum. Eric heteroseksüeldi ve kendime onu unutmamı söyledim. Ona açıldıktan ve liseden ayrıldıktan sonra birbirimizden uzaklaştık. O Yale'e gitti, ben de Newport'ta işimi yaptım ama ailelerimiz tatillerde bir araya gelmeye devam ediyordu, yani birbirimizi görmeye devam ediyorduk. Hatta onun ailesi benim mezuniyet törenime geldi, benimki de onunkine. Çoğunlukla aramız aynıydı ama o benim yanımda hep daha düz davranırdı."

"Ne demek *daha düz*?"

"Onu her gördüğümde seks hayatını vurgulardı. Ben kendiminkiler hakkında çenemi kapalı tutmama rağmen o durmadan ilişkilerinden bahsediyordu. Şehre geri taşındığında tekrar takılmaya başladık ve onu unuttuğumu düşündüm. Üniversite boyunca sayısız erkek arkadaşım oldu."

"Erkek fahişesi," diye mırıldanarak gerilimi azaltmaya çalışıyorum. Bu hikâyenin gittiği yeri sevmiyorum.

Damon gülüyor. "Hey, Stacy bana senin erkek düşkünü tavırlarından çok bahsetti. Karşılaştırıldığında ben bir azizim."

"Yeterince adil."

"Geçen yıl uzun süreli kız arkadaşından ayrıldı ve biz de içmeye gittik." Yüzü pişmanlıkla dolarken Damon'ın dudakları aşağı doğru dönüyor. "Sonunda öpüştük."

"İlk hamleyi sen mi yaptın yoksa o mu?"

"O geceyi kafamda birçok kez gözden geçirdim, çünkü emin değildim. Ama bazı durumlarda her zaman kendimi koruduğumdan emin olduğumu söylediğimi hatırlıyor musunuz? Soyunma odaları gibi? Eric'le de aynıydı. Hoşlandığımı biliyor muydu, yoksa eşcinsel olduğumu ve... orada olduğumu biliyor muydu bilmiyorum. Ama o gece tamamen onundu. Onu öpmeden yıllar geçirmiştım, bu yüzden kesinlikle ben yapmazdım. O kadar çok düşündüm ki sanırım anılarım çarpıtmaya başladı. Yine de beni öpmek istediğini söylediğini hatırlıyorum çünkü eğer bir piliç olsaydım, onun için mükemmel kişi olurdu. Onu itmeliydim ama bunu uzun zamandır istiyordum. Sonra aynı yatakta yan yana uyandık ve birden homofobik ucubesini serbest bıraktı."

"Kahretsin."

"Söylediği her şey o anın sıcaklığıyla söylenmişti ama kendimi dünyanın en boktan insanı gibi hissetmeme neden oldu."

"Ne dedi?"

O kadar sert yutkunuyor ki adem elmasının zıpladığını görebiliyorum. "Onu manipüle ettiğimi. O sarhoşken ondan faydalandığımı. Heteroseksüel olduğunu bildiğimi, bu yüzden onu durdurmanın bana bağlı olduğunu söyledi. Tek yaptığımız biraz öpüşmek ve elleşmekti ama bundan öteye gitmedi. İkimiz de ne kadar sarhoş olsak da, içten içe bunun iyi bitmeyeceğini biliyordum. Yaptığımız şey onu korkutmaya yetti."

"Seni öperek tamamen sıçıp batırdım, değil mi?"

"Bu yeni yönünü keşfetmen ve bu konuda çıldırmaman çok güzel, ama bunu yapan ben olamam-"

"Arkadaşın bir pislik olduğu için üzgünüm." Ve bu Eric denen adamın Damon'la takılma şansımı mahvetmesine çok kızdım, çünkü şimdi onu öptüm ve bunu tekrar yapmayı çok istiyorum.

"Keşke hikâye bitmiş olsaydı," diyor Damon inleyerek. "Olaydan birkaç hafta sonra ondan bir telefon aldım. Sonra bir mesaj. Uslu bir köpek yavrusu gibi ona gittim ve kız kardeşimin mezuniyet törenini ektim. *Onun* için. Stacy'nin mezuniyeti olduğunu biliyordu ve oraya gittiğimde sarhoştı, bolca özür diledi ve her şeyin eski haline dönmesini istedi. Arkadaşlığımı özlediğini söyledi. Hayatımız boyunca arkadaş olduğumuzu düşündüm, değil mi? Takılmak onu kaybetmeye değmezdi, bu yüzden onu affettim." Damon'dan gelen kahkaha esprisizdi. "Sonra o da beni affettiğini söyledi. O kadar ileri gitmesine izin verdiğim için."

"Hâlâ seni mi suçluyor?" "Evet."

"Lütfen bana onunla hala arkadaş olmadığını söyle?"

"Ailelerimiz arkadaş. Noelleri birlikte geçiriyoruz. Olan oldu. Eskisi kadar yakın değiliz ve ben onu başından savmak için sürekli bahaneler uyduruyorum... durun, yanlış kelime seçimi. Biz arkadaşız, ama onu görmek ve medeni olmak zorunda olmasaydım, onunla ilişkiyi keserdim. Yaptıklarından sonra ona karşı bir şey hissetmiyorum ama ondan nefret de edemem."

"Senin için ondan nefret ediyorum."

"Hey, Stacy bilmiyor-"

"Matt'le aramdaki ilişkiyi de bilmiyor. Bu şekilde kalmasını tercih ederim." "Anlaştık. Ona ... uh, keşfinden bahsedecek misin?"

Hiçbir fikrim yok. "Sonunda, evet. Eve gider gitmez yaparsam, onunla dalga geçtiğimi düşünür. Bu da bana eve gidip ona aşık olduğumuzu söylememiz gerektiğini hatırlatıyor."

"Bu fikirde benim de söz hakkım var mı?"

"Hayır. Tek yapman gereken orada durmak ve güzel görünmek."

"Tanrım, ben İsviçre'yim. İkinizin arasına girmek istemem. Ama bu gezi kesinlikle özgüvenimi artırdı. Yani, OU'nun erkek fahişesi Maddox O'Shay'in beni çekici bulmasına neden olacak kadar seksiysem, bu benim cinsel çekiciliğim hakkında ne söyler?"

"Hmm, şimdi kafan bir saat öncesine göre on kat daha büyük olduğu için o kadar da çekici değil." Damon güler ve birasının kalanını yudumlar. "Sence ailenin işi bitti mi?"

Çekiniyorum. "Eww. Şimdi bütün gece burada mahsur kaldık, çünkü bunu duyma riski buna değmez."

"Hadi ama, erkek arkadaşım. Eğer taşaklarım biraz daha buruşursa, gerçekten bir kadın olabilirim."

Damon'ın dairesine yaklaşırken ikiye bölündüm. Bir yandan bu felaket hafta sonunun bittiğine seviniyorum. Diğer yandan, onunla olan ilişkimin -sahte ya da başka türlü- bitmesine hazır değilim.

"Yolculuk için teşekkürler. Lady Gaga olmasaydı daha iyi olurdu ama sanırım 'artık dinleme iznin' olduğu için sisteminden atman gerekiyordu." Tırnak işareti kullanıyor ve ben gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Bebeğim, ben böyle doğdum."

Damon'ın dudakları seğiriyor ama gülümsemesine izin vermiyor.

"Hadi ama, seninle dalga geçiyorum ve bunu anlamanın bu kadar uzun sürmesi biraz üzücü.

Stacy ile akraba olduğuna emin misin?"

"Yani tüm bunlar bana işkence etmek için miydi?" Damon soruyor.

"Benimle dalga geçmeyi reddeden adamı başka nasıl kızdırabilirim ki?"

"Bu konuda şimdiden şakalaştığımıza çok sevindim," diyor.

"İtiraf etmeliyim ki tuhaf bir hafta sonuydu."

"*Garip*. Ben buna garip derdim. İki geceden sonra hakkımda ailemden daha çok şey biliyorsun."

"Kimseye söylemem. Yine de, Eric denen adamı bulup yumruklasam itiraz eder misin?"

Çünkü kulağa eğlenceli geliyor." Yapmazdım, çünkü her ne pahasına olursa olsun çatışmadan kaçınırım, ama yapmak isterdim.

Damon sırtıyor. "Teklifin için teşekkürler ama ben bunu geride bıraktım. Gerçekten. Ve senin sırrın da benimle güvende."

Ona bunu geride bırakmadığı için bağırmak istiyorum, çünkü Eric belli ki benim de aynı şeyi yapmayacağıma güvenemeyecek kadar onu mahvetmiş. Ama tereddüt etmesini anlıyorum. Birlikte olsak hâlâ ilgimi çekeceğinden yüzde yüz emin olamam. şimdiye kadar hiçbir kız dikkatimi çekmeyi başaramadı ve şimdi düşünüyorum da, Chastity dışında, hafta sonu ilişkisinden daha uzun süre birlikte kaldığım tek kişi Matt'ti. Yine de bu hafta sonuna kadar biseksüel olduğumu bilmiyordum. Kesin olan bir şey var ki, Mensa yakın zamanda kapımı almayacak. Acaba dünyanın en habersiz insanı için bir ödülleri var mı? Ben kazanırdım, eller aşağı.

"Biz iyiyiz, değil mi?" Aptal gibi konuşuyorum. "Bir ara takılabilir miyiz?"

"Tabii ki. İstersen seni birkaç erkekle tanıştırabilirim? Bana telefonunu ver." Damon numarasını tuşlar ve geri verir. "Genelde ayda bir falan arkadaşlarımla görüşürüm. şimdiden birkaçının ağzının suyunun aktığını görebiliyorum. Tabii onlara senden bahsetmemi sorun etmezsen. Hazır değilsen seni onlara anlatmayacağım."

Midem yere düşüyor. Onun arkadaşlarını istemiyorum. Bunu *onunla* yapmak istiyorum. Yine de bunu yüksek sesle söylememek için kendimi zorluyorum. Bu konuda nerede durduğunu açıkça belirtti. "Onlara söylemen benim için sorun değil. Yine de bu işin peşini bırakır mıyım bilmiyorum."

"Bu şey mi?"

"Bu etiket bana hâlâ tuhaf geliyor." Mantiken, biseksüel etiketinin uygun olduğunu biliyorum. Ama bu tıpkı Pennsylvania'daki evime gitmek gibi. Ailem orada, orada arkadaşlarım var, Pennsylvania'da olmak *mantıklı*, ama bu oraya uyum sağladığım anlamına gelmiyor. Yöneliminize bağlı hissetmemenin normal olup olmadığını merak ediyorum. Bu beni korkutmuyor ya da endişelendirmiyor. Sadece henüz rahat olduğum bir şey değil. Gerçek gibi hissetmiyorum.

"Özür dilerim. Seni bunu tanımlamaya zorladım," diyor Damon. "Cinsel yönelim söz konusu olduğunda, benim için ya gey, ya biseksüel ya da heteroseksüeldir. Ama herkes böyle düşünmüyor ve düşünmek zorunda da değil. Bu *benim* görüşüm. Açık sözlü olmayı ve bir kutuya sığmayı seviyorum, ancak kendi araştırmanızı yapmalı ve kendinizi doğru hissettiğiniz şeyle tanımlamalısınız. Eğer beğenmiyorlarsa herkese siktirip gitmelerini söyleyin. Ben bile."

Başımı salladım. "Halledeceğim."

"Arkadaşlarım iyidir ve hepimiz senin kafandan geçenleri yaşadık. *Bu* yüzden *bu işi yapmaya* hazır olmasan bile - senin *de* söylediğin *gibi* - asla çok fazla arkadaşın olamaz, değil mi?"

"Doğru. Will'den tavsiye istemekten iyidir."

Damon'ın gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor, ta ki penceresinin çalınması neredeyse altına sıçmasına neden olana kadar. "Ne oluyor be?"

Stacy'nin sırttan yüzü bize bakıyor. Orta konsoldaki düğmeleri kullanarak Damon'ın camını indiriyorum.

"Hey, çocuklar," diyor kelimeleri uzatarak.

"Çok mutlusunuz," diye homurdanıyorum. "Bize öyle bakmayı kes." "Nasıl geçti?"

İç çekerek kontağı kapatıyorum ve Damon'la birlikte arabadan çıkıp kolumu ona doluyorum. "Hafta sonu son *derece* iyi geçti."

"Ne yani, şimdi de kankalık mı yapıyorsunuz?" Stacy soruyor.

Damon soğukkanlılığını koruyor ama ben onun içten içe gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. "Şey... aslında..." Damon'ı daha yakına çekiyorum.

Stacy'nin gözleri Damon'ın omzundaki elime, sonra yüzüme ve tekrar yüzüme kayıyor. Tam olarak o anı görüyorum. Gülümsemesini ve "*İyi denemeydi, pislik.*" demesini bekliyorum. Beklemediğim şey-

"Kahretsin, ağlıyor musun?" diye sordum. Gözyaşlarından nefret ederim. Gözyaşı dökmem.

"Bu gerçek mi?" Sesi alışılmadık derecede sessiz ve kendime bu şakanın buna değip değmeyeceğini sormak zorundayım.

Onu rahatlatmak için bir adım öne çıktım, ama o geri çekildi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağılıyor aniden. "Ne oluyor Maddox? O benim kardeşim!" Sinirlendiğinde yaptığı tiz çığlığı atmaya başladı.

"Stace-" diye başlıyorum.

Ama şimdi yine ağlıyor ve ben neler olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değilim. Damon donmuş gibi duruyor ve sanırım onun da kafası benim kadar karışık.

"Biz ... ve ..." Sanki hiperventilasyon geçiriyormuş gibi sığ bir nefes çekiyor.

Onu kollarıma alıp sarılıyorum ama o bana karşılık vermiyor. "Özür dilerim. Bu şekilde tepki vereceğini düşünmemiştim."

Beni üzerinden itti. "Üniversiteden beri sana aşığım, seni aptal. Bir yuva kurmak istemeni bekledim durdum, sonra da *kardeşimle* mi takıldın?"

"Hayır. Yani, bekle, ne?" Tökezleyerek geri çekildim ve sert bir kas duvarına çarptım. Damon kendi ayaklarının üzerine düşmemi engellemek için kollarımı tuttu. "Sen... ne? Beni hiç böyle görmedin. Ben öyle değilim.

..." *Şu an ne haltlar dönüyor?*

Stacy burnunu çekiyor ve ceketinin koluyla burnunu siliyor. "Üniversitede seninle takılmamamın nedeni, takılır takılmaz ilgini kaybedeceğini bilmemdi. Arkadaşın olarak, bir sonraki adımı atmaya hazır olduğunda, aklına gelen ilk kişinin ben olacağımı düşündüm. Ama yapamam... eğer kardeşimle birlikte olduysan olmaz." Ağlamaları hıçkırıklara dönüşüyor ve başını ellerinin arasına alıyor.

Vay anasını. Böyle hissettiğini bilmiyordum. Biz arkadaşız. Harika arkadaşız. On sekiz yaşımızdan beri ona hiç böyle bakmamıştım. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Stacy," dedi Damon dişlerini sıkarak. "Yeter."

Stacy'nin omuzları titriyor, önce hâlâ ağladığını sanıyorum ama sonra kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve ağzının kenarları yukarı kalkıyor. Sonra Damon'a baktı. "Sen gelmiş geçmiş en kötü ağabeysin. Daha fazla eğlenmeme izin veremez miydin? Maddox kusacak gibi görünüyor."

En iyi arkadaşımın bana karşı bir şeyler hissetmesinin yarattığı sis ve korku dağılıyor ve fark ediyorum ki- "Sen

hain." Damon'a döndüm. "Beni ispiyonladın."

Damon teslim olmak için ellerini kaldırır. "Özür dilerim. Ama birbiriniz hakkında konuşma şeklinize bakılırsa, Stacy'nin sana karşı bir şeyler hissetmediğinden tam olarak emin değildim ve benimle takıldığını öğrenmek onu mahvederdi, üstelik o benim küçük kardeşim. Bu sabah ayrılmadan önce ona mesaj attım ve bu işin peşini bırakması için yalvardım ama onu tanıyorsun."

"İsviçre olmak buraya kadarmış," diye mırıldanıyorum. "Kankalar karılardan önce gelir," diyor Stacy.

"Sen onun kardeşi değilsin. Ben de fahişe değilim."

Stacy'nin *saçmalık* surat ifadesi beni geri adım attırdı. "Tamam, iyi, öyleyim."

"Ayrıca, Cuma gününün intikamını almam gerekiyordu," diyor Stacy. "O kostümlü adam bana iki yüz dolara mal oldu ve sen buna kanmadın."

"Yani bunların hepsi saçmalık mıydı?" diye sordum.

Gözlerindeki sahte yaşları siliyor. Ya da belki de çok güldüğü için gerçek gözyaşlarıdır.

"Kesinlikle.

Seni seviyorum Maddox, ama bu şekilde değil. Kardeşimle birlikte olman umurumda bile değil."

Gözlerim Damon'inkileri buluyor ve kaşları cesaretle kalkıyor. Ona söylememi istiyor ve söylemeliyim de. Onu tanıyorum, bana gülecek, "*Ah, Maddox*" diyecek ve sonra bana bir erkek ayarlamaya çalışacak.

"Bilin diye söylüyorum, ikinizden de nefret ediyorum," diye homurdanıyorum.

"Hayır, sen beni seviyorsun," diyor Stacy ve kollarını belime doluyor.

"İyi. Ama uh ..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Şu anda meşgul müsün? Belki arabayı iade etmek için benimle gelirsin ve ben de seninle eve kadar yürürüm?"

"Tabii. Eski sevgilinin düğünü hakkında beni bilgilendirmelisin. Damon'a bir GoPro taktırmalıydım." Damon, "Evet, çünkü bu dikkat çekmez," diyor.

"Tüm düğün dramasını duymak istiyorum. Bir hikaye istiyorum," diyor Stacy. Evet, bir hikaye alacak, tamam.

"İyi bir sahte erkek arkadaş ol ve çantamı taşımama yardım et, Madd-ox."

Damon'a ters ters baktım, çünkü neredeyse bana Maddy diyecekti. Bu çok komik - bütün memleketim bana bu ismi takıyor ve ben bu isimden hep nefret etmişimdir. Ama Damon'ın ağzından çıkınca, kulağa bir sevgi sözcüğü gibi geliyor. Stacy bana öyle demeye başlayamaz. Hayatta olmaz.

"Ben arabada olacağım," diyor Stacy.

Damon'ın dairesinin önüne geldiğimizde elini omzuma koyuyor. "Onun için sorun olmaz. Ailem dışında, o benim bir numaralı destekçim. Bazen o kadar destekleyici oluyor ki sınırları aşıyor."

"Evet, onun böyle olduğunu görebiliyorum. Neden gergin olduğumu bilmiyorum."

"Tahminimce bunu yüksek sesle itiraf etmeye alışık değilsiniz. Hazır değilsen, söylemek zorunda da değilsin. Sadece onun söylemek konusunda endişelenmen gereken biri olmadığını biliyorum. Bu senin kararın."

"Bu hafta sonu için teşekkürler. Tam olarak planladığım gibi gitmedi." Damon sırtıyor. "Bu biraz hafife almak olur."

"Sana sonra mesaj atarım." "Görüşürüz, İrlandalı."

Başımı eğiyorum. "Dik."

Arabaya bindiğimde Stacy'nin analitik yeşil gözleri her zamankinden daha da korkutucu görünüyor, ama bunun beni etkilemesine izin vermiyorum. Bunu yapabilirim. Yaparken kusacak olsam bile.

"Bana her şeyi anlat. Gelin ne giydi, ne dedi, Damon'la aranızdaki sahte ilişkiye laf eden oldu mu?"

"Devasa beyaz bir elbise, bir sürü şey söyledi ve kimse saçmalık demedi." Derin bir nefes alıyorum. "Muhtemelen dans pistinde öpüşmemiz de yardımcı olmuştur."

"Sen ne? Damon seni bunu yapmaya nasıl ikna etti?" Derin bir nefes daha. "O ikna etmedi. Onu ben öptüm."

"Gösteri için mi?"

İşte başlıyoruz. "Gerçekten. Kardeşinden gerçekten hoşlanıyorum."

Şaşkınlıkla bana göz kırıyor. "Bu hâlâ benimle dalga geçme numarasının bir parçası mı?"

"Keşke seninle sevişiyor olsaydım, çünkü o zaman Damon'ı öperek ve o da beni reddederek kendimi aptal durumuna düşürmezdim." Şok olmasını, inanmamasını, hatta belki de ihanet etmesini bekliyorum, sanki yıllardır ona yalan söylüyormuşum gibi, ama bunun yerine sessiz kalıyor.

Ağzı bir karışık açık kalıyor ve birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, ama ben ona okşayıp okşamadığımı soramadan kendini toparlıyor. "Seni reddetti mi?"

"Bunu mu soruyorsun? Lanet olsun, Maddox eşcinsel değil mi?" Alay ediyor. "Sen gey falan değilsin."

"Öyle olmadığımı biliyorum, ama senin böyle düşüneceğini sanmıştım." "Yani bi-meraklısın. Şok edici değil."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir ara kadınlardan sıkılmış olmalısın." Gülümsemesi beni etkiledi ve kahkahalara boğuldum.

"Ben daha çok Damon'ın neden seninle birlikte olmadığıyla ilgileniyorum."

Neden isteksiz olduğunu anlıyorum ve ona gerçeği söyleyemem ama Damon'ın beni reddetmesinin tek nedeni Eric değil. "Kafamın karışık olduğunu düşünüyor ve benim 'deneğim' olmak istemiyor."

"Kafan mı karıştı?" Her zamanki gibi doğrudan konuya girdi.

"Hayır. Sana hiç söylemedim ama birinci sınıfta bir şey yaşadım. Bir çocukla."

"Kimle?"

"Oh, hayır. Sana kim olduğunu söylemeyeceğim." Matt ve Stacy'nin birlikte ders aldıklarını sanmıyorum ve Stacy bizim odamızda çok az takılıyordu, ama bunu riske atmayacağım. Matt ve ben kimseye söylemeyeceğimize yemin ettik.

Koltuğuna geri çekildi. "Huh."

"Tüm söyleyeceğin bu mu? *Ha?*"

"Ne yani, erkeklerden hoşlandığını anladığım için sana bir onur töreni mi düzenleyeyim? Ben olmadığımı sürece kimi siktiğin umurumda değil."

Bir kahkaha daha. İşte bu yüzden Stacy'i seviyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DAMON

Telefonum cebimde titrediğinde henüz çantamdaki kıyafetleri çamaşır makinesine atmamıştım bile. Gülümseyerek, mesajın Maddox'tan geldiğini ve Stacy'nin haberi iyi karşıladığını söylediğini anlıyorum. Eric'ten geldiğini görünce yüzüm düşüyor.

Eric:

Buralarda mısın?

"Senin için değil," diye mırıldandım kendi kendime.

Telefonumu yatağımın üzerine atıp duş almaya gidiyorum. Her ne kadar çıplakken Maddox'u düşünmemeye çalışsam da, onu dairesinin kapısında dikilmiş, karşısındaki yarı çıplak adama bakarken yüzünde şaşkın bir ifadeyle gördüğümünden beri, iki gündür çok zor durumdayım.

Sarı saçları ve mavi gözleri... Kahretsin, şimdi acı verici bir şekilde sertleştim.

Kendimi avucumun içine alarak gözlerimi kapatıyorum ve farklı bir dizi delici mavi göz hayal ediyorum - müstakbel kocama ait olanlar: Matt Bomer. Matt ismi aklıma Maddox'un Matt'ini getirene kadar iki vuruş boyunca işe yarıyor, bu da beni kışkandırıyor ve bir öğrenci birliğinin ona asıldığını hayal ediyorum. Sonra yüz­süz adam zihnimde şekil değiştiriyor ve Maddox'a istediğini veren diz çökmüş kişi ben oluyorum.

Maddox'u hayal etmeyi ne kadar bırakmaya çalışsam da beynimin başka fikirleri var. Ve elim beynime bağlı olduğu için, sikimi sert ve hızlı çekişlerle pompalıyor.

Omurgam karıncalanıyor ve orgazmım içime çarpıyor. "Kahretsin," diye homurdanıyorum, daha kanıtları yıkamadan suçluluk duygusu geliyor.

Yanlış bir şey yapmamış olabilirim ve bu Eric'i düşünerek mastürbasyon yapan bir ergen olduğum zamanki gibi değil, ama tamamen aynı hissettiriyor. Sahip olamayacağım bir adamı düşünüyorum, bu da beni mahvedecek. Maddox birlikte takılmamızı ya da her ne istiyorsa onu yapmamızı istese de, o kişi ben olamam.

Havluyu çıkarıp telefonumu tekrar kontrol ettiğimde bu gülümsememi engellemiyor.

Bilinmeyen numara:

Haklıymışsın. Onun için sorun değil. Bana George adında birini ayarlamayı teklif etti. Sonra hiç seksi George tanımadığımız için tartışmaya başladık. George seksi bir isim değil.

Damon:

Dur tahmin edeyim, Prens George'un büyüdüğünde bir kalp kırıcı olacağını savunuyordu. İngiltere'nin kraliyet ailesine karşı garip bir takıntısı var.

Maddy:

Biliyorum. Prens Harry nişanlandığında resmen omzumda ağladı. Bugün Harry ile yatacağımı söyleyerek onu korkuttum. Bu biseksüel olma olayı onunla yatmak için yeni ve eğlenceli bir yol olabilir.

Damon:

İyi oynayın çocuklar.

Normal kabul edilenden daha uzun süre cevap vermesini bekliyorum. Parmaklarım konuşmaya devam etmek için kaşınıyor, hatta belki biraz flört etmek için. İşte tam da bu yüzden durmam gerekiyor. Bunun ne kadar üzücü olduğunu fark ettiğimde, giyinmeyi bitirip ders çalışmaya koyuluyorum. Hukuk diplomamı tamamlamama üç ay daha var - Maddox'la takılmamam için bir başka neden daha. Finallere ve kariyerime odaklanmalıyım. Ayrıca kendime müşteri bulmak için bir plan yapmalıyım.

Şu anda yapmak istediğim son şey kafamı bir ders kitabına gömmek ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Kelimelerin içinde kayboluyorum ama hiçbirinin aklıma yatmadığından eminim. İki saat sonra telefonum "Take Me Out to the Ballgame" in rap versiyonunu çaldığında, ekranda kız kardeşimin adı belirince iç geçiriyorum.

"Ne?" Cevap veriyorum.

"Neden Maddox'la takılmıyorsun?" "Yüce İsa."

"Çaylaklardan hoşlanmadığını söyledi."

Gülüyorum. "Oldukça. Onun için o adam olmak istemiyorum." "Çok geç. Bir öpücükle onu eşcinsel yaptın."

Sertleştim. "Stacy, böyle şeyler söyleme." "Neden söylemeyeyim? Şaka yaptığımı biliyorsun."

"Yapma, tamam mı?" Ona bu tavrından nefret etmemin gerçek nedenini söyleyemiyorum ve muhtemelen bu onu kızdırıyor çünkü bana her zaman PC dışı şeyler söylüyor ve ben genellikle umursamıyorum. Bir şey söylemeliyim, yoksa bir şeyler olduğunu anlar. "Bir adam beni bunu yapmaya çalışmakla suçladı. Bu benim için hassas bir konu."

"Ne oluyor lan? Kim?"

"Bunun bir önemi yok."

"Evet, öyle. Onu yumruklamak istiyorum. O her kimse."

"Duyarlılığınızı takdir etsem de, ihtiyacım olan son şey küçük kız kardeşimin benimle savaşması. Ayrıca, bu uzun zaman önceydi. Köprünün altından çok sular aktı... ya da her neyse." "Onu bir köprüden aşağı itmek istedim," diyor.

"Maddox meselesi senin için sorun değil mi?" diye sordum.

"Tamam, açıkçası şok oldum ama sanırım iyi idare ettim. Bir bakıma onun için üzıldüm. Birdenbire bir kızı çekici bulsam ve bunun ne anlama geldiğini bilmesem benim için garip olurdu."

"Onu birkaç arkadaşım ile tanıştıracam. Bu yardımcı olur."

"Onu Noah ile tanıştırmayın. Kendini Tanrı'nın bir lütfü sanıyor, bencil ve kendini beğenmiş biri gibi görünüyor. Maddox bir erkekle ilk kez birlikte olduğunda bundan daha iyisini hak ediyor."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu konuşmayı yaptığımı inanamıyorum," diye mırıldanıyorum. Sadece bu da değil, Maddox'u Noah'yla tanıştırmamaya karar verdim bile çünkü Stacy onun hakkında yüzde yüz haklı. Harika bir adam ama bir arkadaşınıza ayarlayacağınız türden biri değil. "Ona karşı aşırı korumacı olma. O büyük bir çocuk. Çıktığı kızlar için de böyle mi davranıyorsun?"

"Şey, hayır, ama bu durumda bencil erkek düşkünü olan o. Senin hakkında konuşurken... savunmasız görünüyordu. Onun incinmesini istemiyorum."

Ben de istemiyorum. İlk eşi ben olsaydım onun için daha mı iyi olurdu? Hayır, kendimi tekrar

kazıklanacak bir pozisyona sokmak istemiyorum. "Bu yüzden onunla oraya gitmek istemiyorum. Çalışmaya geri dönmeliyim."

"Tabii ki biliyorsun. Gitmeden önce Eric'le konuştun mu?" "Hayır.

Neden?" Bana mesaj attığından bahsetmiyorum ve cevap vermeyi reddediyorum.

"Julian'la konuşuyordum ve Eric'in seninle bir konuda konuşması gerektiğini söyledi."

Julian, Eric'in küçük kardeşi ve Stacy için Eric neyse benim için de o sayılır. Gerçi Eric ve benim kadar yakın değiller. Ve eminim ki Julian asla Stacy'i öpüp sonra da onu bu konuda manipüle etmekle suçlamamıştır.

"Zamanım olduğunda onu ararım." Stacy telefonun diğer ucunda sessizliğe gömülür.

"Gerçekten gitmem gerek, Stace."

"Eric'le aranızda ne oldu? Eskiden ayrılmazdınız."

"Üniversite oldu. Üniversiteden bahsetmişken, Maddox'un arkadaşı Jared selam söyledi." Aslında demedi ama konuyu değiştirmem lazım.

"J-Jared? Jared ile tanıştın mı?"

"Annem seninle gurur duyardı. Onu sadece birkaç saat tanıdıktan sonra yatağına atladın. Kızıl olduğundan bahsetmiyorum bile. Senin ruhunu çalabilirdi, Stacy. Prens Harry fantezin buna değer miydi?"

"Senin ders çalışman gerekmiyor mu?" "Güle güle, abla." *Çok işe yaradı.*

DOKUZUNCU BÖLÜM

MADDOX

Stacy'nin kapıyı çalması dairemde yankılanıyor. "Margarita karışımı şeklinde hediyeler getirdim." Ugh. "Tekila ve ben konuşmuyoruz."

"Benim için daha da fazlası."

Kapıyı açtığımda, her zaman yaptığı gibi mutfığıma giriyor.

"Kardeşin beni görmezden geliyor," diyorum. Sadece iki hafta ve birkaç mesaj oldu ama yine de. Kendime bu konuyu da açmamamı söyledim ve şuna bak, üç saniye boyunca dairemdeydi. Yaşasın, irade gücü.

"Alınmayın. Her zaman okul ve işle delicesine meşguldür. Bu gece, seninle geçirdiği hafta sonundan beri ara verdiği ilk gece. Eğer Eric olmasaydı, muhtemelen evine kapanmış ve yüzünü ders kitabına gömmüş olurdu."

Gerginim. "Eric?"

"Evet, en iyi arkadaşı. Eric evleniyor ve bu gece Damon'dan sağdıcı olmasını isteyecek. Bunu bir sır olarak saklamak zor oldu ama Eric bunu ona söyleyen kişi olmak istedi ve Damon da çok meşguldü. Yani, görmezden geldiği tek kişi sen değilsin."

Ne. Ne. Sikeyim.

Omurgamdaki gerginlik boynuma doğru fırlıyor ve onu sızlatıyor. Damon'ın ihtiyacı olan son şey Eric'in evleneceğini duymak, hele de sağdıcı olmasının istenmesi. Bu Eric denen herifin nesi var ki bunun sorun olmayacağını düşünüyor?

"Bu gece nereye gittiklerini bilmiyorsunuzdur herhalde?" Ben soruyorum.

Bana ihtiyatla bakıyor ve belki de daha ihtiyatlı olmaya çalışmalıyım, ama Damon'ın neye doğru yürüdüğünü bildiğimde bunu yapmak biraz zor.

"SoHo'daki şu duvardaki delik pizzacı. Neden?"

"Tamam, lütfen kardeşini takip ettiğimi düşünme ama gitmem gerek." "Ne? Neden?"

"Onunla bu eşcinsel meselesi hakkında konuşmam gerekiyor ve beni görmezden geliyor. Sen burada kal, margarita iç, ben dönene kadar sevimli bir Stacy olursun."

"Hey, ben her zaman sevimliyimdir."

"Biliyorum, ama içtiğin zaman bana karşı çok daha nazik oluyorsun. Yakında döneceğim." "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır," diye çıktım. "Yani... alınma. Ben ... uh ... bu bir erkek meselesi değil." "Bu cinsiyetçi."

Bir adım öne çıkıp alnından öpüyorum. "Bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım."

"Ve şimdi de küçümsüyorsun."

"Tanrı aşkına, kadın, biraz tekila iç." Beni tekrar durdurmadan önce telefonumu, anahtarlarımı, ceketimi ve atkımı alıp onu dairemde bırakıyorum.

Ne yapıyorum ben? Damon'ın muhtemelen görmek isteyeceği son şey şu an benim. İçeri girip saklansam ve Damon'ın iyi olduğundan emin olmak için yalnız kalmasını mı beklesem? Ona çarpmış gibi mi yapayım?

Restoranın eşiğinden içeri adımımı atar atmaz, gözlerim onu arka tarafa yakın bir masada buluyor.

Eric'in sırtı bana dönük ama nişanlısını getirmiş.

Aman Tanrım, daha yüzünü bile görmediğim bir pislik olduğunu zaten biliyorum.

Damon birasının kalanını yudumlarken zoraki gülümsemesiyle bile mutsuz görünüyor. Günlerdir tıraş olmamış ve yeni çıkmaya başlayan koyu renk sakalı onu birkaç hafta önce tanıştığım temiz tıraşlı sporcudan bile daha seksi gösteriyor. Bu adamda beni ona çeken şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama tek bildiğim onun yanında olmak istediğim. Sadece arkadaş olarak bile olsa.

Henüz beni fark etmedi ama onu kurtarmanın bir yolunu biliyorum. Bana yaptığı iyiliği geri ödeme vakti geldi.

Ben yaklaştığımda Eric bir hikâye anlatıyordu, sesi dangalak ve kardeşlik çocuğu gibiydi. Hayır bekle, bu bana ve kardeşlerime bir hakaret. Beni görünce Damon'ın gözleri büyüdü. Önlerinde yarısı yenmiş bir pizza var, yani Damon zaten buna bir süre katlanmak zorunda kaldı.

"Maddy-"

"Hey, üzgünüm geciktim." Tanrım, umarım Eric'e kimseyle görüşmediğini söylememiştir yoksa bu tamamen geri tepecek. Kabinde onun yanına sıkıştım.

Ben eğilip yanağına bir öpücük kondurana kadar sessizce afallıyor. Odunsu tıraş losyonu tanıdık geliyor, sanki kokusunu çoktan ezberlemişim gibi.

Ve beynim resmen ürkütücü bir bölgeye girdi. Bu adamı bir restorana kadar takip edip sonra da kokusunu mu alacağım? Birden buraya gelmek pek de parlak bir fikir gibi gelmedi.

"Gelemeyeceğini söylediğini sanıyordum," diyor Damon.

Vay be. Bir an için onu kaybettığımı sandım.

"Diğer planlarım suya düştü." Sik kafalıya dönüyorum ve gördüklerimden hoşlanmıyorum. Sarı saçlar, mavi gözler, tıpkı benim gibi. Sanırım Damon onun tipi olmadığım argümanını kullanamaz, çünkü açıkça öyleyim. "Ben Maddox."

Eric kaşlarını çatı. "Bana biriyle görüştüğünü söylememiştin, D."

D. Ugh.

"Senin için de aynısını söyleyebilirim," diyor Damon. "Nişanlı olduğun ortaya çıktı." Ses tonu hafif ama altında saldırganlık var. "Maddy ve ben yeniyiz."

"Ben Kristy," diyor sarışın kadın bana.

"Evleniyorsun, ha?" Ben soruyorum. "Tebrik ederim. Çok sarışın çocuklarınız olacak."

Eric hala ters ters bakıyor. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Kolunu nişanlısına doluyor. Tanrım, ne yaptığını daha fazla belli edebilir miydi? Anladık, lanet bir cetvelden daha düzsün.

"Stacy'nin en iyi arkadaşıyım," diyorum.

"Bekle, sen o Maddox musun?" Eric sorar ve sonra gülümser. "Kardeşim Julian'la birkaç kez takılmıştınız. Senin harika bir eküri olduğunu söylüyor. Bilirsin işte, *kadın* tavlamakta da harikaymışsın."

Kahretsün. Stacy'nin arkadaşı Julian'ı tanıyorum ve evet, birkaç kez onun önünde takıldım.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

Eric Damon'a döner. "Gerçekten mi? Erkek arkadaşınmış gibi davranması için heteroseksüel bir adama mı başvuruyorsun?"

Bu çok üzücü."

"Benim heteroseksüel olduğumu kim söyledi?"

Damon masanın üstünde elimi tutuyor. "Arkadaşımanın kusuruna bakma. Eric için her şey gey ya da heteroseksüel. Aradaki gri alanı sevmez."

Ooh, yan.

Eric domates rengine döndü. "Biseksüellik gey kasabasına giden orta adımdır." Damon'ın elimi tutuşu ölümcül bir hal alıyor.

"Bu klasik bi-erasure saçmalığı," diyorum. Geçtiğimiz iki hafta boyunca Google'da çok fazla arama yapmış olabilirim. Kesinlikle yeni terimler öğrendim. "Buradayım, biseksüelim ve erkeklerden hoşlanıyorum... ve kızlardan." Damon'a dönüyorum. "Hmm, değil

"Biz buradayız, biz ibneyiz, buna alışın" kadar akılda kalıcı değil, değil mi? Damon kocaman bir gülümsemeyle "O kadar da değil" diyor.

"Erkek arkadaşım beni en iyi arkadaşıyla tanıştırmak istediğinde, cinselliğimi savunmak zorunda kalacağımın farkında değildim. Üzgünüm D, ama arkadaşın tam bir pislik." Damon'ın hakkını vermeliyim; kahkahasını iyi tutuyor.

Kristy'nin bakışları üçümüz arasında gidip geliyor. Kafası karışık mı yoksa eğleniyor mu belli değil. Eric nişanlısına döndü. "Bana bardan bir bira daha getirebilir misin, tatlım?"

"Ama-"

"Şimdi," diye bağırır ona ve o da itaat eder. Harika bir evliliğin içindeler.

Kız duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Damon koltuğuna yığılır. "Burada ne işimiz var Eric?" "Ailelerimizin düğünümde sağdıcım olmanı bekleyeceğini biliyorsun."

"Onlara üniversiteden biriyle kanka olduğunu söyleyemez misin? Ya da kardeşine sor. Arkadaşlar birbirinden uzaklaşıyor ve üniversiteden beri eskisi kadar yakın olmadığımızı biliyorlar. Senin ne kadar homofobik biri olduğunu bilmelerine gerek yok. Ya da hep öyleydin."

"Sadece yap şunu, tamam mı?" Eric diyor.

Alay ettim. "Ona kibarca sorduğunda."

Eric'in bakışları bana döndü. "Senin fikrini sorduk mu? Damon bu şekilde daha kolay olacağını biliyor. Annelerimiz karışmayacak ve meraklı olmayacaklar."

"Gerçeği bilmelerine izin veremeyiz, değil mi?" Damon diyor ki. "Evet dersem gidebilir miyiz?" "Orada durup benim adıma mutluymuş gibi davranmak zor değil."

"Yaparım ama konuşma yapmayacağım ya da bekarlığa veda partisi düzenlemeyeceğim. Bu işleri başkasına yaptır. Görünürde yaparım ama bunun iyi olduğumuz anlamına geldiğini düşünmeyin."

"Tamam. Anlaştık."

"Hadi gidelim," diyorum Damon'a. "Kız kardeşin şu anda benim dairemde yükleniyor ve bence ona katılmalıyız." Onu neredeyse koltuğundan sürükleyerek kaldırıyorum ama Eric'in yanından geçerken uzanıp Damon'ın kolunu tutuyor. Duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve sonra Damon ve ben kapıdan çıkıyoruz.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" Damon metroya doğru yürürken soruyor.

"Ailemin evindeyken telefonuna yüklediğim takip uygulaması." Yürümeyi bırakıyor ve sokağın loş ışığı altında yüzü soluyor.

"Şu an yüzünü görmeliydin." Gülüyorum. "Stacy söyledi, seni aptal. Eric'le dışarıda olduğunu ve onun evleneceğini söyledi. Destek isteyebileceğini düşündüm. Orada haddimi aştıysam özür dilerim ama o adam beni çok kızdırıyor."

"Sen de ben de. Ve yüzleşmekten nefret eden biri olduğunu düşünürsek, şu anda seninle gurur duymam garip mi?"

"Gururlu mu? Ne için? Tek yaptığım seni savunmaktı." Damon gülümsüyor. "Aslında sen *kendini* savundun."

Oh. Doğru ya. "Sanırım yaptım, ha? Kelimeler ağzımdan çıkarken öyle hissetmedim. Her ne kadar benimle ilgili olsa da kişisel olarak benimle ilgili değildi." Başımı salladım. "Özür dilerim. Hâlâ garip."

"Geldiğin için teşekkür ederim. Eric'e haddini bildirmenden biraz fazla keyif aldım."

"Sağdıcı olmaya hayır demeliydin," diyorum.

"Dediği gibi, böylesi daha kolay."

"Ayrıldığımızda ne dedi?"

Damon sesli bir nefes verir. "Fark etmez." "Önemi var."

"Öpüştüğümüzden beri hep aynı şeyleri söylüyor. Eğer ailelerimiz öğrenirse, kime inanacaklarını sanıyorum?"

"Bu saçmalık." Hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olmadım ama şu anda oraya geri dönüp adamın boğazını yumruklamak istiyorum. Muhtemelen elimi kırarım ama neyse.

"Stacy ve alkol hakkında bir şey mi söyledin?" Damon soruyor.

"Evet."

"Hadi gidelim."

Metroya gidiyoruz ve ilk trene atlıyoruz. Bir Cumartesi gecesi için oldukça kalabalık, bu yüzden Damon ve ben kapıların yanında dururken neredeyse birbirimizi itiyoruz.

"Yani... benden kaçıyordun," diyorum.

"Bunu sormadan önce küçük bir yere girmemizi bekledin, değil mi? Kaçamıyorum." "Kesinlikle."

"Mesajlarını aldım ve meşgul olduğumu söylerken yalan söylemiyorum ama evet, senden biraz kaçıyordum."

Tren vagonu titriyor ve beni ona doğru itiyor, böylece göğüs göğüse geliyoruz. "Neden?"

Mırıldanıyorum.

Damon küçük bir adım geri atar. "Gerçekten mi? Beni öptüğün anın aklımdan çıkmasını bekliyorum ki bir daha öpmeye kalkışmayayım."

ONUNCU BÖLÜM

DAMON

Lanet olsun. Çok iyi gidiyordum. İş ve derslerle meşguldüm ve dikkatim dağılmıştı, bu yüzden Maddox'u düşünecek zamanım bile olmuyordu. Sonra o geldi ve beni hayatımın en garip gecesinden kurtardı. Birkaç hafta önce tanımadığım heteroseksüel bir erkekle eyaletler arası yolculuk yaptığımı ve onun erkek arkadaşımıymışım gibi davrandığımı düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor.

Maddox bir adım geri atıyor ama kalabalık metroda fazla uzaklaşmıyor. Kabulümle ilgili hiçbir şey söylemedi ve ben de söylemesini istemiyorum. Benden onu tekrar öpmemi istemesini istemiyorum, çünkü öpeceğimi biliyorum, ama aynı zamanda bana olan ilgisinin bittiğini de duymak istemiyorum.

Tren vagonu durur ve kapılar açılır. "Bu biziz," diyor ve yürüyor. Adımları hızlıydı ve ben de ona yetişmek için çabalıyor, kalabalığın arasından yolumu zorluyordum.

"Maddy, bekle."

"Yapamam. Hareket etmeyi bırakırsam istemediğin bir şey yapacağım, bu yüzden bu fazla enerjiyi yakmak için olabildiğince hızlı yürüyeceğim."

Daha mükemmel cevap veremezdi.

East Village'daki dairesi metrodan çok uzakta değil ve yol boyunca onu takip etmek zorunda kalıyorum çünkü ayakları hiç yavaşlamıyor. Binasına girdiğimizde, bu evi nasıl alabildiğini anlayamıyorum.

"Ev sahibini mi beceriyorsun?"

Maddox olduğu yerde durdu ve benim de yavaşlayacak vaktim olmadığı için arkasından koştum. "Az önce sorduğunu sandığım şeyi mi sordun?"

"Bu binada bir yeri nasıl karşılayabiliyorsunuz?"

"Şimdi de emlakçı mı oldun? Kardeşlerimden birinin ailesi buranın sahibi ve bana iyi bir teklif verdiler."

"Bulduğum yerde iki binden fazla ödüyorum. Stüdyo değil ama lanet bir çöplük." "New York'ta yaşamamanın zevkleri."

"Bana tek bir şey söyle. Bu adam ..." Matt'in adı boğazıma takılıyor.

"Hayır. Birinci sınıfta takıldığım kişi değil." Dönüyor ve başını eğiyor. "Öyle olsaydı senin için sorun olur muydu?"

Yakalandı. "Hayır. Sadece... merak ettim."

Maddox'un dairesine girdiğimizde kız kardeşim zaten yarı sarhoştı. Bir kraliçe yatağın önündeki küçük kanepede uzanmış *Sex and the City*'nin tekrarlarını izliyordu. Daha izleyecek yaşa bile gelmeden diziye kafayı takmış durumda. "Kardeşimin burada ne işi var?"

"Ben de seni seviyorum," diyorum.

Maddox'un dairesiyle ilgili kıskançlık çirkin yüzünü gösteriyor. Evet, küçük ama mutfaktaki tezgah -ki benimkinden daha büyük- granit, döşeme tahtaları şık bir meşe rengi ve eğer oturma alanını yataktan ayıran bir duvar olsaydı, temelde benim tek yatak odalı dairemle aynı boyutta ama daha süslü olurdu.

İşte bu yüzden insanlara karşı daha nazik olmalıyım. Bana bir daire verebilirler, lanet olsun. Belki

Noah'a arkadaş konusunda tembellik ettiğini söylerim. O bir kazilyoner gibi. Dört yatak odalı kahverengi bir evde yaşıyor. Kesinlikle oraya taşınabilirim - hayır, bekle, o zaman Noah'ın oda arkadaşı olmak zorunda kalırım ve

Günün yirmi dört saati onun egosuyla başa çıkabilecek kimse yok.

Stacy koltuktan kalkarken sallanıyor. "Neden Eric'le kutlama yapmıyorsun?" Şu anda bir bahane bulmak iyi olurdu ama elimde hiçbir şey yok.

"Nişanlısı da oradaydı," diyor Maddox. "Başı ağrıyordu, o yüzden erken ayrıldılar. Damon'ı içki içmek için buraya davet ettim."

Stacy yüzünü buruşturuyor. "İçki içmek başka bir şey için örtmece mi? Siz ikinizin yaramazlık yapmasına varım ama ben buradayken olmaz, tamam mı?"

"Yaşasın, gevşek dudaklı sarhoş Stacy geldi," diyorum alaycı bir şekilde.

Maddox homurdanıyor. "Hayır. Kardeşinle benim aramda bir şey olmayacak Stace. Bunu açıkça belirtti."

Ve şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Deli-"

"Tekila bana." Maddox sözümü kesti ki bu en iyisiydi çünkü ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Gel ve al." Stacy bir kadeh dolduruyor, elini yalayıp üzerine tuz atıyor ve sonra ağzına bir limon dilimi atıyor, yüzü dışarı bakıyor.

"Tanrım, shot mı?" Ben soruyorum.

Maddox tereddüt etmiyor. Stacy'nin elindeki tuzu yalıyor, içkiyi içiyor ve sonra eğilip ağzındaki limon dilimini alıyor. Şu anda kız kardeşimden nefret etmiyorsam ne olayım.

İşte o zaman gözünü bana dikti. Kahretsin. Elini yalarken ve benim için bir shot hazırlarken onu izliyorum. "On dokuz yaşımdan beri shot yapmadım," diyorum.

"Stace, sanırım kardeşin bize olgunlaşmamış diyor."

"Hayır," diyorum, "yemekte üç bira içtiğimi ve bunu yaparsam muhtemelen yürüyemeyeceğimi belirtiyorum."

Stacy "Hafif" derken öksürüyor.

"Üniversitenin ikinci yılında aşırı içki içme evresinden çıktığım ve işe yarar bir derece almak için kendimi zorladığım için üzgünüm."

"Oooh, bunlar kavga sözcükleri," diyor Maddox.

"Pazarlama işe yarar. Çalışıyorum, değil mi?" Stacy diyor ki.

"Sen akıllısın, Stacy. İstedğin her şey olabilirsin ama sen son derece istikrarsız bir sektörü seçtin-"

Stacy başını geriye atar. "Annem gibi konuşuyorsun. Ayrıca, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Pazarlama nasıl spor menajerliğinden daha dengesiz olabilir... menajerlik? Menajerlik diye bir kelime var mı?"

Maddox kız kardeşimin saçmalıklarını duymazdan geliyor ve gözlerini benimkilere dikerken limonu dudaklarının arasına yerleştiriyor.

"Sanırım bunu ben yapıyorum." Bir adım öne çıkıp Maddox'un elindeki tuzu yalıyorum -keskin nefes alışına aldırmadan- ve tekilayı geri atıyorum. Limonu almak için hamle yaparken kalbim göğsümde çarpıyor. Küçük bir meyve parçası ağzımızı ayırıyor ve kafam "yanlışlıkla" limon dilimini düşürmesini söylüyor. Düşürmüyor.

Geri çekilip tadına bakarak yüzümü buruşturmayı bitirdiğimde Maddox sırtıyor. Masum ve çok sevimli görünüyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve istesem de bakışlarımı ayıramıyorum.

"Ugh," diye sızlanıyor Stacy, Maddox'la beni ayırarak. "Big tam bir pislik." Sehpanın üzerindeki kutudan bir mendil alıp televizyona fırlatıyor.

"Bu boku burada izlemen konusunda sana ne demiştim?" Maddox diyor ki. "Geçen sefer

televizyonuma bardak altlığı fırlatmıştın."

"Onu seviyorsun ve şimdi gökkuşağı trenine biniyorsun ... oh, bekle, bi treni mavi, mor ve pembe, değil mi? Her halükarda, artık *Sex and the City*'ye olan aşkını itiraf edebilirsin."

Bayanlar ve baylar, kız kardeşim benden başka birine söylese tokatlanmasına neden olacak şeyler söylüyor. Ve şimdi de Maddox, sanırım.

"Bundan hoşlanmıyorsunuz çünkü Big sizin ruh hayvanınız" diyor.

Şakaklarımı ovuyorum. "Boktan bir TV dizisindeki bir karakter nasıl ruh hayvanı olur?"

Stacy elini umursamazca sallıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. İkisi de bağlanma fobisi olan erkek fahişeler."

Maddox'u dirseğimle dürtüyorum. "Hokey maçı var. Destekleyici bir kayınbirader olup maçı izlemelisin."

Maddox iç çekiyor. "Hangisi daha kötü *bilmiyorum-Sex and the City* mi yoksa hokey mi?"

"Ooh, eksik dişleri olan seksi hokey oyuncular. Ben ikna oldum." Stacy uzaktan kumandayı kapıyor ve çeviriyor.

Maddox kendini kanepeye atıyor ve kız kardeşimin ayaklarını kucağına koyuyor. Bana tekli koltuğa geçmemi işaret ediyor ama ben Stacy'nin ayaklarının üzerindeki ellerine bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Bir atış daha mı?" Maddox bana soruyor.

Kesinlikle. "Tabii. Akşamdan kalma ders çalışmak her zaman eğlencelidir. Bu gece SoHo'ya dönmek ilginç olacak."

Stacy, "Burada uyu," diyor. "Her zaman Maddox'un kanepesinde uyurum."

"O haklı. Daha önce aynı yatağı paylaşmamış değiliz," diyor Maddox ve kadehi uzatıyor.

Bu sefer tuz ve limondan vazgeçip geri atıyorum. Sonra Maddox aynı bardağı dolduruyor ve boğazına tıkıyor.

"Margarita yapıyorsun sanıyordum," diyor Maddox, yanma sonrası yüzünü buruşturarak.

"Çaba," diyor Stacy. "İçkiler daha kolaydı."

Maddox'un hokeyi protesto etmesine rağmen, bu onu Tommy ekranda her görüldüğünde "Bu benim kardeşim" diye bağırmaktan alıkoymuyor. Ve Tommy kaleye her şut attığında, Maddox da bize birer şut atıyor.

Ona oyunun gol attıklarında içmek olduğunu söylüyorum ama o bunun çok uzun süreceğini ve kafası iyiiken hokeyin çok daha eğlenceli olduğunu savunuyor.

Stacy üçüncü periyotta pes edip uykuya dalıyor, bu da televizyona bağırmamı minimumda tutmam gerektiği anlamına geliyor.

Maddox ve ben Detroit'in Boston'ı alt etmeye çalışmasını izliyoruz, ancak maç berabere bitiyor ve uzatmaya gidiyor.

"Aman Tanrım, daha fazlası mı var?" Maddox sızlanıyor.

"Başka bir şey izleyebiliriz." Tamamen boş bir jest. Maç 2 - 2 berabere ve geriye kalan tek şey takımlardan birinin gol atması. Bana gerçekten değiştirtmez, değil mi?

"Bu harika. Ne kadar istekli olduğunu görebiliyorum. Ben yatmaya gidiyorum, ama daha önce de söylediğim gibi, kalabilirsin."

Bu fikir sikimin hoşuna gidiyor ama ona dokunmadan onunla aynı yatakta olmayı kaldırılabileceğimi sanmıyorum. Son iki haftadır onu düşünmemeye çalıştım ama dikkatimi dağıtan şeyler sadece gerginliğimi azalttı.

Maddox dişlerini fırçalamak için banyoya girdiğinde, Tommy bir lavaboya giriyor ve lamba yanıyor. Bunun için heyecanlanamıyorum bile, çünkü kalmaktan korkuyorum.

Beynim bana devam etmemi ve Eric'i unutmamı söylerken, Eric'in kararımı etkilemesine izin

verdiğim için kendime kızıyorum. Ama Maddox ile bir şey başlatacak olsaydım, onu bir şekilde manipüle edip etmediğimi hep merak ederdim. Homofobinin iki şeyden kaynaklandığına dair bir teorim var.

kendi cinsellikleri konusunda kafası karışık ve bundan korkan ya da sırf sik olmak için tam anlamıyla sik olan insanlar. Başlangıçta Eric'in ikinci tip olduğuna inanıyordum, ancak beni öptükten sonra bunun nedeninin bir parçasının -küçük bir parçası olsa bile- erkeklere ilgi duyduğunu kabul etmek istememesi olduğunu anladım. Aramızda geçenler sadece arkadaşlığımızı mahvetmekle kalmadı, aynı zamanda tutumunun pasif-agresiften *pasife* düşmesine neden oldu. Maddox farkına vardığı şeyi kabullenmiş gibi görünse de, onu mahvetmek istemiyorum. Planladığımdan değil. Ama Eric'e de kazık atmayı hiç planlamadım. Ona baskı yapmak ya da onu hazır olmadığı bir şeye zorlamak ve sonra da beni çıldırtmasını istemiyorum.

"İyi misin?" Maddox banyodan çıkarken sordu. Sanırım boşluğa bakıyordum.

"Gitmeliyim. Eve taksiyle giderim." Gitmek için ayağa kalktım.

Maddox'un yüzü düşer ama hayal kırıklığını gizlemeye çalışır. "Seni geçireyim."

"Kapı çok uzakta değil ya."

Dudakları titriyor. "Doğru. Eve dönerken iyi olacağına emin misin? Ne kadar sarhoşsun?" Beni şakacı bir şekilde itiyor ama kıpırdamıyorum. "Tamam, o kadar da sarhoş değilim."

"Bir takside on beş dakika idare edebileceğime eminim."

"Tamam." Ayaklarına bakıyor ve topuklarının üzerinde geriye

yaslanıyor. "Ne?" Aptalca soruyorum. *Git artık.*

"Beni görmezden gelmeye devam mı edeceksin?"

Boynumun arkasını ovuyorum. "Hayır. Artık yapabileceğimi sanmıyorum." *Kahretsin, bunu söylememeliydim.*

Maddox bana doğru bir adım atıyor ve ben geriye

doğru sendeliyorum. "Ama ben... umm." Nasıl

konusulacağını unutmak için harika bir zaman.

Yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeye bakılırsa, kendi kendime debelenmemden hoşlandığını söyleyebilirim. Aramızdaki boşluğu kapatıyor, göğsü benimkine değişiyor. Uzanıp sarı saçlarını çekme dürtüsü parmaklarımı seğirtiyor.

"Dik ..."

Bakışlarım ağzına düşüyor ve onu istediğime şüphe yok, ama onun için o adam olmayacağım. "Yapamam," diye fısıldıyorum ve geri çekiliyorum.

"Yapabilirsin. Ben Eric değilim."

Gözlerim hâlâ kanepede sızmış olan Stacy'ye kayıyor. Ailem ne olduğunu bilmemeli. Asla. "Her ne kadar seni tekrar öpmek istesem de..." Kendimi bir yalan söylemeye zorluyorum. "Yatak odasındaki tecrübesiz erkeklerden hoşlanmıyorum. Ama sana yardım etmek için can atacak bir yığın erkek tanıyorum." Ayaklarımı kapıya doğru sürüyerek geri geri yürüyorum. "Sana mesaj atarım. Önümüzdeki hafta sonu çocuklarla buluşacağım."

Maddox ellerini ceplerine sokar. "Evet... kulağa hoş geliyor."

Maddox'tan hoşlanabilecek tüm arkadaşlarımın listesini zihnimde kontrol ediyorum. Sonra da gelecek hafta sonu onları davet etmemeyi not ediyorum. Çünkü onun deneyi olamasam da, onun için gitmelerini de istemiyorum.

Pislik seviyesine ulaşıldı: uzman.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MADDOX

Ben burada ne yapıyorum?

Damon geçen hafta sonu dairemde kaçtığından beri kendime bu işin peşini bırakmamı söylüyorum. Çıldırmayacağım konusunda bana güvenmiyor. Hikayenin sonu. Hayatıma devam etmeliyim.

Şimdi bana arkadaşlarıyla buluşabileceğimi söylediği barın önünde duruyorum - "bana yardım edebilecek" arkadaşlarıyla. Damon bunun deney yapmakla değil, *onunla* çıkmak istemekle ilgili olduğunu anlamıyor. Eğer bir ilişki arıyor olsaydım, dışarı çıkar ve her zaman yaptığım şeyi yapardım.

Neden yıllardır gerçekten hoşlandığım tek kişi -kendimi birden fazla randevuda görebileceğim tek kişi- daha önce başka bir erkekle birlikte olmadığım için benimle çıkmak istemiyor? Ve bu teknik bir konu çünkü Matt ile olan ilişkimin ne olarak sınıflandırılacağından emin değilim.

Bir adam yanımdan geçiyor ve delici mavi-yeşil gözleri üzerimde geziniyor. Dudakları titrediğinde beni süzdüğünü anlıyorum. Alnımda bir işaret mi var şimdi? Yoksa ben mi yeni fark ediyorum?

Dudakları tam bir gülümsemeye dönüştüğünde, sertçe yutkunuyorum ve bardan uzaklaşıyorum. Adamın kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirim ama bu benim hayal gücüm olabilir.

Durup geri döndüğümde sadece birkaç adım atmış oluyorum. Sonra fikrimi değiştirip tekrar gitmeye karar veriyorum. Bu sefer durmadan önce yedi adım atıyorum.

Sadece yap. Bara gir.

Bu sefer döndüğümde, neredeyse Damon'a çarpıyordum.

"Noah burada ateşli, çıldırmış bir adam olduğunu söylediğinde, onun sen olabileceğini düşündüm." "Noah mı?"

"Mavi gözlü, sinir bozucu derecede çekici siyah adam, sen tuhaflaşıp gidene kadar seni gözleriyle becerdi."

Bunun üzerine içimdeki gerginlik azalıyor. "Ah. *Şu* adam."

"Kendimi savunmam gerekirse, Noah'nın bu gece burada olmaması gerekiyordu. Onu Wyatt davet etti. Noah'ın burada olmasını istemedim.

... sizi korkutup kaçırıyor. Görünüşe göre, insanların başka yöne kaçması için artık ağzını açmasına bile gerek yok."

"Beni korkutan o değildi. Burada ne yaptığımı bilmiyorum." Yani, biliyorum. Damon için buradayım ama bunu yüksek sesle söyleyemem. Bunun bununla ilgili olmaması gerekiyor.

"İçeri gelin ve herkesle tanışın, bir içki için ve sonra gidebilirsiniz. Bu sizi daha rahat ettirmek içindi, gözünüzü korkutmak için değil."

Başımı sallayabiliyorum ve beni içeride, beni kontrol eden adam da dahil olmak üzere dört kişiyle birlikte bir masaya götürüyor ve onların sohbeti bizim gelişimizle de bitmiyor.

"Bunu nasıl söylersin?" diyor sıska bir adam. Güneşten kızarmış, uzun sarı saçlarıyla sörfçü olabilmış gibi görünüyor. "Bu senin ağzından çıkan en saldırgan şey."

Uzun, dalgalı kahverengi saçlı bir kız kolunu kısa, siyah küt saçlı bir pilice doluyor. "Bu kadar dramatik olmayı bırak. Skylar seni kızdırmaya çalışıyor."

Herhangi bir açıklama için Damon'a bakıyorum. Gülümseyerek başını sallıyor.

"Ama o ... ve ..." Adamın sesi tizleşir. "Çizgiler vardır Rebecca. Kız arkadaşın büyük bir sınırı aştı. Kimse alay konusu olmadan böyle saldırgan şeyler söyleyemez."

Tecrübelerime göre, sadece üç şey bu tür bir tartışma yaratabilir: siyaset, din ve-"Tek söylediğim," diyor siyah saçlı kız, "*The Phantom Menace*," diyor, "*The Phantom Menace*'dan çok daha iyiydi.

İmparatorluk. Aş artık bunu." "Katılıyorum," diyor Damon.

Yıldız Savaşları o zaman. Bunu tartışmaya gerek yok. Damon'a dönüyorum. "Üzgünüm ama *Bölüm Bir*'in orijinallerinden daha iyi olduğunu düşünen biriyle arkadaş olamam." Sonra grubun geri kalanına dönüyorum. "Ve eğer herhangi biriniz *Güç Uyanıyor*'un daha iyi olduğunu söylerse, çıkıp gideceğim. Hemen şimdi."

"İneklik testini geçtin," diyor Noah.

Sörfçü adam eğilir. "Boş ver onu. O gizli bir Trekkie."

Damon ilerlerken işaret ediyor. "Bunlar Rebecca, Skylar, Wyatt ve Noah. Millet, Maddox." Gruba bakarken, hepsinin ne kadar uyumsuz olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Damon, sanırım arkadaşını kırdık," diyor Noah. "Bize tuhaf tuhaf bakıyor."

"Özür dilerim," diyorum. "Sadece... garip bir dinamik."

"Bizi şimdiden çözdüğünü mü sanıyorsun, ha?" Damon soruyor. "Elbette, bize nasıl *tuhaf olduğumuzu* söyle."

Yeni tanıştığım bir masa dolusu insanı rencide etmekten korkuyorum. "Uh..." Boğazımı temizliyorum. "Wyatt sörf yapıyor. Skylar bir müzik grubunda ya da sanatçı, Rebecca ise hemşire ya da çocuk bakıcısı olacak gibi görünüyor."

Noah eğiliyor, dirseklerini masaya dayıyor ve mavi gözleri parlıyor. "Peki ya ben?" "Seni bir atlet olarak görebilirim. Basketbol ya da atletizm belki."

"Tebrikler," diyor Damon, "Hiçbirini doğru bilemedin." Masadaki herkes kıs kıs güler. "Gerçi bir tanesinde çok yaklaştın. Skylar hemşire, Rebecca değil."

Siyah saçlı serseri bana gülümsüyor. "Tam olarak pediatri hemşiresi." Gözlerim dövmelerine takılıyor. "İşteyken uzun kollu giyerim ve burnumdaki halkayı çıkarırım."

Damon, "Rebecca bazı hukuk derslerime giriyor ve çok iyi bir avukat olacak," diyor. "Tatlı görünüşü sizi yanıltmasın. O bir köpekbalığı. Wyatt bir analist-"

"Ben bir analist değilim. Bir start-up için veri yöneticisiyim."

Damon omuz silkiyor. "Aynı şey. Ve sonra Noah var. Noah, uh ..."

"Devam et Damon, söyleyebilirsin. Ben vakıf fonu bebeğiyim ve hayatımda bir gün bile çalışmadım." Noah bana döndü. "Ama takımımın beni yenmesinden bu kadar korkmasaydım basketbol oynardım. Yani yakındın."

Damon, "Top becerisi diye bir şeyden yoksun olduğunu unutuyorsun," der. Noah onu tersler.

"İnsanları nasıl göründüklerine göre yargılamamak için eğlenceli bir dersti," diyorum. "Hepimiz birbirimizi üniversitede bulduk," diyor Damon.

"Ve şimdi sen kendi eğlenceni yaşadığına göre," diyor Noah, "biz de kendi eğlencemizi yaşayalım ve senin kim olduğunu tahmin edelim." "Frat boy," diyor Rebecca.

"Pazarlama bölümü," diyor Wyatt sonra.

"Konu karşı cinse gelince tam bir erkek düşkünü" diye ekliyor Skylar.

Noah, "Konu kadınlara gelince erkek düşkünü olabilir ama erkeklerden hoşlandığını daha yeni fark ettiğini biliyoruz," diyor.

Bu arada ben de ağızım bir karış açık oturuyorum. "Nasıl yaptın?"

Damon beni dürttü. "Onlar medyum değil, sadece göt herifler. Onlara senden bahsettim zaten.

Kibar olmalarını da söyledim ama beni görmezden geliyorlar."

Noah, "Küçük bir tacizin yanlış bir tarafı yok," diyor.

"Alpha Phi acele haftasını atlattım, bu yüzden taciz beni korkutmuyor,"

diyorum. Noah sırtıyor. "Bir içki ister misin çaylak?"

"Evet, bir kokteyl alacağım. Çünkü biliyorsunuz, artık sipariş vermem gerekiyor." Dört çift göz bana kırptı.

Damon bana gülüyor ve mırıldanıyor, "İşte şimdi pislik sensin." Arkadaşlarına döndü. "Seninle taşak geçiyor. Kız kardeşimin en iyi arkadaşı, daha azını mı bekliyorsun?"

"Ooh, Stacy'yi seviyoruz," diyor

Rebecca. Damon bana işaret ediyor.

"Erkek Stacy ile tanış."

Iyy. Damon beni kız kardeşinin erkek versiyonu olarak mı görüyor? Takılmak istememesine şaşmamalı. "Ee, o içki?" Noah soruyor.

Telefonum cebimde çınlıyor. "Üzgünüm, kapalı sanmıştım-" Sessize almaya gidiyorum ama Stacy'den bir mesaj olduğunu görüyorum.

Stacy:

Takıldığın kişi Matt Jackson'dı, değil mi?!?!?

Panikle parmaklarım ekranın üzerinde uçuşuyor.

Maddox:

Bunu nasıl öğrendin?

Damon'a ters ters bakıyorum ama bu çok erken.

Stacy:

Haberleri kontrol et.

"Ne oldu?" Damon çatık kaşlarıma bakarak soruyor.

"İyi bir şey değil," diye mırıldanıyorum.

Stacy bir link eklemiş, tıkladığımda Matt'in başka bir adamla uygunsuz bir pozisyonda çekilmiş fotoğrafları ekranda beliriyor. Karanlık görüntülerden anladığım kadarıyla, bir kulüpte.

Haberin başlığında *NFL Yıldızı Matt Jackson Eşcinsel Gece Kulübünde Görüldü* yazıyor.

"Ah, kahretsin," diye

mırıldanıyorum.

"Ne?" Damon soruyor.

Telefonumu ona doğru ittim. "Sanırım haklıydın."

"Matt Jackson senin eski sevgilin mi?" Damon kuşkuyla sorar.

"Matt Jackson mı?" Noah soruyor.

"Kim?" Wyatt soruyor.

"Tanrım, Wyatt," diyor Skylar. "Ben bile onun Pennsylvania Bulldogs'da sıkı bir uç olduğunu biliyorum." Damon makaleye göz gezdiriyor. "Bu çok kötü."

"Neymiş o?" Noah sorar.

Damon, "Bu makale onu açığa çıkardı," diyor. "Fotoğraflardaki kişinin o olduğunu kesinlikle inkar edemeyiz."

Noah telefonu almak için elini uzattı. "Lanet olsun." Ekranı çimdikliyor ve yakınlaştırıyor. Matt tişörtünü yukarı kaldırmış, karın kaslarının alt kısmını gösteriyor, bir adam da önünde diz çökmüş. "İyi şeylerin hiçbirini göremiyorum." Noah telefonumu bana geri veriyor. "Yine de, daha iyi bir başlık bulacaklarını düşünürdünüz. Eşcinsel bir sıkı uç olmakla ilgili bir kelime oyununu nasıl

kaçırdılar?"

"En azından geniş alıcı değil," diye şaka yapıyor Skylar.

Normalde onlarla birlikte gülerdim ama Matt'in bununla nasıl başa çıktığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Damon, "Bu profesyonel bir basın açıklaması değil ya da hiç zevkli değil," diyor. "Sözleşmesi sona erdi.

henüz yenileme duyurusu yapılmadı ve sezon sona erdi. Umarım iyi bir temsili vardır."

Belki de onu aramalıyım. Ya da Facebook'tan. Gerçi ne diyebilirim ki? *Hey, beni en son patlattığından beri konuşmadık ama biri seni ifşa ettiği için üzgünüm mü?* Evet, belki de onunla iletişime geçmem.

"O içkiyi şimdi içebilirim," diyorum.

Noah bana bir bira alıyor ve benimkinin yanındaki tabureye geçiyor. Damon'ın kaşlarını çatığının farkındayım ama kendime bundan bir anlam çıkarmamamı söylüyorum. Belki Noah hıyarın tekidir ve Damon beni kolluyordur. Sonra tekrar, beni benimle takılmak isteyecek arkadaşlarıyla tanıştıracacağını söyledi ve Noah ile Wyatt arasında Noah benim tipime daha yakın. En azından ben öyle düşünüyorum. Etkilendiğim iki erkeğin atletik erkekler olduğunu düşünürsek, sanırım bir tipim var.

Damon'ın arkadaşları harika ve başlangıçta benimle dalga geçmeleri dışında beni kabul ediyorlar. Damon'ın aynı şeyleri yaşamış insanların yanında olmaktan ne kastettiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Bu konuda konuşmak zorunda kalmadan beni anladıklarını bilmek bile onların yanında rahat olmamı sağlıyor.

Ta ki ben çıkmaya gidene ve Noah benimle geleceğini söyleyene kadar.

Gözlerim Damon'ı buluyor ve kaşlarını çatıyor, ama sonra ağzından "Devam et" çıkıyor.

Doğru. Sanırım hâlâ nerede durduğumu biliyorum. Sanırım değiştirmeye çalışmayı bırakmam gerektiğini de biliyorum.

Noah beni takip ediyor ve soğuk, dondurucu hava bana çarparken Noah'yı kaldırım kenarında bırakmak için bir bahane bulmaya çalışıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor. "Metroya."

"Bırakmamı ister misin? Arabam var." Yakındaki bir Beemer'ın ışıkları yanıp sönüyor. Elbette bir BMW kullanıyor. Görünüşüne bakılırsa lüks bir tane.

"Metroyla bir sorunum yok. Teşekkürler." Kahretsin, genelde bu kadar kaba değilimdir. Ya da patavatsız. Ama bir kadınla çıkmak kolay. Bir erkekle flört etmek? Kahretsin, bana bir el kitabı versene. Ayrıca, Noah ile flört etmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Erkeklerden de hoşlandığımı fark ettiğimden beri kafam her zamankinden daha karışık. Noah seksi, buna şüphe yok, ama ondan etkilendiğim için mi seksi olduğunu düşünüyorum, yoksa sadece adamın bir modele benzediğini ve bir aktör olabileceğini mi görüyorum? Genel olarak yakışıklı. Bu onunla yatmak istediğim anlamına gelmez. Yoksa öyle mi?

Artık hiçbir fikrim yok.

Noah arabasına yaslanıyor. "Damon'la aranızdaki anlaşma nedir?"

"Anlaşma falan yok."

"Tamam, başka şekilde ifade edeyim. Damon'ın seninle anlaşması nedir?" "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Noah düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturur. "Bir bakalım. Bana bu geceden bahsetmedi ve Aron da burada değil. Damon seni karşılamaya geldiğinde Wyatt'ın bana yaptığı 'ellerini çek' uyarısından bahsetmiyorum bile. Bu

... garip. Damon'ın uzun zamandır kimseyle ilgilendiğini görmemiştim ama kesinlikle senin üzerinde sahiplenici eğilimler gösteriyor."

"Hayır, öyle değil. Ben onun kız kardeşinin en iyi arkadaşıyım. Bana kazık atılmasını istemiyor çünkü Stacy'ye hesap vermek zorunda kalacak."

"Stacy oldukça korkutucu," diyor Noah küçük bir gülümsemeyle, "ama bence bundan daha fazlası var. Ve bence sen de ona karşı bir şeyler hissediyorsun. Yoksa neden arabama binmeyesin ki? Hava buz gibiyken metroya karşı seksi bir adamla bedava yolculuk. Bence bu bir yarışma olmazdı."

"Eh, bu kadar mütevazı olduğunuza göre..."

Noah kıkırdar. "Ben gerçekçiyim. Seksiyim ve param var. Mükemmel bir avım." "Eğer bir şeker baba isteseydim. Ki istemiyorum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gülümsemesi hiç değişmiyor. "şeker baba olmak için çok gencim. Seni eve bırakmama izin verirsen sana asılmayacağıma söz veriyorum. Damon'la bir şeyler yaşadığın çok açık ve sen kesinlikle benim tipim olsan da, ben başka erkeklerle birlikte olan erkeklerden hoşlanmam. Üçlü bir durum olmadığđ sürece, o zaman-"

"Tamam, tamam. Beni eve bırakabilirsin."

Ben, Damon ve üçlü hakkında konuşmayı bırakmalı. Beynimi uzun bir ev yolculuğunu rahatsız edecek görüntülerle patlatıyor.

Noah arabasını işaret ediyor. Sanırım bunu ben yapıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

DAMON

Damon:

Noah ile takılma.

Bir saat önce gönderdiğim mesaja bakıyorum. Maddox'ta mesajın okunup okunmadığını bana bildiren o özellik yok ve zeki olduğu için ona biraz kızıyorum. Sonra bunun benim hatam olduğunu fark ediyorum, çünkü ona Stacy'yi mesajlarını okumadığına inandırmanın yolunun bu olduğunu söylemiştim.

Seni takip etmeme izin ver, lanet olsun.

Ve şimdi de nevroitik oluyorum. Eğlenceli.

Berbat bir duştan sonra yatağa giriyorum ve kendime çaresiz bir ezik gibi telefonumu kontrol etmememi söylüyorum. Ve şuna bakın, elim ona uzanıyor. Maddox söz konusu olduğunda hiç iradem yok ve eminim karışık sinyallerim ona kamçı etkisi yapıyor.

Maddox:

Neden olmasın? İstedığın bu değil miydi?

Kahretsin. İçimden bir ses kızgın olduğunu söylüyor. Ya da balık tutuyor. Keşke bu konuşmayı mesajla yapmak yerine onunla konuşabilseydim, çünkü ses tonunu okumak imkansız. Yine de onu aramamın imkanı yok.

Damon:

Yeterince iyi değil.

Maddox:

O seksi ve zengin ve ciddi bir şey istemiyor. Benim için istediğin bu değil miydi? "Denemek"??? Neden bu yeterince iyi değil?

Damon:

O bir pislik. Ve bir erkek fahişesi.

Bu tam olarak doğru değil. Pisliğin teki olabilir ve geçmişte bir erkek fahişesi gibi davrandığı da olmuştur ama aslında biraz yalnız biridir.

Maddox:

Sen ve Stacy bana erkek fahişesi diyorsunuz.

Damon:

Maddy... Lütfen bana yapmadığını söyle.

Maddox:

Bilemiyorum. Bu hoşuma gitti. Gerçi, bunun yerine seni bizzat kıvrandırken görebilseydim daha iyi

olurdu.

Damon:

Pislik.

Maddox:

:) Onunla takılmadım.

Damon:

Noah'ı geri çeviren çok fazla insan yok.

Maddox:

Anladım. Beni herkesle tanıştırdığın için teşekkürler. Skylar beni Facebook'ta arkadaş olarak ekledi bile, sanırım kendimi çok fazla rezil etmedim.

Damon:

Onların önünde mi? Bu mümkün değil.

Başka bir mesaj göndermeden önce tereddüt ediyorum.

Damon:

Salı öğleden sonra işten çıkma şansın nedir? Bir beyzbol oyuncusunu izlemek için OU'ya gitmem gerekiyor. Bana kampüsü gezdirebilirsin diye düşündüm.

Korkunç bir bahane. Stacy oraya gittiğinde onu birkaç kez ziyaret ettim, bu yüzden yolumu biliyorum, ama görünüşe göre artık kendime yardım edemiyorum. Harika.

Mesajlar arasında çok uzun bir boşluk var ve telefonum titrediğinde, küçük parmağımı fiziksel olarak çiğneyebildiğim kadar çiğnemiş oluyorum.

Maddox:

Elbette.

Mezun olduğu okulun doğu girişinde Maddox'u beklerken midemde gergin bir yumak oluşuyor. "Hey," diyor Maddox arkamdan.

Dönüp gülümsemeye çalışıyorum ama yüzündeki endişeli ifadeden bunu başaramadığımı anlaşıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet... iyi. Uh, sen?"

"Ben iyiyim." Gözleri üzerimde geziniyor. "Takım elbisen nerede?"

Kot pantolonuma ve tişörtüme bakıyorum. "Göze çarpmak istemedim. İnsanlar bir ajansla çalıştığını öğrenirse, üzerine atlarlar ve her şeyde en iyi olan oğulları hakkında saçmalamaya başlarlar. Bilmeliyim ki

-Ben oynarken ailem de yapardı. Takım elbise giyen insanlara rastgele yaklaşıp kimin için çalıştıklarını sorarlardı."

Maddox gülüyor. "Beyzbol sahası buradan geçiyor."

Çok sayıda insan durup ona merhaba diyor ve o da hepsini sanki uzun süredir görüşmediği arkadaşlarıymış gibi selamlıyor. Rahat tavırları Maddox'ta hayran olduğum şeylerden sadece biri

ama bu aynı zamanda sahaya gitmenin olması gerekenden iki kat daha uzun sürdüğü anlamına da geliyor.

Sonunda stadyum kapılarından içeri adım attığımızda "Ee, şu anda casusluk mu yapıyoruz?" diye soruyor. "Casusluk mu?"

"Evet. Özneniz onu izlediğinizi biliyor mu, yoksa gizlenmemiz mi gerekiyor?" "Gizli olmanız mümkün mü? Herkes seni tanıyor gibi görünüyor."

"Bu okulda çok sevildim. Hayır, ben bir tanrıyım." Homurdanıyorum. "Tamam o zaman."

"Güzel. Bizi durduran insanların çoğu geçen yıl asistanken benim sınıfımdaydı. Beni sadece ödevlerine cömertçe not verdiğim için seviyorlar."

"Asistan mıydın?"

"Bunu sanki yeterince zeki olduğuma şaşırmış gibi söylüyorsun."

"Hiç de bile. Sadece Stacy gibi ortalama notlarla geçiştirdiğini düşündüm çünkü çaba gösteremeyecek kadar akşamdan kalmaydın."

"Buraya kısmi akademik bursla geldim. Bursu hak etmek için not ortalamamı üç-beş arasında tutmam gerekiyordu. Buradayken çok eğlendim ama ders çalışma ve akşamdan kalma çalışma konusunda Stacy'den daha iyiydim. Zavallı şehir kızı bana ayak uyduramadı. On dört yaşımdan beri Will'in ailesinin çiftliğinin arkasında kaçak içki içiyordum."

"Sen gerçekten de taşralı bir çocuksun, değil mi?"

Maddox omuz silkiyor ve başka tarafa bakıyor. "Pek sayılmaz. Ben sadece orada büyüdüm. Peki, kimi izliyoruz?" Bizi kalenin sağ tarafındaki tribünlere götürüyor. "Burası iyi mi?"

Tribünler insanlarla dolup taşmıyor ama iyi bir kalabalık var.

Daha ilerideki iki boş koltuğa doğru başımı salladım. Bu adamın yeteneğini oradan kontrol edebilmeliyim. Maddox'a "Atıcı bu," diyorum. "Logan adında bir çocuk."

Maddox koltuğunda geriye yaslanır. "Demek anavatanınız burası, ha? Ana geminiz." "Evet."

"İyi olduğuna emin misin? İlk gün Damon'ı gibi davranıyorsun." "İlk gün Damon'ı gibi mi?" Ben soruyorum.

"Soğuk ve huysuz. Bana yanlış bir şey yaptığımı ya da seninle tanıştığım ilk günkü gibi boktan bir ruh halinde olduğunu düşündürüyor. Sarhoş olman mı gerekiyor? Çünkü geçen sefer işe yaramıştı. İmtiyaz standında bira satıyor olabilirler."

Boynumun arkasını ovuyorum. "Ben iyiyim." "Neden..." diye başladı.

"Neden ne?"

"Beni neden buraya çağırdınız?"

Kahretsin, neden onu buraya çağırdım ki? Bana kampüsü gezdirmesi sadece bir bahaneydi.

Burada olmak için işten izin almasını sağladım ve tek yaptığım ona tek kelimelik cevaplar vermek.

Omuz silkiyorum. "Takılmak için."

"Tamam." Maddox pes eder ve dikkatini oyuna verir.

Daha üçüncü devrede olmamıza rağmen geç geldim. Bu adamın yorulduğunda neler yapabileceğini görmek istiyorum.

Şu ana kadar OU bir sayı önde, ancak bu oyunun bu kadar erken safhasında hiçbir şey ifade etmiyor.

Logan'ın formu, sarılmadan takip etmeye kadar, ders kitabı gibi değil, ama güçlü bir kolu var. Nasıl kullanacağını bilmemesi çok kötü.

"Bu bir grevdi, değil mi?" Maddox soruyor.

Başımı salladım. "Bu bir toptu. Vuruş alanını ıskaladı ve vurucu vurmaya çalışmadı."
"Bekle, beyzbolun kuralları mı var? Her şey topa vurup kaçmak değil mi?"

Maddox bu kadar tatlı olmasaydı ağlardım. "Ah, hayır. Bundan çok daha fazlası var." "Tamam, o zaman öğret bana, Koç."

Bunu benim tuhaf ruh halimi bozmak için mi yapıyor bilmiyorum ama işe yarıyor. Oyunun ayrıntılarına giriyorum ve eski dünyamda kayboluyorum. Ve lanet olsun, onu özleyorum. Her oyunda Maddox'a neler olduğunu açıklıyorum - kale çalmalar, sahte çıkışlar ve Logan'ın denediği farklı atış türleri. Çocuk yaptıklarının sadece yarısında başarılı oluyor. Henüz temsil için hazır değil ve her yavaş ya da yanlış hedefli atışta, onu izlemek için buraya gönderildiğim için daha da sinirleniyorum. Ben oynarken, bu adam içeri bile alınmazdı.

"Bekle, yani topu atıyormuş gibi yaparak ama top hâlâ elindeyken yasal olarak birini ekebilir misin?" Maddox soruyor. "Bu hile yapmak değil mi?"

"Bu yanlış yönlendirme. Kandırmaca. İlişkimizin, dostluğumuzun başlangıcı gibi bir şey." *İlişki değil. İlişki falan yok.* Keşke kelimeleri ağzıma geri koyabilme yeteneğim olsaydı.

"Doğru, sanırım."

Logan oyundan alınıp yerine bir yedek oyuncu girmeden önce sadece iki vuruş yapabildik. Maçın başındaki atıcıyı oyundan almak için çok erken, o yüzden kötü bir gün geçiriyor olmalı. Oyununun zirvesinde olmadığını bilmek, onu izlemek için buraya gelme konusunda biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Sen ne düşünüyorsun?" Maddox soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse mi? Yeteneği var ama şu anda çok acemi. Daha fazla kontrole ve dayanıklılığa ihtiyacı var. Geldiğimizde berbat görünüyordu. Onunla konuşmam lazım ama daha sonra dışarı çıkabiliriz. Kahve içmeye gideriz belki?"

Az önce ona çıkma mı teklif ettim? Lanet olsun. "Tabii."

"Ön tarafta buluşalım mı? OTS'nin ilgilenmediği haberini vermem gerekiyor."

Maddox sanki bir yüzleşmeye katlanmak üzereymiş gibi solgunlaşır. "Sana iyi şanslar. Ben burada kalıp bu dönemi izlemeyi bitirebilirim."

Yaltaklanıyorum. "İnning."

Şerefsiz sırtıyor. "Biliyorum. Seni kıvrılırken görmek gerçekten hoşuma gidiyor."

Başımı sallayarak yedek kulübesinin arkasına doğru ilerledim ve zihinsel olarak birkaç kez duyduğum prova konuşmasını yapmaya hazırlandım. *Potansiyel gösteriyorsun ama şu anda seni temsil etmeye hazır değiliz. Devam et, sonra tekrar değerlendiririz. Bugün iyi iş çıkardın.* Kapıyı çaldığımda diğer adamlardan biri açtı. "Ben OTS'den Damon King. Logan'ı arıyorum."

Logan, ceketini sıcak tutması için sadece atıcı koluna giyerek kapıya geliyor. Sarı saçları terden darmadağın olmuş, şapkasını çıkarmış.

"Ben-"

"Damon King. Vay anasını!" diye haykırıyor.

Ooh, oğlum. "Konuşabilir miyiz?" Başımı arkama doğru eğiyorum. "Kim olduğumu biliyor musun?"

"OTS için çalışıyorum. Buraya-"

Yüzü düşer. "Oh, kahretsin. Bunu bilseydim dün gece Hewitt ve Locke ile anlaşırdım."

"Özür dilerim, şimdi ne yapacaksın?" Ben soruyorum. Şimdiden sözleşme mi yapmış? Benim burada ne işim var? "Evet, babamın sizi araması gerekiyordu. Hewitt'le gitmemi istedi. Onlar daha büyük,

Anlarsın ya? Ama lanet olsun, Damon 'Aslan' King tarafından temsil edilmek? Babamı dinlediğim için kendimi tekmeliyorum. Kahretsin, bugün izliyor muydun? Bok atıyordum. Ben ve çocuklar dün

gece kutlama yaparken kafayı bulduk."

Bu çocuk dakikada bir milyon mil konuşuyor. Biri ona Adderall versin, hemen.

Bütün bunlar saçmalık. Keşke bunun damarlarımı öfkeyle dolduran saf kıskançlık olmadığını söyleyebilseydim, ama öyle olduğunu biliyorum. Benim serçe parmağım kadar yeteneğe sahip olan bu adamın bir menajeri var. Maçtan bir gece önce dışarı çıkmak gibi bir aptallığı ve saygısızlığı var ama beyzbolda bir geleceği var. Benim neyim var? Arkama yaslanıp benim başarısız olduğum yerde başkalarının, yani bunu hak etmeyenlerin başarılı olmasını izlemek zorundayım.

Dişlerimi sıkıyor ve kendimi profesyonel ve sakin kalmaya zorluyorum. "Sözleşme için tebrikler. Ofise dönüp patronlarıma senin çoktan kapıldığını haber vermem gerekiyor."

"Bekle. Bir selfie alabilir miyim?" *Aman Tanrım.*

"Tabii."

Pantolonundan telefonunu çıkarıyor - Tanrım, eğer ben ya da takım arkadaşlarım yedek kulübesinde telefonlarımızı yanımıza alsaydık, derhal bir maç ceza alırdık. Sanırım Newport, OU'dan daha yüksek standartlara sahip. Logan şutu çekiyor ve yedek kulübesinden saha girişine doğru attığım her sert adımda ayaklarım neredeyse çukurlar açıyor.

Maddox bana yetişene kadar onun burada olduğunu bile hatırlamıyorum. "İyi gitmedi mi?" diye sordu.

"Öyle de denebilir."

Maddox çok hızlı yürümemi engellemek için kolumu tutuyor. "Ne oldu?"

"Başka bir ajansla anlaştı."

"Bu iyi bir şey değil mi? Onu istemedin."

Başımı sallayıp tekrar yürüyorum. Maddox anlamıyor. Hiçbir zaman da anlamayacak. "Damon-"

Topuğumun üzerinde dönüyorum. "Bu nasıl adil olur? O çocuk benim geleceğime sahip ve benim yarısı kadar atıcı. Sakatlığımdan sonra kriptonit oldum. Kimse beni istemedi. Eskiden olduğum yere dönmek için kendimi zorlasam ve daha fazla sakatlanma riskini göze alsam bile, tüm menajerler ortadan kayboldu." Etrafımızdaki insanların bize baktığını fark edene kadar bağırdığımı fark etmiyorum.

"Benimle gel." Maddox kolumdan tutuyor ve beni tribünlerin arkasından geçen patikaya doğru çekiyor. "Eminim burada çok zaman geçirmişsindir," diye homurdanıyorum.

Maddox gülüyor. "Lisedeyken tribünde oturan tiplerdendim. Üniversitede dersim vardı. Kütüphanede yığınların arkasında sevişirdim."

"Çok daha klas."

Maddox beni yere çekiyor ve sırtımızı beton bir direğe yaslayarak oturuyoruz. Kolları benimkilerle aynı hizada ve bu durum olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyor.

"Bu yaptığın ilk beyzbol gözlemciliği miydi?" diye soruyor. Başımı sallıyorum ve uzaklara bakıyorum.

"Tamam, ne olursa olsun bu zor olacak. Şimdi ilki bitti, bir sonraki daha kolay olacak."

"Bugün burada hiçbir şey bana onun buna hazır olduğunu göstermezken bana zaten bir menajeri olduğunu söyleyene kadar iyiydim. Kendimi kaybettim."

Maddox gülüyor. "Sadece birazcık ve şunu söyleyebilir miyim, bu kafayı yemiş Damon'dan olması gerekenden daha fazla hoşlanıyorum."

"Sen ne?"

"Her zaman birlikte ve kontrollü görünüyorsunuz. Yönlendiriyor ve yönlendiriyorsun. Bir yetişkin gibisin."

"Seni kırmak istemem ama sen de öylesin."

"Hayır, ben hayatımı yaşıyorum ve sorunlarımdan kaçıyorum. İyi olduğum bir işim var - beni yanlış anlamayın, onu seviyorum - ama üniversiteye gittiğimde işim bittiğinde dünyayı gezip görmek için planlarım vardı. Ama doğrudan işime girdim ve param olmasına rağmen bir yere gitmek için hiçbir şey yapmadım. Neredeyse bir yıl önce mezun oldum. Sanki harekete geçmeden hep ne istediğimi düşünmekle yetiniyorum. Ajan olmaya karar vermenize ne sebep oldu?"

"Bu her zaman benim yedeğimdi. Profesyonel olarak top oynama şansımın az olduğunu biliyordum ama çok yaklaştım. Hukuk fakültesinin ilk yılı en zor yıldır, çünkü hala bir daha asla oynayamayacağım gerçeğiyle uğraşıyordum. Rekabetçi bir seviyede değil. Ve sonra beni terk eden herkese kızgındım. Menajerime, başka yerlerden gelen milyonlarca teklife. Bunu neden yaptıklarını anlıyorum ama bu bende onlardan daha iyi olma isteği uyandırdı. O adamların olamadığı menajer olmak istedim." Bundan kimseye bahsetmedim. Maddox'ta her şeyi ortaya dökmemi sağlayan bir şey var.

"Seninle tanıştığımndan beri sana karşı garip bir hayranlık-kıskançlık duygusu besliyorum," diyor. "Şimdiye kadar, seni en çok evimde köşeye sıkıştırdığım ve kışın yanıyormuş gibi kaçtığın zaman kaybetmeye yakın gördüm. O zaman bile tüm durum senin kontrolündeydi. Yani, evet, her ne kadar kötü olsa da, seni kızgın görmek hoşuma gidiyor. Seni daha insani yapıyor."

"Beni ait olmadığım bir yere koyma, Maddy. Kendimi toparlamış gibi davranıyor olabilirim ama numara yapıyorum. Bence yetişkinlerin çoğu numara yapıyor."

Maddox sırtıyor.

"Ve bence bunu yapmalısın," diyorum. "Bir yerlere seyahat planla. Herhangi bir yere. Niagara'ya git, böylece en azından farklı bir ülkeye gittiğini söyleyebilirsin."

"Kanada sayılmaz ama haklısın. Bunu yapmalıyım. Belki Stacy de benimle gelir."

Neredeyse gideceğimi söyleyecektim ama bu olmayacak. Gitmek için zamanım yok. Bir de Maddox'un yanında olmak beni deli ediyor, onu istiyorum ve onunla birlikte olmak hâlâ kötü bir fikir gibi uzun bir liste var.

"Beyzbol söz konusu olduğunda," diyor Maddox, "sözleşmenin diğer tarafındaki kişi olamamak berbat bir şey. Ama bir de şu açıdan bakın, harika bir oyuncu bulduğunuzda - sizden bile daha iyi bir oyuncu - o adama sizin sahip olamadığınızı vermek için elinizden gelen her şeyi yapacaksınız. Onun başarısı sizin başarınız olacak ve o büyük başarılarla imza atarken siz de onun yanında olacaksınız. Aynı şey olmayacak ama ona en çok yaklaşacağınız şey bu olacak. Ve herkesin böyle bir fırsatı olmaz."

Başımı çevirdiğimde mavi gözlerinin benimkileri deldiğini görüyorum. "Şimdi anlıyorum. TA olayını. Hepsinin seni neden sevdiğini anlayabiliyorum."

Bakışları dudaklarıma düşüyor. Onu öpmek istiyorum ve neden öpmem gerektiğini hatırlamak gittikçe zorlaşıyor. Ama yer değiştirdiğinde, ani refleksim bağlantıyı koparmak ve arkamı dönmek oluyor.

"Hafta sonu ne yapıyorsun?" Son beş saniye içinde bir parça toprak mı yuttum? Ağzım kurudu ve sesim sert çıktı.

Muhtemelen onu tekrar reddettiğim için iç geçiriyor. "Pensilvanya'ya dönmem gerek. Çılgın teyzem ziyarete geldi."

"Doğru. Bunu sen söyledin. Sahte erkek arkadaşının da gelmesini ister misin?" Ne yapıyorum ben? Onunla bir hafta sonu daha geçiremem.

"Finallerin yaklaşıyor. Çalışman gerek."

Hayal kırıklığı beklediğimden daha ağır. Ders çalışmam gerekiyor ama kendimi buna

veremiyorum. Pennsylvania'da Maddox'un erkek arkadaşı gibi davranmayı tercih ederdim.

"Her yerde çalışabilirim, ama eğer gitmemi istemiyorsanız-" "Teşekkürler. Fikrimi değiştirirsem size haber veririm."

O yapmaz.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MADDOX

Philadelphia yolumun dışında, ama zaten ailemi görmek için uzun bir yolculuk yapıyorum ve küçük bir sapmadan zarar gelmeyeceğini düşündüm.

Trene yetiştim ama Philly'ye vardığımda büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim. En iyi kararına rağmen, haberlerin sızdığı gece Matt'e mesaj attım. Ortaya çıkış şekli çok sertti ve yalnız olmadığını bilmesini istedim. Ya da başka bir şey. Bilmiyorum. İçgüdülerim ona mesaj atmamı söyledi. Şimdi bunun aptalca bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Bu hafta sonu eve geleceğimi söylediğimde bana adresini verdi ve görüşmemiz gerektiğini söyledi.

Telefonumdaki GPS uygulaması Matt'in evinin bu köşede olduğunu söylüyor ve nedense kendimi hasta hissediyorum.

Ve binasının önündeki medya sirkini gördüğümde, içim daha da çalkalanıyor.

Haber altı gün önce çıktı ve hala dışarıda kamp yapıyorlar. Şu an Matt'in yerinde olmak istemezdim.

Matt'in kapıcısı beni durdurup adımı ve kimi görmeye geldiğimi soruyor. Arkamdaki akbabaların duymaması için mırıldandığımda, tüm binanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle iki yönlü olarak tekrarlıyor.

Sağ ol dostum.

İşte o zaman onun kapıcı değil, kiralık güvenlik olduğunu anladım. Matt için.

Kameralar arkamda patlarken ensem yanıyor. Kıçım yarın bazı magazin gazetelerinde yer alabilir, ama arkamı dönüp onlara yüzümü göstermeyi reddediyorum. Burada olmaktan, kim olduğumu ya da ne yaptığımı tahmin etmelerinden utanmıyorum ama Matt'in hayatına daha fazla pislik sokmak da istemiyorum. Ve hafta sonu için spor çantamı tuttuğumu düşünürsek, Matt'le evleneceğimizi düşünebilirler. Çünkü spor çantası magazin dünyasında ciddi bir ilişki demektir.

Güvenlik görevlisi el sallayarak beni geçiriyor ve Matt'in en üst kattaki dairesine çıkıyorum. Kapıyı açtığında, öğleden sonra güneşi kocaman çatı katına doluyor. Kahverengi saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi her açıdan yukarı doğru uzanıyor. Tanrı bilir ne zamandır tıraş olmamıştı ve üzerindeki dar eşofman ve eşofman altı kirliydi.

Birbirimize bakıyoruz ve sonra hiç konuşmadan beni içeri almak için kenara çekiliyor. Onun dairesi, üzerinde dokuz stüdyo daire bulunan benim katımın tamamı büyüklüğünde.

"Vay be. NFL büyük paralar ödüyor olmalı, ha?"

"Onun gibi bir şey. Burada ne işin var Maddox? Sen de mi bana bağırarak için buradasın? Aslında bunu senden duymayı hak ediyorum, o yüzden devam et ve bunu içinden atıp git."

"Sen neden bahsediyorsun? İyi olduğundan emin olmak için buradayım. Sana kim bağırdı?"

"Geçen hafta haber çıktığında takım arkadaşlarımdan hepsi mutlu olmadı diyelim."

"Ciddi misin sen? Yani... ciddi, ciddi? Kimdi o? Bu hiç iyi değil." "Artık bir önemi yok. Bitti artık. Kariyerim bitti. Onlar kazandı."

"Kariyerin neden bitti?"

Matt şaşkınlıkla bakıyor ve tekrar soruyor: "Neden buradasın?"

"Oda arkadaşları olduğumuz için mi? Aramızda olanlar yüzünden mi? Senin yaptığın gibi ifşa edilmek berbat bir şey olmalı."

"Ama ben-ama biz-ve... yıllar önce seni yanlış yönlendirdiğim için benden nefret etmiyor musun?" "Bunu bilerek mi yaptın?"

"Ben... Kahretsin, bilmiyorum. Sanırım sen ve ben takıldığımızda inkar ediyordum, gerçi ben de liseden bir arkadaşım ile takılmıştım ama bu konuda yalan söylemedim. Heteroseksüel olmak istedim ama değildim."

"Peki sen bilmiyorsan ben nereden bilecektim?"

"Kendimi hep suçlu hissettim. Sanki avantaj elde etmişim ya da-"

"Sana hiç dur demediğime eminim. Ya da iyiliğine karşılık vermedim. Eğer biri avantaj sağlıyorsa, o da bendim. Kendim eğlendim. Hem *de çok*."

Matt sırtıyor.

"Ve şaka ikimizin de, çünkü aramızda olanlardan sonra bile hala heteroseksüel olduğumu sanıyordum. Meğer o kadar da değilmişim."

"Sen-"

"Bi. Görünüşe göre. Bu yeni bir keşif. Yüksek sesle söylediğimde hâlâ sahte geliyor ama yavaş yavaş oraya varıyorum." Şimdi dilimden daha kolay dökülüyor. Kafam bunun doğru olduğunu biliyor ama yüksek sesle itiraf etmenin neden zor olduğunu bilmiyorum. İnsanların nasıl tepki vereceğinden endişelenen küçük bir parçam var ama nedenini bilmiyorum. Eve döndüğümde, insanların ne düşündüğü umurumda değildi. Belki de bunun sahte olduğunu düşündüğüm içindir. Bu gerçek. Ve dünya iyiye gidiyor olsa bile birilerinin şiddetle tepki verme tehdidi gerçek. Yavaş yavaş. Gerçekten yavaşça.

Matt'in yüzündeki gülümseme kaybolur. "Bekle, bu yüzden mi buradasın? Yani biz..." Aramızda bir parmak sallıyor. "Çünkü bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Hayır. Bunun için burada değilim. Uzun hikâye ama memleketim eşcinsel olduğumu düşünüyor, yani sanırım teknik olarak zaten açıktayım. Bu konuda büyük bir mücadele vermedim. Ama şu anda senin yaşadıklarını yaşama düşüncesi ..."

"Oh, yani bu ziyaret acımak için mi? Teşekkürler, ama buna ihtiyacım yok. Kendi başıma iyi olacağım."

"Hayır. Bu acıma değil. Bu işi berbat ediyorum. Bir arkadaş olarak buradayım, eğer istemiyorsan bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını bilmeni istiyorum."

Matt'in gözleri parlıyor ama saklamak için silkeliyor. "Kahve ister misin?" "Tabii." Çantamı koltuğuna bırakıp onu mutfağa kadar takip ediyorum. "Kalmayı düşünüyor musun?" Başını çantama doğru eğiyor.

"Hayır, buradan sonra ailemi ve ziyarete gelen teyzemi görmek için eve gidiyorum." "Ve evdeki herkes senin eşcinsel olduğunu mu düşünüyor?"

"Bu ilginç bir hikaye değil. Güven bana. Ayrıca beni bir pislik gibi gösteriyor, bu yüzden şu anda paylaşmayacağım."

"Bunu yaparken kendimizle dalga geçemeyeceksek ezik olmanın ne eğlencesi var?" "Matt, sen ezik değilsin."

Hüzünlü bir kahkaha attı. "Görüşmelerin ortasında olan sözleşmem artık yenilenmiyor. Fotoğraflar sızdırıldığında ortadan kaybolması çok komik. Paparazziler tarafından takip edilmeden evimden çıkamıyorum ve menajerlik ekibim bana yeni bir sözleşme için yapabilecekleri bir şey olmadığını söyledi. Kimse bu sirki kulüplerine davet etmek istemiyor. Ve üstüne üstlük, cirolarım da gitti. Eğer bu size benim bir kaybeden olduğumu göstermiyorsa, o zaman belki de düşündüğüm kadar zeki değilsinizdir."

"Bir haftadır evinden çıkmadın mı?" Bana başka bir sürü önemli şey söylediğinin farkındayım ama takıldığım şey bu.

Matt başını sallıyor.

"Hafta sonu benimle eve gelmek ister misin? Taşrada kimse seni aramayacaktır." "Gerçekten mi?"

Omuz silkiyorum. "Tabii. Geçen ay eve bir beyzbol oyuncusu getirdim. Bu ay bir futbolcu. *ünlü* bir futbol oyuncusu. Eşcinsel söylentilerini ayakta tutmanın bir yolu da bu." "Tamam, lütfen bana bu hikayeyi anlat." "Uzun bir yolculuk yapacağım. Senin arabanı alabiliriz, değil mi? Aksi takdirde trende fark edebilirsiniz." "Sorun değil. Gidip bir çanta hazırlayayım."

Philly'den çıkmak beklediğimizden daha zor oldu. Kameralı şerefsizler bizi minibüsleriyle takip ediyor. Matt'in Lamborghini kullanmasına yardımcı olmuyor. Dikkat çekmemenin yolu.

Red Hill çıkışında akbabaları kaybettiğimizi düşünüyoruz ama emin olamıyoruz. Matt'e hikâyemi anlatmam, onu kovalayanları kaybetmemin yarısı kadar sürdü.

"Bekle, bekle, bekle. Eski sevgilin tüm kasabaya eşcinsel olduğunu söyledi, sen de onları düzeltme zahmetine girmedin ve erkeklerden hoşlandığın ortaya mı çıktı?"

"Evet."

En azından benim hikayem onun yüzünü güldürüyor. Uzun zamandır bu kadar geniş gülümsemediğini hissediyorum.

Annemlerin evinin önüne geldiğinde arabayı durdurmak için hiçbir hareket yapmadı. "Bana en yakın otelin yerini gösterirsen seni ailenle baş başa bırakırım."

"Buralarda yapabileceğiniz en iyi şey ana cadde üzerinde bir motel. Seçme şansınız var. Size küçük bir kasaba olduğumuzu söylemiştim."

"Evimin dört duvarından daha iyi."

"Dairendeydim ve sana garanti ederim, dörtten çok daha fazla duvar var." Beni başından savdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Tamam, arkadaşlarla yemek yiyeceğim ve sana sonra mesaj atacağım. Belki bu akşam bir bara falan gideriz."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Doğru. Halka açık. Senin odanda takılabiliriz. Odayı benim adıma ayırtmak iyi bir fikir olabilir. Küçük bir kasaba olabiliriz ama internete bağlıyız ve bir ünlünün haberi yayılacaktır." "Teşekkürler, bunu yapacağım."

Arabadan indiğimde annem çoktan kaldırımın kenarında beni bekliyordu. "Arkadaşın kim?" Ön camdan bakmak için başını eğdi.

Matt arabayı sürmeden önce garip bir el sallıyor.

"Philly'den bir arkadaş. Birkaç günlüğüne uzaklaşması gerekiyordu, o yüzden kasabadaki motelde kalıyor." "Damon nerede?"

"Çalışması gerekiyordu. Yüksek lisans okulunun bitmesine sekiz haftadan az kaldı anne. Her ihtiyacım olduğunda her şeyi bırakıp benimle eve gelemez."

"Senin ... arkadaşın ..." Matt'in gittiği yönü işaret ediyor. "O sadece bir arkadaş, değil mi? Çünkü Damon'ı seviyoruz."

Gözlerimi deviriyorum. Sertçe. "Sadece bir arkadaş."

"Tamam, Cheri Teyze henüz gelmedi ama yakında burada olur." "Neden beni görmek istiyor ki?" Onu eve kadar takip ederken sordum. "Bunu ona sorman gerekecek."

İçeri girer girmez babam bana bir bira uzatıyor ve oturma odasında oturmamı söylüyor. Gördüğüm kadarıyla

bir ay önce buradaydı, konuşacak pek bir şeyimiz yok. Normalde nadiren konuşacak bir şeyimiz olur ama bu sessizlik tanıdık, hatta rahatlatıcı.

Garaj yolunda rölantide çalışan bir arabanın sesi duyulduğunda, annem ve babam Cheri Teyze'yi kapıda karşılamak için ayağa kalkarlar.

"Nakit paran var mı?" diye soruyor. "Sadece kredi kartım var ve taksi parasını ödemem gerekiyor. Üzgünüm, sana geri ödeyeceğim."

"Ben hallederim," diyor babam ve dışarı çıkıyor.

Tüm bu ziyaret bana garip geliyor. Jacie ve ben büyürken, Cheri Teyze'yi ara sıra görürdük, ama bildiğim kadarıyla beni bir kez bile görmek istemedi, o yüzden şimdi neden görmek istediğini bilmiyorum. Onu en son gördüğümde ergenlik çağındaydım ve tam olarak ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Bildiğim kadarıyla on beş ya da on yedi yaşında olabilirim.

Mükemmel bir hippie görüntüsü. Ceketini çıkardığında, uzun beyaz elbisesi ince bedeninin üzerinde dalgalanıyor ve uzun sarı saçları sırtından aşağı dökülüyor. Eksik olan tek şey başındaki çiçek halesi.

"Maddox," diyor, sesi melodik.

Kollarımı uzatıyorum, çünkü Cheri Teyze ailenin o tarafındaki çoğu kişi gibi her zaman kucaklayıcı olmuştur. Boyu neredeyse benim kadar ve annemin iki katı.

"Akşam yemeği neredeyse hazır," diyor annem. Cheri Teyze sessiz bir soruyla anneme bakıyor. "Senin için vegan bir seçeneğim var," diye ekliyor.

Hala bir kaçık. Vejetaryenleri affedebilirim. Vejetaryenler mi? Onlar gerçek insan mı?

Cheri Teyze beni kanepeye sürükleyip yanıma otururken, annem ve babam mutfakta bir şeylerle uğraşıyorlar. "Ee, bana hayatından bahset."

"Şey... Parsons Medya için çalışıyorum."

"O da ne?"

"Bir reklam firması."

"Maaşı iyi mi? Büyük şehirde yaşamak heyecan verici ama pahalı, değil mi?" Ve bu daha da garipleşti. Hatırlayabildiğim kadarıyla hayatımla hiç ilgilenmemişti.

Eli benimkinin üzerine düşüyor ve gözlerim sahip olduğu milyonlarca gümüşü yüzüğe odaklanıyor. Her parmağında yaklaşık üç tane var.

Evet. Çatlak.

"Yeterince para ödüyor."

"Annen bana iyi bir çocukla görüştüğünü söyledi."

Evet. "Evet. Adı Damon." Onlara "ayrıldığımızı" ne zaman söylemem gerektiğini merak ediyorum. Umudumu kaybetmemiş olsaydım çoktan söyledim. Geçen hafta Noah'la takılmamı istemedi. Kendime ne kadar bunu anlamamamı söylesem de merak etmekten kendimi alamıyorum. Beyzbol maçında öpüşmek üzere olduğumuzu sandım ama o geri çekildi. *Tekrar.*

Kadınlar haklı; erkekleri anlamak çok daha zor. "Seninle ilgilendiği sürece."

"O harika biri." Yalan söylemiyorum. Damon harika biri ama kelimeler dilimde düğümleniyor. "Muhtemelen seni neden görmeye geldiğimi merak ediyorsundur."

"Birazcık." Ya da çok. Her neyse.

"Yemek hazır," diye sesleniyor annem mutfaktan.

Cheri Teyze gülümsüyor. "O zaman başlasak iyi olur."

İçeri girdiğimizde annem ve babam çoktan yemek masasına oturmuşlardı, her ikisi de anlam

veremediğim bir yoğunlukla Cheri'ye bakıyorlardı.

"Tamam, lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Yerime oturarak soruyorum. "Belki Cheri açıklayabilir," diyor babam.

"Pekala," diyor Cheri Teyze. Bir peçete alır ve kucağına koyar. "Bazı haberlerim var. Pek de iyi olmayan haberler. Ve ben istedim ki... Yani, sanırım zamanı geldi..."

Babamın çatalı tabağına çarpıyor. "Böyle bir şey yapacağından endişeleniyordum. Durup dururken bizi arayıp Maddox'la konuşmak istediğini söylüyorsun."

"Hâlâ burada kaybolmuş durumdayım," diyorum. Bilmek gibi bir şey beynimin arkasında tik tak ediyor, ama sanırım - hayır, umarım - yanlış sonuca atlıyorum.

"Belki de zamanı gelmiştir," diye fısıldıyor annem. "Ona eninde sonunda söylemeyi hep planladık. Ama sonra sürekli ertileyip durduk."

"Neyi erteliyorsun?" Ne olacağını bildiğimden daha emin bir şekilde soruyorum. Anneme bakıyorum, bir zamanlar koyu olan gri saçlarına. Babamın koyu renk gözlerine, sonra da Cheri'nin bana bakan mavi gözlerine... *Oh, kahretsin.*

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok," diyor Cheri Teyze, "ama ben senin annenim." "*Biyolojik* annen," diye düzeltiyor annem.

Bu tür bir bombayla aklımın yerinden oynayacağını düşünebilirsiniz. Mantıksızlığın beni vurmasını bekliyorum ama gelmiyor. Tek düşünebildiğim, ait olmadığımı hissettiğim onca zaman. Ya da aileme hiç benzemediğimi. Doğuştan değiştirilmiş olmak gibi saçma teoriler düşündüm ama evlatlık olmak? Aklımın ucundan bile geçmedi.

Tamamen habersiz miyim yoksa sadece bir aptal mıyım diye merak etmeye başladım. Belki ikisi de. Kayıtsız bir aptal.

Evet, o benim.

"Babam kim?" diye soruyor ağzım. Beynimin o yöne doğru gittiğini fark etmemiştim.

Teyze... *Anne* Cheri? Hayır, çok garip. Onun DNA'sını taşımam umurumda değil, o benim annem değil. Annem benim annem... Hayır. Teyzem benim annem mi? Siktir, bir biraya daha ihtiyacım var. Ya da soy ağacımın bir resmine, çünkü kafam karıştı.

Cheri cevap verirken göz temasından kaçınıyor, "Bilmiyorum. Bir partide tek gecelik bir ilişkiydi." *Klas, öz annem.*

İsa Mesih. *Doğum* annesi. "Maddy, iyi misin?" Annem soruyor.

Başımı sallıyorum ama önümdeki yemek tabağına bakıyorum. İştahım kaçtı ve boğazım kurudu.

"Hayat şu anda biraz boktan," diyor Cheri Teyze, "ve bu dünyadan doğurduğum çocuğu tanımadan ayrılmak istemediğimi fark ettim. İstemiyorum-"

"Bu Dünya'dan ayrılmak mı?" diye sordum.

İç çekiyor. "Birkaç yıl önce bana MS teşhisi kondu."

Annemin nefesi kesildi. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Neredeyse hiç belirti göstermiyordum," diyor Cheri. "Görmezden gelirsem bununla yüzleşmek zorunda kalmayacağımı düşündüm. Ama şimdi ..." Küçük bir titremeye sallanan eline bakıyor. "Birkaç yıl içinde çok ilerledi -ortalamadan daha hızlı- ve istediğim şeyleri yapma yeteneğimi elimden almadan önce ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum. Ben istiyorum ki..." Derin bir nefes alır. "En büyük önceliğim Maddox'u tanımak."

"Ben-ben... uh, umm..." Kekeliyorum.

"Şu anda hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin," diyor annem. "Büyük bir haber aldın." "Bu bana miras kalabilecek bir şey mi?" Ağzım yine farkında olmadığım sorular soruyor.

Düşünüyorum. En azından beynimin bir kısmı çalışıyor.

"Bu kalıtsal bir hastalık değil," diyor Cheri. "Yine de, benim yüzümden bu hastalığa yakalanma riskiniz daha yüksek."

"Alabileceğim bir test ya da başka bir şey var mı?"

"Hayır. Hastalığa yakalanma olasılığınızı test edebilirler, ancak bu invaziv bir yöntemdir ve sonuçlar kesin değildir. MS'e tek bir gen neden olmaz. Çok sayıda faktör var."

"Maddy," diyor annem, "Büyük resme bakmak isteyebilirsin. Bize sormak istediğin sorular var mı? Neden-"

Başımı salladım. "Çılgın Cheri Teyze bana bakmak istemedi ve siz de beni aldınız. Söyleyecek fazla bir şey yok, değil mi?"

Cheri kaşlarını çatar. "Öyle bir şey değildi. Annen ve babanla daha iyi olacağını biliyordum. Zaten Jacie'ye sahiplerdi ve harika ebeveynlerdi ve-"

"Harika ebeveynler olduklarını biliyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ama bu bir şeylerin eksik olduğunu bilmediğim anlamına gelmiyor. Ben buraya ait değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Şimdi ne oldu, hasta olduğun için birdenbire umursamaya ve vicdan sahibi olmaya mı başladın? Yirmi üç yaşındayım. Ben büyürken, kim olduğum ve nereden geldiğim hakkındaki gerçekleri öğrenmeye ihtiyacım varken neredeydin?"

"Maddy," diyor annem, sesi hüzün dolu.

"Üzgünüm." Ama ben üzgün değilim. "Şu anda bununla başa çıkmak çok zor. Yapmam gereken..." Ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerek.

Özür dilerim."

Evin içinden ön kapıya doğru hışımla ilerlerken ayak sesleri peşimden geliyor. Gelenin annem ya da Cheri olmasını bekliyordum ama omzuma sert bir el indi.

"Seni ben götüreyim," dedi babam.

Kahverengi gözlerine bakıyorum ve gördüklerimden hoşlanmıyorum. Korku. "New York'a geri dönmeyeceğim baba. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bir arkadaşım motelde kalıyor. Oraya gidip serinleyeceğim ve sabah geri geleceğim."

"Yine de seni götürmeme izin ver."

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve onu garaja kadar takip ederken çantamı almak.

Yol tam anlamıyla on dakika sürüyor, bu yüzden babam konuya girmek için zaman kaybetmiyor. "Sana söylemeyi planlıyorduk ama nasıl yapacağımızı bilmiyorduk."

Benden kaçan kahkaha neredeyse histerik. "Anlıyorum. Bildiğinden daha fazla. Ben ... ben ... eşcinsel değilim."

Şimdi itiraf etmemi sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de çocukça bir intikam? Yirmi üç yıl boyunca bana yalan söylediler, öyleyse aynısını hak ediyorlar mı? Muhtemelen bunu söylememeliydim ama artık ortada.

Babam frene bastı. "Sen ne değilsin?"

"Bunu Chastity'den ayrılmak için söyledim ve sonra birden tüm kasaba öğrendi. O kadar ileri gitmesini istememiştim ama kimseyi de düzeltmedim. Kasabanın eşcinsel olduğumu ya da bir pislik olduğumu düşünmesine izin vermek arasında karar vermek zorundaydım. Dürüst olmak gerekirse, insanların eşcinsel olduğumu düşünmelerini hiç umursamadım."

Manik bir şekilde gülme sırası babamda. "Aman Tanrım, bu altın değerinde. Sen heteroseksüel misin? Ama Damon..." "Ah, hayır, tamamen heteroseksüel değilim ama gey de değilim. Kesinlikle eşcinsel değilim. Üniversite-"

"Detayları babana anlatmana gerek yok."

Gülüyorum. "Damon'la tanışana kadar heteroseksüel olduğumdan yüzde doksan dokuz emindim. Benimle eve iyilik olsun diye geldi, çünkü hem Chastity hem de annem var olmayan erkek arkadaşım hakkında başımın etini yiyorlardı."

"Annene söyleyecek kişi ben olmayacağım. Damon'ı seviyor. Sen gittikten sonra bir hafta boyunca onun hakkında susmadı."

"Size yalan söylediğim için kızacağınızı düşünmüştüm."

"Bize gelemeyeceğinizi düşünmeniz hoşuma gitmedi, ama, şey, bizim böyle bir seçeneğimiz yok."

Burada ikiyüzlüler var. Bizi bilirsin, ne olursa olsun seni severiz. Erkeklerden hoşlandığını öğrendiğimizde umursamadık, şimdi de umursamıyorum. Sonunda kiminle olursan ol. Erkek, kadın, eskiden erkek olan kadın..."

Kıkırdıyorum. "Olabilir."

"Biz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz. Her ebeveyn bunu ister." Babam motele yanaştı. "Ve biz buyuz. Biz hâlâ senin ebeveynleriniz. İstedğin kadar zaman geçir ama annenin çok fazla endişelenmesine izin verme. Seni zaten çok az görüyoruz; bunun seninle aramıza daha fazla girmesini istemiyorum."

"Bekle, senin yüzünden mi oradan çıkmam gerektiğini düşünüyorsun? Tabii ki hayır. Baba, kafam karıştı ve reddedilmiş hissediyorum ama sen ya da annem tarafından değil. Keşke bana daha önce söyleseydin ama nasıl tepki vereceğimi bilemezdin. Anneme ona kızgın olmadığımı söyler misin? Ben sadece ..."

"Her şeyi incelememiz gerekiyor. Sana söylemeyi ertelememizin nedeni de buydu. Seni dışarıda bırakmak ya da kafanı karıştırmak istemedik. Neredeyse on sekiz yaşındayken sana söyleyecektik ama sonra açıkladın ve bunun zamanı olmadığını düşündük. Çocuğunuzun "Ben eşcinselim" dedikten sonra dönüp ona evlatlık olduğunu söylemesini istemezsiniz. O andan itibaren, asla doğru zaman değildi. Belki de yara bandını sen ergenlik çağındayken söküp atmalıydık."

"Belki de Cheri hasta olmanın, yıllar önce üstesinden gelmesi gereken bir sorumlulukla nihayet yüzleşmek için bir bahane olmadığını fark etmeliydi."

Babam bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben onun sözünü kesiyorum.

"Beni yetiştirme şeklinizden nefret ettiğimi ya da kötü ebeveynler olduğunuzu söylemiyorum ama bu ifşaat bana yıllardır kendime sorduğum soruların cevaplarını veriyor. Ve şimdi bu onun işine geliyor, beni tanımak mı istiyor? Ağzımda acı bir tat bırakıyor."

Babam dudaklarını büzüyor. "Bununla başa çıkmak için acele etmeyin, ancak durumunun ne kadar ilerlediğini bilmiyoruz, bu yüzden Cheri olmak istemediğinizi aklınızda bulundurun. Çok geç olana kadar bırakma."

"Gerçekten sabah döneceğim, baba."

Başını sallıyor ama bana inandığını sanmıyorum. "Sabah görüşürüz o zaman."

Matt'in Lambo'su motelin otoparkındaki tek araba, bu yüzden doğruca onun dışındaki odaya gidiyorum.

Matt kapıyı açmadan önce kimin çaldığını kontrol etmek için ince perdenin arkasından bakar. "Çok hızlı oldu."

"Hiçbir fikrin yok. Bu gece seninle kalacağım." Odasına doğru ilerliyorum. "Güzel, iki yatak."

"Neyi kaçırıyorum?"

"Ailem başıma büyük bir bela açtı ve ben bununla uğraşmak istemiyorum."

"İhtiyacın olursa minibar var."

"Sanırım bununla başa çıkmak için ayık olmam gerekiyor. Büyürken en büyük kardeş hakaretinin 'Sen evlatlıksın' olduğunu biliyor musun?"

"Bunu küçük kardeşlerime çok söylemiş olabilirim."

"Kız kardeşim bu şakayı hiç yapmadı. Benden sekiz yaş büyük. Meğer bunu yüzüme vuramazmış, çünkü aslında doğruymuş."

Matt'in gözleri büyür. "Oh, kahretsin. Yeni mi

öğrendin?" "Teyzem annem, annem de teyzem."

"Siktir et."

Evet. O söyledi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DAMON

Başım masamın üzerine düşüyor. Ceza yargılaması diplomamın ölümü olacak. Tek ihtiyacım olan geçmek, ama bir türlü aklıma yatmıyor. Kullanacağım bir ders bile değil ama mezun olmak için buna ihtiyacım var.

Yedi hafta. *Yedi.*

Telefonum çalıyor ve bu kesintiden hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ancak Stacy'den Matt Jackson'la ilgili bir makalenin küçük resmini içeren bir mesaj olduğunu görünce kalbim sıkışıyor. İçimden bir ses o bağlantıyı açmak istemediğimi söylüyor.

Başka bir mesaj geliyor.

Stacy:

Her şeyi berbat ettin.

Evet, tıkladım. Bir mazoşist gibi, bana gönderdiği şeye tıkladım ve Matt'i ifşa eden aynı paçavra sitesinin her yerinde Maddox'un üstsüz ve boktan bir yol kenarı motelinin kapısını açarken çekilmiş fotoğrafları vardı. Maddox Matt'le birlikte. Onun memleketinde.

"Sanırım bu hafta sonu neden onunla eve gelmemi istemediğini biliyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Mesele şu ki, bunun için ondan nefret bile edemiyorum. Ya da onu suçlayamam. Şansım vardı ve ben onu ittim. Birlikte değiliz; ne isterse yapabilir. Ona gidip erkeklerle deney yapmasını söyledim, bu yüzden bunu yaptığı için kızamam.

Ama kızgınım, buna hakkım olmasa bile.

Parmaklarım mesajlaşma uygulamasında onun adının üzerinde geziniyor. Mesaj atmamalıyım.

Onu yalnız bırakmalıyım.

Çılgınca, mesaj penceresi açıkken bana mesaj attı.

Maddox:

Bu hafta buluşmak için bir zaman ayarlayabilir miyiz? Seninle konuşmam gereken bir şey var.

Ve böylece içimdeki mazoşisti bastırıyorum. Maddox'la buluşup bana Matt'le birlikte olduğunu söylemesini istemiyorum. Fotoğrafları gördüm, teşekkürler.

Damon:

Finaller kışımı tekmeliyor. Kusura bakma.

Maddox:

Bu çok önemli.

Damon:

Finaller de öyle.

Kendime fotoğrafların düşündüğüm anlama gelmeyebileceğini söylemeye çalışıyorum ama Maddox eski sevgilisiyle bir motel odasında yarı çıplak mı? Tam olarak görüldüğü gibi olduğuna eminim.

Okulda bir hafta daha bitti, altı hafta daha var ama ders çalışmaktan tükendim. Noah mesaj atıp evinde pizza ve bira gecesi yapmaya davet ettiğinde, kabul etmeden önce sadece birkaç dakika tereddüt ettim.

Ara vermem lazım. Yaklaşan sınavlarım için başka bir şey ezberlemeye çalışırsam, sanırım eski bilgileri dışarı itmiş olacağım. Düzgün yürümek ve konuşmak gibi. Yasalardan başka bir şey bilmeden konuşan beceriksiz bir deliye dönüşme riskiyle karşı karşıyayım.

Wyatt ve Noah'yı Noah'nın oturma odasında içki içerken ve video oyunları oynarken buluyorum. Hangi oyun olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama insanları vuruyorlar; *COD*, *WOW*, *OMG*-kim bilir. Ben oyuncu geniyile doğmadım.

Arkadaşım Aron elinde birayla çıkageldiğinde "Çok şükür," diyorum.

"Sana da merhaba," diyor. "Önce beni oyuncağıyla tanışmaya davet etmedin, şimdi de selam bile vermiyorsun?"

Aron birkaç hafta önce bilerek davet etmediğim çocuklardan biri çünkü öldürücü gülümsemesiyle çok seksi ve Maddox'a bayılırdı.

"Maddox benim erkek oyuncağı değil," diye homurdanıyorum. Bu onur Matt-Jackson'a ait. Bu hafta magazin dergilerinde daha çok yer aldılar. Görünüşe göre Matt artık New York'ta. Onları haberlerde takip ettiğimden falan değil.

Noah gözlerini ekrandan ayırmadan, "Maddox, Damon yüzünden benimle birlikte olmadı," diyor. "Yine de Damon her şeyi berbat etmenin bir yolunu buldu."

"Aferin dostum." Aron sırtımı sıvazladı. "Çok sikeyim seni."

Skylar girişten içeri girdiğinde gözlerimiz kilitleniyor, dudağını ısırtıyor ve başka tarafa bakıyor. Tam iyi olup olmadığını soracaktım ki Maddox arkasından geliyor. *Onunla* birlikte.

Harika. Sadece harika.

Matt'in başı eğik ama Bulldogs şapkası takıyor. Gizli kalmanın yolu, dostum. Skylar yaklaşıp bana sarılıyor, ben de başımı eğip kulağına fısıldıyorum. "Hain." "Bana onunla arkadaş olmamı söyledin, ben de öyle yapıyorum."

Maddox yaklaşıyor ve şakacı bir şekilde beni itiyor. "Yine benden kaçıyorsun, Dik."

Acaba takma adımı mı kullanıyor yoksa gerçekten bana sık mı diyor? İlkiymiş gibi davranacağım ama emin olamıyorum. "Meşgulüm." Boğazımdan biraz daha bira geçiyor ve sonra dikkatle şişemi izliyorum.

İlginç, Staten Island'dan bir bira. Bildiğim iyi oldu.

Göz ucuyla Maddox'un kaşlarını çatıldığını görüyorum. "Matt'le tanışamayacak kadar meşgul müsün?" Matt'i öne doğru çekiyor. "Onu buraya özellikle *seninle* tanışması için getirdim."

Ha? "*Neden?*" Kaşlarımı çatıyorum.

Matt Maddox'a, "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," der. "Bırak artık, tamam mı? Otele geri dönmeliyim."

Evet, hissetmelisin. Sanırım yaşadıklarından dolayı ona sempati duymam gerekiyor, ama oops, verecek bir sık bulamıyorum.

"Hayır," diyor Maddox. Gruba döner. "Millet, bu Matt. Kibar olun." Sonra mavi gözleri bana dikildi. Her zamanki kristal berraklığındaki gözleri fırtınalı bir griyle donuklaşmıştı. "Damon, *seninle* bir dakika konuşabilir miyim?"

"Hayır, burada iyiyim." Pislík olmak berbat bir şey.

"Özür dilerim," diyor Maddox alaycı bir şekilde, "bu bir rica değildi."

"Oooh, birinin başı dertte," diye şarkı söylüyor Noah. "Onu yukarı götürün. Sağdaki ilk kapı."

"Teşekkürler," diyor Maddox ve kolumu tutuyor. Biramı Aron'a uzattım ve beni yukarı sürüklediler.

Noah'nın misafir odası, eve gitmeye üşendiğimde birçok kez kaldığım oda. "Senin derdin ne lan?" Maddox bağılıyor. Bu yeni bir şey.

"Hiçbir şey."

"Gerçekten mi? Yani meşguldüm yalanına devam mı ediyorsun? En azından birkaç hafta önce benden kaçarken bahaneler uyduruyordun. Geçen hafta sessizliğe gömüldün."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Matt'le geçirdiğin onca zamandan sonra fark etmene şaşırdım. Magazin basını seni çok seviyor. Futbolun o çifti olacaksınız."

"Matt'in bununla ne ilgisi var?" Gözleri büyüdü. "Bekle, *kıskanıyor* musun? Bay Benim Dışında Herkesle Takılmalısın, başka bir erkekle vakit geçirmemden hoşlanmıyor mu?" Gülümsemeye başladı ve bu beni kızdırdı.

"Hayır. Matt varken neden benimle uğraştığını merak ediyorum." Maddox başını sallıyor. "Skylar haklı. Sen bir aptalsın."

"Ha?"

"Matt ve ben sadece arkadaşız, seni ahmak. Geçen hafta sonu onu ziyarete gittim çünkü ifşa edilme şekli o kadar yanıltıcı ki iyi olduğundan emin olmak istedim. Enkaz halindeydi, ben de etrafını saran akbabalardan uzaklaşmak için onu hafta sonu için eve davet ettim. Benim de kendi ailevi sorunlarım vardı, mesajlarıma cevap verseydin sana anlatırdım, bu yüzden Matt takip edilmesin diye kendi adıma iki yataklı bir motel odasında kaldık. Ama onu Philadelphia'da ziyaret ettiğimde adımı vermek zorunda kaldım ve biri bunu magazin basınına sızdırdı ya da paparazziler kulak misafiri oldu; tam olarak emin değilim. Nereli olduğumu öğrendiler ve bizi motele kadar takip ettiler. *Hiçbir şey* olmadı."

"Oh."

"Evet. Evet. Sonra Matt *seninle* konuşmak için New York'a geldi, çünkü şu anki menajerlik ekibi sözleşme görüşmelerinde ona kazık atıyor. Hiç müşterin olmadığı için bir müşteriye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Oh." Görünüşe göre, tüm kelime dağarcığım artık sadece bu kelimeden oluşuyor.

"Seni tavsiye ettim çünkü bir pislik değilsin. Sanırım bu yanlış bir değerlendirmeydi, ha?"

Evet.

"Aramızda hiçbir şey olamayacağını açıkça belirttiğin halde kıskanç davranmak istiyorsan, sorun değil. Ama aptallık etme. Elinin altında yüksek profilli bir müşteri var. Peşinden gitmemenin sebebi ben olmayayım."

Tamamen sersemlemiş ve kıpırdamadan duruyorum, gözümü bile kırpmıyorum. Maddox alay ediyor ve beni iterek geçiyor. Kafam onu durdurmam için bağılıyor ama bedenim hareket etmiyor. Ancak kapıya ulaştığında, ayaklarımı ona doğru uzatacak cesareti buluyorum.

"Maddy." Elim başının üzerinden geçiyor, kaçmasın diye kapıyı kapatıyor ve yüzünü bana dönüyor.

Bu kadar yakinken aynı nefesi paylaşıyoruz ve ikimiz de zor nefes alıyoruz. Gözleri ya kapüşonlu ya da kısık; kızgın mı yoksa tahrik mi olduğunu anlayamıyorum ama hangisini seçeceğimi söylemesine fırsat vermiyorum çünkü yaklaşıp ağzımı onunkıyla birleştiriyorum. Bunu isteyerek, hevesle kabul ediyor.

Ona direnmek, bunun oluşumunu daha patlayıcı hale getirdi. Dili, dudakları, ağzının benimkini

araması, mıknatısların birbirini bulması kadar doğal ve kaçınılmaz.

Güçlü olmaya çalıştım, kendimi tutmaya çalıştım ama şimdi biliyorum ki sonsuza kadar devam etmem imkansızdı.

Sırtı kapıya çarpıyor. Dillerimiz birbirine karışıyor ve hiç tereddüt etmiyor. Tamamen dalıyor ve tadı hatırladığımla aynı ama daha iyi. Ya dişlerini yeni temizlemiş ya da sakız çiğnemiş, çünkü ağzı naneli.

Kalçalarım ona doğru itildiğinde, sertleştiğini hissedebiliyorum. Vücudum içgüdüsel olarak ona doğru sallanıyor ve demir bir çubuk kadar sertleşiyorum. Tek yaptığı beni öpmek.

Haftalardır bunu tekrar yapmayı düşünürken ellerim utanmadan onun üzerinde dolaşıyor. Saçlarını kavriyorum ve dudaklarım boynunda gezinirken başını geriye yatırıyorum. Boştaki elim kot pantolonunun düğmelerine ve fermuarına gidiyor.

"Damon-"

"Şimdi konuşamam." Konuşmamız gerek ama ben konuşamam.

"Tamam." Boğazını temizliyor. "Ama seninle tanıştığımdan beri bunun hayalini kurduğum konusunda seni uyarcaktım. Şimdiden boşalmaya çok yakınım."

Boğazımın arkasında bir hırıltı düğümleniyor. Onu tekrar öpüyorum ve kapıdan çekiyorum. Dudaklarımızı ayırmadan onu yatağı doğru sürüklüyorum. Yavaşlamam için bana bağırır ses, muhtaç horozum tarafından itiliyor. Mantıklı tarafım -ya da belki de azgın tarafım- bunun Eric'le olanlara benzemediğini söylüyor. Maddox ayık. Bir aydan uzun süredir ilgileniyor; bu geçici bir deneme değil... En azından öyle olmadığını umuyorum.

Ama kafamda dönüp duran en önemli şey, bana dairesinde söylediğı şey: *O Eric değil.*

Onu aşağı itiyorum ve üstüne çıkıyorum, ağızlarımız senkronize bir şekilde hareket ediyor. Biriyle birlikte olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki öpüşmenin ne kadar harika bir şey olduğunu unutmşum ama bu yeterli değil. Maddox'la değil.

Elimi aramızda gezdirirken karın kasları kasılıyor. Kot pantolonunun üzerinden sikini kavriyorum ve o da başını yatağı geri atıyor. Yatağın yarısına kadar sarkmış durumdayız ama kendimi onu çekip bizi daha da yukarı taşımaya zorlayamıyorum.

İnlemeleri sarhoş edici ve Maddox'un her şeyinde kayboluyorum.

Yapmam gerektiğı gibi geri çekilmek yerine, dizlerimin üzerinde yere çökerek vücudunun aşağısına doğru ilerliyorum. Kot pantolonunu ve boxer'ını kalın kalçalarından zar zor indirdikten sonra sikini ağzıma alıp gırtlığıma kadar sokuyorum. Derin boğaz becerilerim paslanmıştı ve Maddox'un asılı olması da buna yardımcı olmuyordu.

"Siktir!" diye tıslıyor.

Onu çekiyorum. "İç sesimizi kullanmalıyız. Aşağıda insanlar var."

Dirseklerinin üzerine eğiliyor. "Eğer bunu tekrar yapacaksan ve sessiz olmamı istiyorsan, ağzımı tıkaman gerekecek."

"Bunu ayarlayabiliriz." Elimle ağzını kapatıyorum. Elime karşı bir şeyler mırıldanıyor. "Neydi o? Seni duyamıyorum."

Elimi sıktı. "Bundan çok fazla keyif alıyorsun." "Evet, hoşlanıyorum. Şimdi, şşş." Ağzını tekrar kapatıyorum.

Kıkırdıyor ama dilim üzerine inip sikinin ucunda daireler çizmeye başlayınca kıkırdaması kesiliyor. Acele etmemeyi, tadının ve ondan gelen yumuşak iniltilerin tadını çıkarmayı çok isterdim ama alt katta insanlar var ve dürüst olmam gerekirse her an çıldırmasından korkuyorum.

Artık bunu gerçekten yaptığıma dair şüphenin geri gelmesi uzun sürmüyor.

Mantiken, yapmamalı -bu bir erkeğı yaptığı ilk oral seks değil- ama aklımın bir köşesinde bunun tek seferlik bir anlaşma olabileceğı hissini durdurmuyor. Belki de Matt'le birlikteyken yaptığını söylediğı gibi bana kızmışım gibi davranıyordur.

Dikkatimi dağıtmaya çalışan güvensizlik ve kırılganlık, bakışlarımı kaldırdığımda ve gözleri üzerimdeyken buharlaşıyor. Elime karşı "Damon" gibi bir şey söylüyor... ya da belki de "yapma"ydı. *Kahretsin.*

Onu tekrar çekiyorum. "Lütfen bana bunun iyi olduğunu söyle."

Gözleri yumuşuyor. Bunu neden sorduğumu çok iyi biliyor. Elimi ağzından çektiğimde yanağıma uzanıyor ve başparmağı oradaki kirli sakalın üzerinde geziniyor. Sıcak bir gülümsemeyle nazikçe, "Eğer durursan, kışına tekmeyi basarım," diyor.

Gülmemi engelleyemiyorum. "Çok yakınım. Sana ihtiyacım var."

Şimdi durmamın imkanı yok.

Onu tekrar ağzıma aldığımda çenemi gevşetiyorum ve burnumdan nefes alıyorum. Kalçaları kıvrılarak onu boğazımın arkasına daha derine gönderiyor ve sikinin etrafında inliyorum. Bu onu çıldırtmaya yetiyor. Tutarsızca mırıldanıyor, ama ilk fişkırımlar dilime çarptığında, gevezeliğinin beni uyarmaya çalıştığını anlıyorum. Onu emiyorum, vücudu yatağın içinde eriyene kadar her damlasını alıyorum.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor.

Yüz yüze gelene kadar vücuduna tırmanıyorum, onu yatağa sabitliyorum ve bacaklarımız uçtan sarkıyor. "Özür dilerim," diyorum.

Elleri kalçalarımın gitti. "Ne için?"

"Hiyarlık ettiğin için. Seni istiyorum, Maddy. Seninle tanıştığım hafta sonundan beri seni istiyorum. Ama-" "Ödün bokuna karıştı. Eric seni sikip atmasaydı, ya da zamanında biseksüel olduğumu fark etseydim

Belki de bu işlerde yeni olduğum için bana takılmazdın. İsteddiğim kişinin sen olduğunu anlamam için ne söyleyebilirim bilmiyorum. Bunun seksle ya da deneyle ilgisi yok ve erkek olman da umurumda değil. Liseden beri çıkmak istediğim tek *kişi* sensin. Stacy'ye sor, bu benim için büyük bir adım."

Eğiliyorum ve onu usulca öpüyorum. Ağzı benimkine karşı tembelce hareket ediyor ve kendimi geri çekmeye zorluyorum. "Ben de bunu istiyorum ama belki de biraz ağırdan almalıyız."

Dudakları kenarlardan yukarı kıvrılıyor. "Bunu bana sakso çekmeden önce düşünmeliydin."

Başım omzunun kıvrımına düşüyor. "Haklısın ama kendime engel olamadım. Bir aydır bunu yapmanın hayalini kuruyordum." Üzerinden kalkıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Maddox ayağa kalkıyor ve kemerime uzanarak beni ona geri getiriyor. Eli kotumun içindeki sert boyu okşuyor. "İyiliğinin karşılığını vermeliyim," diyor ve ben de ona izin vermeyi çok istiyorum ama yine de tereddüt ediyorum. Alt katta bir oda dolusu insan olmasaydı, muhtemelen farklı hissederdim. İşler ters giderse temiz bir kaçış yolu yok.

"Belki daha sonra. Onlar bizi aramaya gelmeden aşağı inmeliyiz." Gözleri benimkilere kayıyor. "Benimle eve gelecek misin?"

Çekincelerime rağmen, onu istediğimi inkâr etmeye geri dönmemin imkânı yok. "Artık beni uzak tutamayacaksın."

Maddox sırtıyor. "Güzel."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MADDOX

Ben pantolonumu yukarı çekip üstümü örterken, Damon inen kendisi olmamasına rağmen yüzünde memnun bir gülümsemeyle beni izliyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Anlayacaklar. Yanakların kızarmış ve tamamen gevşemişsin. Ölü ele verir." "Şey, sert gelmek bir erkeğe bunu yapar. Neden daha geniş gülümsüyorsun?"

Bir adım öne çıkıyor. "Çünkü sana bunu yapanın ben olmam hoşuma gidiyor." Dudakları dudaklarımı bulduğunda yumuşak ve kararsızlar, bu yüzden öpücüğü sertleştirmek için dilimi ağzına sokuyorum, ama inliyor ve geri çekiliyor. "Başlama yoksa bu odadan çıkamayız."

"Benim için sorun yok."

"Arkadaşlarımla Matt'i ızgara yapmadığından emin olmalıyız." "Oh kahretsin. Onu buraya sürüklediğimi unutmuşum."

Kapıya doğru yöneldiğimde Damon beni durdurdu. "Gerçekten çok üzgünüm. Magazin fotoğraflarını gördüm ve bu beni çıldırttı."

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim. Eğer Matt ile birlikte çalışacaksanız-"

"Şimdi gidip özür dileyeceğim." Damon beni bir kez daha öpüyor ve normalde bir ilişkiden sonra hissettiğim ürpertici, kaşındırıcı his yerine -CYBH anlamında değil ama buradan gitmem gerekiyor anlamında- tek istediğim daha fazlası. Tek istediğim aşağı inmek, herkese veda etmek ve onu eve götürmek.

Parmaklarımız iç içe geçiyor ama merdivenlere ulaşır ulaşmaz bırakıyor. "Onlara cephane vermemize gerek yok."

Dokunmuyor olsak da bu, onlara tekrar katıldığımızda herkesten aldığımız meraklı ve kendini beğenmiş bakışları engellemiyor. Onları görmezden gelmeye ve hiçbir şeyi ele vermemeye çalışıyorum, ama yanaklarımda hala orgazm sonrası yanık var ve parlıyorlar diye endişeleniyorum.

"Tamam, şimdi biri huysuz bir pislik olmadığına göre tekrar deneyelim," diyorum ve oturma odasının köşesinde konuşmakta olan Matt ve Noah'ya yaklaşıyorum. "Damon, bu Matt. Matt, Damon. Hey, Matt Damon. Bu çok komik."

Damon gülümsemeyi başarır ve Matt'e elini uzatır. "Selam. Daha önce olanlar için özür dilerim. Maddy'nin de dediği gibi, huysuz bir pisliktim."

"Maddy, ha?" Noah alay eder. Damon onu görmezden gelir.

Matt Damon'ın çenesini kaldırır ve elini sıkar. "Maddox bana senden bahsetti, o yüzden anlıyorum. Magazin basını bizi bir çift gibi gösterdi ve Maddox'un tek yaptığına bana yardım etmeye çalışmak olduğunu düşünürsek bu biraz boktan bir durum."

"Evet, şu anki yönetim ekibinizle sorunlarınız mı var?" Damon soruyor.

Matt, Noah'dan Damon'a bakar ve sonra ayakkabılarına bakar. "Ah, evet. Benim ... haberim çıktığından beri."

"Bu arada," diyorum, "siz iş konuşurken Noah ve ben bira içmeye gidiyoruz. Beni mutfağınıza götürün."

Noah'yı takip ediyorum ve bana buzdolabından bir bira uzatıyor. "Damon'ın özür dilemesini sağlayacak

bir yol buldun mu?" diye soruyor. Neden, evet, sikimi
ağızına soktum. "Uh..."

"Bana numaralarını söylemen gerekebilir, çünkü o genellikle inatçı bir orospu çocuğudur."

Evet, Noah'a benim yöntemimle yapmasını söylemeyeceğim. Omuz silkiyorum. "Durumu açıkladım ve ona hatalı olduğunu söyledim."

"Ve bu işe yaradı mı? Kahretsin, arkadaşımın durumu kötü." Noah beni bankta köşeye sıkıştırıyor, çok fazla insani terbiye sınırını aşıyor ve alçak sesle konuştuğunda onu üzerimden itmek üzereyim. "Bunu söylediğimi tekrar edersen yalan söylerim. Muhtemelen sana da söylendiği gibi, çok fazla arkadaşım yok ama Damon iyi olan birkaç arkadaşımın biri. O yüzden ona iyi davran, tamam mı? Eğer şüphelerin varsa ona karşı açık ol."

Gözlerim kısılıyor ve Damon'ın takıntılarını bildiğini tahmin ediyorum. "Onu istediğimi söylemekten utanmıyorum."

Noah geri adım atar. "*Call of Duty* adamı mısınız?" dediğinde gözdağı ortadan kalktı. "Uh..." Sorgumun etkisinden kurtulmak için bir saniyemi ayırdım. "Ben varım."

Wyatt ve başka bir adamı oyundan atıyoruz ve Noah, görünüşe göre sonuncuyu içtiğim için onları bira içmeye gönderiyor. Damon ve Matt köşede duruyor, sert fısıltılarla konuşuyorlar. Damon'ın yüzündeki konsantrasyon çizgisi çok seksi. On dakika önce aynı adamın ağzını sikime dolamış olduğunu düşünmek garip ama Damon'a uzaktan bakınca bir şey netleşiyor. Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. O zamandan beri bu kadar sert boşalmamıştım sanırım... muhtemelen bekâretimi Chastity'ye kaptırıp yirmi saniye gibi kısa bir sürede patladığımdan beri.

"Konsantre ol." Noah'nın sesi beni kendime getirdi.

Noah ve ben ne kadar süre oynuyoruz bilmiyorum ama insanlar arkamızdan gelip gidiyor. Selamlaşmaların ve vedalaşmaların belli belirsiz farkındayım.

"Ben çıktım," diyor arkamızdan başka bir ses. Kim olduğunu bilmiyorum ve bakmaya da zahmet etmiyorum. Noah ve ben bir helikoptere el koymakla ve kötü adamları öldürmekle meşgulüz, çünkü biz lanet olası belalı tipleriz.

"Git, git, git," diye bağıyor

Noah bana. "Gidiyorum!"

"Daha hızlı öldür, çaylak."

Aynı cinsiyetten bir bakire olduğumu bildiği için mi bana böyle sesleniyor yoksa benimle alay mı ediyor bilmiyorum.

COD becerileri, ama ona karşılık veremiyorum çünkü gür bir ses dikkatimizi çekiyor. "*Bebeğim.*"

Damon'a dönüyorum. Az önce beni mi aradı-

"İsminize cevap vermiyordunuz. Matt gitti. İster misin...?" Başını Noah'nın ön kapısına doğru eğiyor.

Ayağa öyle hızlı kalkıyorum ki herkes bunu komik buluyor ama umurumda değil. Damon ve ben yirmi dakika içinde evime dönmüş olacağız.

"Güvenli seks yapın," diye sesleniyor Noah arkamızdan.

Damon onu tersliyor ama uzun sürmüyor çünkü elinden tutup kapıdan dışarı sürüklüyorum.

Noah'nın evinden ayrılıp kendi evime dönmek için duyduğum tüm hevese rağmen, kapımın kilidini açmaya çalışırken ellerim titriyor. Damon'ın sırtıma yaslanmış olması ve dudaklarının boynumda olması da işe yaramıyor. Bu his doğrudan sikime bir sarsıntı gönderiyor.

Anahtarları yere düşürdüğümde bir küfür savuruyorum ve Damon tenime bakarak kıkırdıyor. "Ben hallederim," diyor ve anahtarlarımı almak için eğiliyor.

Kıpırdamadan duruyorum, aptal gibi kapıma bakıyorum.

Damon'ın eli omzuma yapıştı. "İyi misin?" "Şu anda gerçekten gergin olmam aptalca mı?"

Elini bırakır ve uzaklaşır. "Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz." "Oh, ben hazırım... şey için, uh... şeyler için. Belki değil... uh..."

"Eşeklik mi?" diyor gülerek. "Anladım. Genelde üstte olmayı sevdiğim gerçeğinden bahsetmemeliyim, değil mi?" Kolay gülümsemesi beni rahatlatıyor.

"Elbette biliyorsun. Ve ..." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Tam olarak karşı değilim... senin deyiminle göt işlerine. En iyi his oral seks yaparken parmağımı oraya sokmaktır."

Bir gırtlak temizleniyor ve Damon gözleri arkamdaki birine kilitlenirken eğlencesine engel olamıyor.

Çenesini ovuşturarak gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

Komşuma dönüyorum, yaşlı komşuma. "Merhaba, Bayan Jacobs." Mahcubiyet bu anı tarif etmeye yetmez.

Bayan Jacobs günümüz gençliği hakkında bir şeyler homurdanıyor ve dar koridorda bizi iterek geçiyor. "Bu konuşmayı senin dairende bitirmeye ne dersin?" Damon soruyor. İçeri girer girmez ve

ceketerimizi çıkarır çıkarmaz, şu anda dünyada en sevmediğim konuya geri dönüyor. "Yani, benden saklıyordun. Ben sana sakso çekerken bir şeyler söyleyebilirdin."

"Sana talimat vermeyi düşünmek şöyle dursun, adım bile hatırlayamadım." Bir adım daha yaklaştım. "Kesinlikle herhangi bir yönlendirmeye ihtiyacın yoktu." Mesafeyi kapatmaya

çalıştığım da geri adım atıyor.

"Kimdi o? M-"

İçimi çektim. "Hayır, Matt kıcımla oynamadı. Tuhaftır ki, dört, hayır, beş ay boyunca oynadığımız süre boyunca hiç yaklaşmadı. Dalga geçmekten bahsetmişken, artık şu işe başlayabilir

miyiz lütfen?"

"Bekle, daha fazlasını

duymak istiyorum."

İnledim. "*Neden?*"

"Kıçınla ilgili, bu yüzden ilgileniyorum." O lanet sırtışını kaybetmemiş.

"Oyuncu Damon'dan hoşlandığımı sanmıyorum. Kontrolünü kaybedip arkadaşının misafir odasında bir adama sakso çektiğinde çok ateşli olan ciddi ve gergin adam nerede?"

Damon'ın yeşil gözleri kararır ve şehvetle dolar.

"İşte orada," diye alay ediyorum ve tekrar yaklaşıyorum. Bu sefer beni durdurmadan önce bir adım yaklaşmama izin veriyor.

Elleri kalçalarıma gitti. "Maddy." Sesi işkence gibiydi. "Emin misin?" Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, güvensiz ve sinir bozucu olmak istememiştim. Eskiden bu kadar güvenceye ihtiyacım olmazdı." Hüzünlü bir kahkaha attı. "Sen de kendini baş belası sanırdın."

Sinirimi yutuyorum, çünkü Damon'a değil. Onunla uğraşan bok kafalıya. "Bir fikrim var." Elini tutarak onu yatağıma doğru sürüklüyorum ve sırt üstü yatırıyorum ama ona katılmıyorum. Henüz değil.

Küçük dolabım yukarıdan aşağıya ve soldan sağa dolu. İş gömleklerimi kenara itiyorum ama fazla uzağa gitmiyorlar. Kravatlarıma ulaşmak için etkileyici akrobasi hareketleri yapmam gerekiyor. Rahat bir şirkette çalıştığım için şanslıyım ki onları ofiste giymem gerekmiyor.

"Ne yapıyorsun?" Damon soruyor.

Neredeyse dolap tarafından yutuluyordum. "Aha."

Kravatı çıkardığımda Damon'ın gözleri kısıldı.

Temkinli bir şekilde ona yaklaşıyorum ve gömleğinin eteklerine uzanıp çıkarıyorum. Sonra onu dürtüyorum. "Yatağa çık." Başı yastığa değecek şekilde kıpırdanıyor ve ben de kalçalarına binerek üstüne çıkıyorum. Gözlerimi kapatıp altındaki sertliğe karşı öfkelenmeme dürtüsüyle savaşmak zorundayım.

Ben. "Ellerini başının üstüne koy."

"Gerçekten sapkınlıklarla ilgilenmiyorum." Bu onun ellerini kaldırmamasını ya da benim onu yatak başlığıma bağlamamı engellemiyor.

"Sakin ol. Bu sadece küçük bir esaret. Sana şaplak atmayacağıma ya da bana efendim dedirtmeyeceğime söz veriyorum." Homurdanıyor.

"Gevşek olduğu için isterseniz kolayca çıkabilirsiniz. Bu daha çok zihinle ilgili bir şey. Dokunacak olan sen değilsin, bu yüzden burada olan her şey bana bağlı olacak. Yapmak istediğim her şey olacak."

Gözlerim onunkilerle buluştu ve donup kaldım. Epifani benzeri bir olay yaşamak için garip bir an. Ama bu kadar yakınken, ben yarı çıplak bir Damon'ın üstündeyken, ağızlarımız birkaç santim ayrıyken ve aynı nefesi paylaşıırken, sonunda *anlıyorum*. Etiketler umurumda değil, çünkü buna ihtiyacım yok. Tek umursamam gereken bu adamı benim yapmak.

Sahiplenme duygusu beni hazırlıksız yakaladı çünkü daha önce hiç kimseyle böyle bir şey yaşamamıştım. Bu duygunun geçici mi yoksa uzun vadeli mi olduğunu bile bilmiyorum. Ağzımı kapalı tutan tek şey, bunun geçip gideceği korkusu. Gitmesini istemiyorum. Tek bildiğim, kimseyi daha fazla istemediğim ve eğer kız kardeşinin yaptığı gibi beni aylarca peşinden koşturursa, bunu yapacağım. Ve bu sefer vazgeçmeyeceğim, çünkü Damon'la durum farklı. Bu seksle ilgili değil. Eğer öyle olsaydı, sorunlarını öğrenir öğrenmez Damon'ı terk eder ve onun yerine Noah ile takılırdım. Ya da bir hatunla. Sırf ona dokunmama izin versin diye Damon'ı yatağa bağlamak istemezdim. Kafasında olup bitenlerle uğraşmak umurumda olmazdı.

Benim aydınlanmam çoğu insan için önemsiz olabilir, ancak Maddox O'Shay bir *İlişki* mi? NASA'yı arasak iyi olur, çünkü eminim bir asteroit Dünya'ya doğru geliyordur. "İyi misin?" Damon fısıldıyor.

Onun üstünde donup kaldım. "Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. Rastgele "seni çok istiyorum" nutukları atmaya başlamayacağım.

Kısıtlamalarına karşı mücadele ettiğinde, çıldırmadan önce onu durdurmak için uzanıp elimi bileklerine doluyorum.

"Bitirmeme izin verin. Bilmiyorum, çünkü nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Şu anda kafamda çok fazla kirli görüntü var ve hepsini yapmak istiyorum."

Rahatlıyor ve o rahat sırtışı yerini alıyor. "Çok basit. Beni öpmeni istiyorum. O yüzden oradan başla."

Ağızlarımız birleşiyor ve üstte olan ben, yatağa bağlı olan o olsa da kontrol Damon'da.

Chastity'nin düğününde paylaştığımız öpücük artık bulanık. Tadının şimdiki gibi olup olmadığını hatırlamıyorum - nefesinde bira kokusu olan ılık bir tat. Dudaklarının etrafındaki kirli sakalı hatırlamıyorum. İçime pompalanan adrenalin etkisini yitirdi ve anılarımı da beraberinde götürdü. Ve bu gecenin erken saatleri çılgıncaydı - geçen ayın bastırılmış gerginliği kendini o anda serbest bırakıyordu. Bu sefer tadını çıkaracağım.

Damon'ın başka fikirleri var. Kalçaları yuvarlanıp yataktan kalkıyor ve bana sürtüyor. "Birileri sabırsızlanıyor," diyorum.

"Evet, bu gece *başkası* çoktan boşaldı. Belki de saatlerdir sertleşmediği için sabırsızlanmıyordur."

"Saatler... gerçekten mi? İki saat falan oldu. Afrika'da açlıktan ölen çocuklar var." "Bunun konuyla ne ilgisi var?" Damon soruyor.

"Her şeyi ölçtüğün şey bu değil mi? Kız kardeşimin her şeye cevabı buydu. Eğer üşüdüğümünden şikayet edersem, "Evet, Afrika'da açlıktan ölen çocuklar var" derdi. Yani, orada

her zaman sizden daha kötü durumda olan insanlar vardır."

"Bilmiyorum. Mavi toplar yüzünden ölebileceğinden oldukça eminim." "Yalan söylediğine eminim," diyorum.

"İyi. Sadece ölüyormuşum gibi hissediyorum." Kalçalarını tekrar yuvarlıyor. Aleti benimkine sürtünüyor ve lanet olsun, sertleşmiş. İnanılmaz derecede sert.

"Sanırım yapmam gereken bazı işler var." Dudaklarım omzuna düşüyor ve göğsüne hafif öpücükler konduruyorum.

Benim için ön sevişme her zaman sadece bir yol olmuştur - bir kızı hazır hale getirmenin bir yolu, böylece onu becerebilirim. Ve ne kadar bencilce olsa da, ben ona oral seks yaparken o da boşalırsa, bu onu becerirken o kadar çok çalışmam gerektiği anlamına geliyordu. Evet, ben gerçek bir avım. Ön sevişmeden zevk almadığımdan değil, daha çok gitmem gereken yere ulaşmak için bir araçtı. Damon'la bunu *istiyorum*. Tenini öperken nefes darlığından ve inlemelerinden zevk alıyorum. Sertleşmiş vücudunu keşfetmeyi seviyorum çünkü bunu daha önce hiç deneyimlememiştim. Bu yeni, heyecan verici ve tahmin ettiğimden daha ateşli.

Bunun tek dezavantajı kendimi yeniden ergen gibi hissetmem. Ellerim titriyor ve ne yaptığımı bilmediğime dair güvensizliklerim içime sızıyor.

Ama sonra Damon'a bakıyorum, hafifçe aralanmış ağzını ve kızarmış yanaklarını görüyorum ve *bunu başarabileceğimi* düşünüyorum.

Bilerek acı verici bir şekilde yavaş hareket ediyorum, sadece onu hayal kırıklığına uğrattığı için değil, bu da beni heyecanlandırıyor, aynı zamanda bana sinirlerle çalışmak için zaman veriyor. Onları bir an önce atlatmam gerekiyor çünkü bu kontrol seviyesini uzun süre koruyamayacağım. Onu altımda istiyorum. Üstümde. Her yerimde.

Ağzım tüysüz göğsünde geziniyor ve dilimin altında göğüs kaslarının pürüzsüz, düz derisini seviyorum. Meme ucunun etrafında inliyorum ve o da tıslıyor. Aşağı doğru ilerledikçe, göbek deliğinden son hedefime doğru küçük bir siyah kıl izi çıkıyor.

Ellerim kemerini ve fermuarını karıştırdığında sabırsız bir homurtu çıkarıyor. Ona bakıyorum, bağlı olduğu yatak başlığını tutarken pazuları şişiyor. Damon'ın kontrolü bırakmaktan hoşlanmadığını zaten biliyorum. Liderliği benim almam onun için zor olmalı, ama benim için, onu kısıtlamasının son ipinde görmek, daha seksi bir şey görmedim.

Yetkili olan benim ve güç gösterisi doğrudan kafama gidiyor.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp önünde diz çöküyorum, geriye uzanıp gömleğimi çıkarıyorum. Ten tene temas istiyorum. *Her şeyi* istiyorum.

Damon ben yataktan kalkıp ayağa kalkarken beni izliyor. Pantolonumu indirip ayakkabılarım ve çoraplarımla birlikte tekmeleyerek çıkarırken gözleri elimi takip ediyor. Kendi ayakkabılarını çıkararak bana yardım ediyor ve sonra kot pantolonuna uzanıyorum.

Alt dudağını ağzına götürüp emiyor. "Şu anda sana patronluk taslamamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Ve bunu seviyorum. Bu benim şovum."

Damon başını geriye atar. "En azından biraz daha hızlı gidebilir misin?"

Ben ne yapıyorum? Pantolonunu ve boxer'ını o kadar yavaş çıkarıyorum ki bunun tarihteki en yavaş soyunma rekoru olduğuna eminim.

"Bil diye söylüyorum, senden nefret ediyorum," diye homurdanıyor.

"Bir dakika içinde olmayacaksın." Vücudunu örtüyorum, siklerimiz mükemmel bir şekilde hizalanıyor. Kalçalarımın en küçük yuvarlanması bile beni nefes nefese bırakıyor. "Tanrım, bu iyi

hissettiriyor," diyorum bedenlerimiz birbirine karşı hareket ederken.

"İkimizi de eline al," diye emretti.

"Benim şovum," diye hatırlatıyorum ona. "Yoksa bana yaptığın gibi senin de ağzını tıkamam mı gerekiyor?"

"Beni öperek konuşmamı engelleyebilirsin." Damon ağzımı seviyor, bunu öğreniyorum. Ve ben

yüzde yüz sorun değil.

Onu öperken tüm ağırlığımı sol tarafıma veriyorum ve sağ elimi aşağıya, aramıza doğru hareket ettiriyorum. Yumruğumu ikimize de dolamak zor, ama hangimizden geldiğini bilmediğim prekumla bizi kayganlaştırıyorum. Muhtemelen ikisinden de.

Acı verici bir şekilde sertleştim, taşaklarım ağırlaştı ve sikim patlamaya hazır. Bize sert bir pompa yapıyorum ve hava ciddileşiyor. Şakalar, alaylar, yavaş gitmeler geride kaldı. Bileğim garip bir açıda, ama acı vücudumda zonklayan zevki ortadan kaldırmaya yetmiyor. Aramızda kalan tek şey boşalma ihtiyacı.

Kendimi tutmak için tüm gücümü harcıyorum. Damon'ın elime boşalmasını istemiyorum -ağzımı onun üzerinde istiyorum- ama geri çekilmeye de isteksizim.

Damon ağzını benimkinden ayırıyor ve homurdanıyor.

"Henüz değil," diyorum ve çılgınca ikimizi de serbest bırakıyorum. "Ağzıma gel." Cesaretimin nereden geldiğini bilmiyorum ve sinirlerimden sonra, bir parçam bunu yapmak için biraz tereddüt edeceğimi düşünüyor, ama değilim. Bunu istiyorum. Her şeyi istiyorum. Bir anda ondan aşağı kayıyorum, böylece etkileyici sikiyle göz hizasına geliyorum. Kadifemsi derisi sımsıkı çekilmiş, serbest kalmaya hazır.

"Yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Ben istiyorum. Lanet olsun."

Kızların kafa vermeyi sevdiklerini söylemelerini hiç anlamıyorum çünkü bu kontrolün onlarda olduğu anlamına geliyor. Ben her zaman *"Evet, tamam, ağzında sikim olan sensin."* derim. *Yüzünü sikmenin tüm kartları elimde tuttuğum anlamına geldiğine eminim.* Ama ağzım Damon'ın etrafını sararken ve o altımda kıvranırken, bunu tamamen anlıyorum. Ne zaman boşalacağından *ben* sorumluyum. Onu çıldırtan *benim*. Tuzlu teninin tadı o kadar güzel ki bunu sonsuza kadar yapabilirim. Ya da çenem kilitlenene kadar - biri ya da diğeri.

Ve tamam, evet, boğazımı rahatlatmak ilk başta zor çünkü öğürme refleksim bana daha fazlasını kaldıramayacağımı söylüyor, ama bunda harika olmaya kararlıyım. Ancak, zorladığımda çok ileri gidiyorum ve burnumdan garip bir boğulma sesi geliyor, çünkü Damon'ın aletini sıkmayı reddediyorum.

"Hepsini almak zorunda değilsin," diyor Damon, sesi soluğu kesilmiş bir halde. "Sana yapılmasından hoşlandığın şeyi yap. Hoşuma gidip gitmediğini anlayacaksın."

Bu durumda, elimle onun tabanını kavırıyorum ve avucumun topuğu taşaklarının üzerinde daireler çiziyor.

"Sikeyim evet," diye tıslıyor.

Ucunu ağzıma alırken elimi pompalamaya devam ediyorum ve yavaşça şaftından aşağı iniyorum. Dilim aletinin alt tarafındaki o hassas damarı buluyor ve ağzından çıkan *oh fuck, oh fuck, oh fuck*'ın söyleyecek bir şeyi varsa, sanırım bundan hoşlanıyor.

Beni en çok onun cesaretlendirmesi tahrik ediyor ve sikim sızıyor. Kendime dokunmam gerekiyor. Yedek elim bacaklarımın arasına uzanıyor ve Damon'ın "Ughnamlgh" sesi gözlerimizi kilitliyor.

"Kendine dokunmanı izlemek çok ateşli. Ben ..."

Ağzımla daha sert emiyorum. Boğuk bir çığlıkla boşalıyor ve ağzımı dolduruyor. Daha fazla tuzluluğuyla vuruluyorum ve tadı tüm elime ve kalçasına vurmamı sağlıyor. Orgazm beynime kısa devre yaptırıyor ve vücudumun geri kalanıyla bağlantım kesiliyor.

Şu anda onun yanına tırmanmaya bile cesaret edemiyorum. Yatağa uzanıp yan dönüyorum, yüzüm kasıklarının hemen yanında.

"aba için A artı," Damon pantolon. "Teknik için B-eksi. Üzerinde alışacağız." Kıını tokatlamaya çalışıyorum ama kollarım kurşun gibi ve sadece bacağına uzanabiliyorum. "Kı." "Şaka yapıyorum, yemin ederim. Bu ..."

"Harika mı?"

"Evet. İşte bu. Buraya gel." Eli saçlarımda geziniyor. "Hey, bağlı olman gerekiyordu."

"Dediğin gibi, gevşekti. Gel. Yukarı. Buraya."

Yanına doğru kıpırdanıyorum ve o da bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekiyor.

"Pişman mısın?" diye soruyor sessizce, sanki evet dememi ve onu kovmamı bekliyormuş gibi. "Bir gecede iki kez orospu çocuğu gibi geldiğin için pişman olamazsın."

"Çıkmamı ister misin? Siz erkek fahişelerin, bir ilişkinin hoş karşılanmamasından nasıl nefret ettiğinizi biliyorum."

Geri çekiliyorum. "Bunun bir takılma olduğunu mu düşünüyorsun? Seninle *çıkmaq* istediğimi söyledikten sonra mı?"

Damon omuz silkiyor. "Randevuların ... uh ..." -elini sallıyor- "bundan ayrı olacağını sanıyordum."

"Kabul ediyorum, çok fazla insanla çıkmadım -tamam, hiç kimseyle- ama hepsi aynı değil mi? Bu gece kalmanı istiyorum."

"En azından bayılmadan önce temizlenebilir miyiz?"

Üstüne yuvarlanıyorum ve onu daha fazla benimle kaplıyorum.

"Hareket edemiyorum." "Hızlı bir duş alacağız. Birlikte."

"Satıldı." Yataktan fırladım ve neredeyse onunla banyoya kadar yarıştım.

ON ALTINCI BÖLÜM

DAMON

Birinin yanında uyanmayalı çok uzun zaman oldu. Maddox'un ailesinin evinde geçirdiğim hafta sonunu saymıyorum, çünkü o böyle değildi. Ben onu kaşıklarken aletim çıplak kıcının yarığında durmuyordu.

Dün gece genellikle üstte olmayı sevdiğimi söylediğimde yalan söylemiyordum ve kıcına bu kadar yakın olmak sabah odununu rahatsız etmekten daha fazlasını yapıyor. Ama Maddox şu anda bana dönüp beni becermek istediğini söylese hiç tereddüt etmezdim. Aslında, sadece bu düşünce bile onu öpücüklerle uyandırmaya çalışırken boynunun arkasına doğru inlememe neden oluyor.

Eli kafama vuruyor. "Daha sabah olmadı."

"Evet, öyle."

Komodinin üzerindeki telefonuna uzanıyor ve ekran aydınlanıyor. "Saat dokuz mu olmuş? Benim-" Kapı çalınır. "Tam zamanında."

"Kim o?" diye sordum.

"Öz annem." "Neyin?"

Haykırıyorum.

"Benden kaçtığında neyi kaçırdığını görüyor musun? Kalk ve giyin. Sonra açıklarım."

Maddox dün gece bir aile dramından bahsetti ama sonra bu konuya giremeyecek kadar dikkatimiz dağıldı. Ayağa fırlayıp olabildiğince hızlı giyiniyorum, tam da Maddox'un sarışın kadını dairesine alacağı sırada. Arkasında bir bavul sürüklüyordu.

"Cheri Teyze, bu Damon," diyor Maddox.

"Ah, erkek arkadaş," diyor, sesi sıcak ve gülümseyerek.

"Ah, öz anne..." Sonunda sesim bir soruymuş gibi yükseliyor. Maddox'un teyzesi annesi mi?

Maddox teyzesine... annesine... kişiye döner. "Üzgünüm, bunu onun üzerine yıktım. Son zamanlarda çok meşguldü ve birlikte hiç vakit geçiremedik. Telefonda konuşulacak türden bir konuşma değil."

Cheri başını sallar. "Tabii ki. Şimdi nasılsın? Bunun bir şok olduğunu biliyorum ama-"

"Annem ve babam her zaman benim ailem olacak, ama uzun zamandır aklımda olan soruların yanıtlarını aldığım için mutluyum. Ve size elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

"Yardım edeyim mi?" Muhtemelen sormamam gerektiği halde sordum. Bu beni ilgilendirmez.

"Cheri Teyze'nin şehirde deneysel tedavi görürken birkaç günlüğüne kalacak bir yere ihtiyacı var. MS hastası."

Lanet olsun. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Cheri bize el salladı. "Sorun değil, söz veriyorum fazla kalmayacağım. Kanepede uyumak benim için sorun değil."

"Sen benim yatağımı alabilirsin. Ben kanepeyi alacağım," diyor Maddox.

Gözlerim, kısa boylu kız kardeşimin sığabildiği için şanslı olan kanepesine gidiyor. Maddox'un orada rahat etmesine imkân yoktu. "Benimle kalabilirsin," derken buluyorum kendimi.

Yavaş gitmek için çok fazla. Kelimeler düşünmeden ağızımdan dökülüyor ama dün geceden sonra onu bir süre görememe düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ve sadece birkaç gün olacağını söyledi.

Dudakları titriyor. "Ya da Damon'la kalabilirim."

Cheri gülümsüyor. "Teşekkür etmek için sizi brunch'a götürmeme ne dersiniz?" Maddox biraz kararsız bir sesle, "Tamam," diyor.

Çalışmak için eve gitmem gerekse de bunu kabul ediyorum. Dün gece hiç yapmadıktan sonra yine boş vermek, geride kaldığımda canımı yakacak ama Maddox, Cheri'nin yanında kendi ortamının dışında görünüyor. Maddox onun bir hippie olduğunu ve özgür sevgiden falan bahsettiğini söylüyor ama annenin aslında annen olmadığını öğrenmek zor olmalı.

Bir blok ötedeki lokantaya yürüyoruz ve garson kız siparişlerimizi alıp gider gitmez Cheri bizimle ilgilenmeye başlıyor. "Umarım bir şey söylememin sakıncası yoktur ama baban bana ikinizin birlikte olmadığınız izlenimini verdi."

Maddox ailesine ayrıldığımızı mı söyledi? Plan hep buydu, ama bu kadar çabuk yapacağını düşünmemiştim.

"Ah, bu konuda," diyor Maddox. "Babamın ağzından kaçırdığını fark etmemiştim. Damon'ı yanımda eve götürdüğümde sadece arkadaşlık. Şimdi ise..."

Gözlerim açıldı. Neyiz biz? Benimle çıkmak istediğini söylüyor, tabii, ama erkek arkadaş unvanı için çok erken. Bir gece birlikte olmak bir ilişki yaratmaz.

"Arkadaştan öte," diye bitiriyor.

Bununla yaşayabilirim.

"Bu uzun bir hikaye" diyorum. Ve kaçırdığım son kısmı gerçekten duymak istiyorum. "Dahil olduğun bu dava nedir?"

Cheri'nin elleri küçük bir titremeyle sarsılıyor ama onları saklamak için masanın altından kucağına çekiyor. "MS'in ilerlemesini yavaşlatacak yeni bir ilaç için klinik bir deney. Benimki beklenenden daha hızlı ilerlediği için mükemmel bir deney faresiyim."

Maddox, "Umarım işe yarar," diyor.

"Hangi grupta olduğumu bile bilmeyeceğim. Plasebo verilen kontrol grubunda olabilirim ama kaybedecek bir şeyim yok. Tam anlamıyla. Zaten hayatım boyunca biriktirdiğim parayı tedaviye harcadım."

"Sigortanız yok mu?" Ses tonumdan yargılamayı uzak tutmaya çalışıyorum. "Sigortam bir kısmını karşılıyor ama hepsini değil."

"Deneme için nasıl ödeme yapacaksınız?" Maddox soruyor.

"Deneme masrafları, deneyi yürüten ilaç şirketi tarafından karşılanıyor."

Maddox, "O zaman gerçekten işe yaramasını ummalıyız," diyor.

Yemeğimiz geldiğinde Cheri konuyu Maddox'a ve onun hayatına getiriyor. Her zaman seyahat etme arzusu içinde olduğunu söylüyor ve yüzü aydınlanıyor.

"Bunu benden almalısın," diyor.

Onun gülümsemesine karşılık veriyor. "Muhtemelen haklısın."

Böyle bir şeyin genetik olduğunu düşünmüyorum ama bir şey de söylemiyorum. O kadar da hıyar değilim.

Bağ kuracakları ortak bir zemin buldular. Bunun üzerine sıçmayacağım.

Yemeği bitirdiğimizde Cheri, Maddox için fırsat bulduğunda görmesi ve yapması gereken her şeyi içeren bir seyahat planı hazırlamıştı. Kulağa harika geliyor ve kendimi bunu birlikte planlamak, birlikte seyahat etmek isterken buluyorum. Ama bunun için çok erken olduğunu biliyorum. Sanırım onu birkaç günlüğüne benimle kalmaya davet ederek Maddox'un hayatına kendimi çok fazla soktum. Bu bir süre için erkek fahişenin yapışkanlık kotası olabilir.

Garson elinde hesapla geri dönüyor ve Cheri hesaba uzanıyor. "Benim ikramım, unuttun mu?"

Çantasına uzandığında neredeyse teşekkür edecektim. "Oh, kahretsin. Cüzdanım burada değil." Biraz daha karıştırıyor ama bir şey bulamıyor. "Senin dairendeki bavulumda bırakmış olmalıyım."

Maddox kıkırdar, sanki Cheri'nin ilk kez unuttuğu bir şey değilmiş gibi. "Merak etmeyin. Bunu ben hallederim."

"Sağ ol tatlım. Artık gitmeliyim. İlk randevum için on beş dakika içinde hastanede olmam gerekiyor." Maddox elini cebine attı ve bir anahtar çıkardı. "Al, sen burada kalırken bunu senin için yaptırdım. Daireye dönüş yolunu bulabilir misin? Damon'la bir saniye konuşmam gerek."

"Bana bir şey olmaz. New York'a pek çok kez gittim. Siz ikiniz burada kalın ve işinizi bitirin." Ayağa kalkar ve kapıdan dışarı süzülür. New York'ta baharın ilk günlerine uygun giyinmiş olsa da, hippî havasıyla havada süzülüyor gibi görünüyor.

"Demek bu benim öz annem."

"Çılgınca," diyorum dalgınca, hâlâ kapıya bakarak.

"Bu bakış ne için?"

Yüz hatlarımı pasifliğe alıştırıyorum. "Bakmak mı? Baktığımı fark etmemiştim."

"Çok tuhaf, değil mi? Tedaviye gitmesine şaşırdım. Her zaman doğal olarak yaparım diyen bir hippî gibi gelirdi. Sanki akupunkturla MS'i tedavi edebilirmiş gibi."

"Sanırım bahsettiğiniz aile dramı buydu?"

"Evet. O kadar kızmıştım ki evden çıkmak zorunda kaldım. Bu yüzden kendimi Matt'in motel odasında buldum." "Ama şimdi sorun etmiyorsun, değil mi? New York'a birçok kez gittiğini söylediğini fark ettim ama ben

Sanırım buradayken sizi görmeye hiç gelmedi."

"Bu çok garip. Çıldırmaıdan sonra artık memleketimi beni onca yıl geride tutan şey olarak görmüyordum. Beni benimseyen ve kendilerinden biri gibi karşılayan bir yerdi. Kendini beğenmiş bir dangalak gibi görünmek istemem ama bu olay oraya bakış açımı tamamen değiştirdi. Eskiden orayı çıkmaz sokak, küçük bir kasaba olarak görürdüm ve oradaki insanların burayı nasıl evleri olarak görebildiklerini hiç anlamazdım. Ama şimdi anlıyorum. Yani oraya geri taşınmak falan istemiyorum ama geri dönme düşüncesi artık klostrofobiye neden olmuyor."

"Açıklığa kavuşmak dangalaklık değildir. Bazen gerçek bir içgörü kazanmak için ihtiyacınız olan şey karnınıza inen bir yumruktur." "Sakinleşmek için zamanım olduğunda, Cheri ile konuşmak için eve geri döndüm.

hayatımda daha aktif olmasını ve beni tanımasını istiyorum. Bu konuda ne hissettiğimi henüz bilmiyorum ama elimde fırsat varken değerlendirmek istiyorum."

"Sanırım hastalığıyla ilgili kendi netlik duygusu vardı. Ailen bununla nasıl başa çıkıyor?"

Düşünceli bir şekilde duraksıyor. "Olayın ortaya çıkış şeklinden memnun olduklarını sanmıyorum.

Cheri bizi gafil avladı ve önce onlarla bu konuda konuşmadı. Ama babam onlara karşı kin tutmamamı söyledi.

üçü çok uzun süre. Aynı şeyi yapıp yapmayacağını görmek için ona eşcinsel

olmadığımı söyledim." "Sen *ne*?"

Maddox omuz silkiyor. "Doğru zamandı."

"Önümüzdeki birkaç gün benimle kalmak istediğine emin misin? Cheri ile kalıp bağ kurabilirsin ya da her neyse. Gelecek hafta o gittiğinde arayı kapatırız. Teklif ettim çünkü kanepen çok rahatsız görünüyor."

"Gerçekten öyle. Ayrıca, hiç tanımadığım ve DNA'larımı paylaştığım bir kadınla kalmak ya da yeni keşfettiğim sakso çekme aşkımı keşfetmeye devam ederken gerçekten ateşli bir adamla aynı yatağı paylaşmak arasında seçim yapmak, gerçekten bir yarışma değil."

Yanımızdan bir kahkaha-şok sesi geliyor ve garsonun biraz hazırlıksız olmasa da eğlenerek bakışlarıyla karşılaşmak için dönüyoruz.

"Tanrı aşkına," diye tıslıyor Maddox nefesinin altından.

"Ben bakarım," diyorum. Kredi kartımı adisyona atıyorum ve garsona uzatıyorum. O gözden kaybolduğunda gülüyorum. "Cidden bebeğim. Belki de küfürlü konuşmadan önce etrafını taramalısın."

"Daireme geri dönmek ister misin, böylece istediğim tüm kirli konuşmaları yapabilirim?"

"Her ne kadar cazip gelse de, *gerçekten* eve gidip biraz ders çalışmam gerekiyor. Eğer tam bir gün geçirirsem, bu gece tüm dikkatimi sana verebilirim."

"Tamam, ama bugünün tamamını bununla nasıl geçireceğim?" Elimi tutuyor ve masanın altından kucığına çekiyor.

Kendi sikim seçirirken inliyorum. "Şimdi senin sayende ben de benzer bir durumda olacağım."

"Bir şey değil."

"Şimdi dalga geçiyorsun ama önümüzdeki üç gün boyunca benimsin."

Üç günden fazla oldu. Tam olarak neredeyse bir hafta. Cheri'nin klinik ilaca kötü bir tepki verdiği ortaya çıktı, bu yüzden onu şehirde beklenenden daha uzun süre tutmak zorunda kaldılar.

Maddox'un geceleri yatağında olması harika ve normalde şikayet etmezdim ama-

"Bana bu saçmalığı izleteceğini bilseydim, seni benimle kalman için davet etmeyebilirdim," diyorum.

"Şşş."

Beni sadece *susturmadığını* biliyorum.

Şaka değil, adam yemek programlarını seviyor. Yani, yemek yapmayı sevdiğini anlıyorum, ama daha fazla izlemek zorunda kalırsam, gözlerime bir soyma bıçağı saplamak istiyorum. Soyma bıçağının ne olduğunu bilmemin sebebi, lanet yemek kanalını izliyor olmam. Zaten nadiren evde oluyorum, olduğumda da buna katlanmak zorunda mıyım?

Ayaklarımız sehpanın üzerinde, üzerimizde sadece boxer varken ve kalçalarımız birbirine değerken, şikâyet etmemem gerektiğini biliyorum. Eve geldiğimde, eğer o uyumadan önce eve varabilirsem, sikimi yalamaya can atan ateşli bir adamla karşılaşıyorum. En azından biraz yemek izlemeye katlanabilirim.

"*Keçi peynirinin bir yemekte kullanılabileceği sayısız yol ve birbirini tamamlayan pek çok tat var.*" Televizyondaki adam keçi peynirini kullanmanız gereken farklı şeyleri sıralıyor. Bubba'nın tüm farklı karides türlerini sıraladığı gerçek hayattaki Forrest Gump anını yaşıyorum.

Vur beni. Lütfen.

Hayır. Artık izleyemiyorum.

Kolumu kaldırıyorum ve sanki nihai hedefim buymuş gibi rahatça Maddox'un omzuna doluyorum, oysa gerçekte hedefim onun yanındaki kumanda. Henüz neyin peşinde olduğumu bilmesine izin veremem.

Eli kalçama gidiyor ve sıkıyor. Birbirimizi resmi olarak sadece bir haftadır görüyoruz ama bu sıkışın ne anlama geldiğini şimdiden biliyorum. "*Bu iş bittikten sonra biraz takılabiliriz.*"

Omzundaki elim kolundan aşağı kayıyor ve tekrar yukarı çıkıyor, her seferinde kanepenin kenarındaki kumandaya yaklaşıyor. Derin bir nefes alıyorum ve elim tekrar aşağı kayarken tutuyorum. Artık ulaşabileceğim bir yerde. Ona doğru biraz daha eğiliyorum, böylece-

Maddox dolaşan elimi tokatlıyor. Gözlerini ekrandan ayırmadan şöyle diyor: "Ne yaptığını biliyorum Dik. Sakın yapma."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranarak eğiliyorum, dudaklarım boynuna gidiyor. "Neyi bile?"

Tenine değen nefesimin altında titriyor. "İkimiz arasında yemek yapabilen tek kişi benim, bu

yüzden bunu izlemek akşam yemeğinde ne yapacağım konusunda bana fikir vererek *sana* yardımcı oluyor."

"Yemeği siktir et. Başka bir şey yemeyi tercih ederim."

Maddox gülüyor ama ben onu kanepeye itip üstüne çıktığımda gülmesi kesiliyor. Eğer kanalı değiştiremiyorsam, en azından o aptal yemekleri izlerken eğleneceğim.

Burnumu boynunda ve göğsünde gezdiriyorum, ilerlerken yumuşak, açık öpücükler konduruyorum.

Meme ucunu yalayıp ağzıma aldığımda homurdanıyor ve sertleşmesini sağlıyor. "Tamam, kabul ediyorum. Yemeği sikeyim."

Sırıttıyorum ve ağzına doğru ilerliyorum. Buradan başka olmak istediğim bir yer düşünemiyorum. Belki yemek programlarının olmadığı bir yer, ama eğer sadece ...

Ellerim başının üstüne gidiyor, tam yanında-

Ağzını benimkinden ayırıyor. "Piç kurusu!"

Kumanda için mücadele ediyoruz. Ön kolumla onu göğsünden sıkıştırıyorum ve hedefime ulaşmaya çalışarak üzerine uzanıyorum ama parmağıyla kaburgalarımın vuruyor. İrkildim ve neredeyse üzerinden yere düşüyordum.

Maddox kıcıyla gülüyor ama ben dengemi yeniden sağlayıp onu kanepeye yapıştırıyorum. O altımda kıvranıp üstüme çıkmaya ve kumandayı ele geçirmeye çalışırken ben de kahkahalarımı tutmaya çalışıyorum.

"Bırak da değiştireyim," diye alay ediyorum. "Şu anda tam olarak izlemiyorsun." "Artık işin prensibi bu. Buraya gelip her şeyi ele geçiremezsin."

"Benim televizyonum, benim seçimim."

"Önce ben izliyordum."

"Kaç yaşındasın sen, beş mi?" İlk anlaşmazlık-tartışmamızı yaşıyor olabileceğimizi düşünsem de, ikimiz de hala gülüyoruz ve ikimiz de sertleştik. Boxerlarımızın ince kumaşı hiçbir şeyi saklamıyor.

"Tanıştığımızda toyluğumu fark etmiştik, hatırladın mı?" diyor.

"Maddy, bebeğim, bebeğim. Beyzbol maçını izleyebilir miyim lütfen?"

İnliyor ve yenilgiyle başını kanepeye geri atıyor. "Ben bile seninle beyzbol topunun arasına girmemem gerektiğini biliyorum."

"Aman Tanrım, seni öpebilirim."

"Eğer dokuz vuruşa katlanmak zorundaysam, beni öpmekten fazlasını yapmalısın."

Kalçalarımı döndürüyorum, sıklerimiz birbirine sürtünüyor ve inlememi tutmaya çalışıyorum.

"Sadece üç devre kalmış olmalı ve ben çoklu görev yapabilirim. Aynı anda hem izleyip hem de seni boşaltabilirim."

Şimdi nefesi kesilmiş durumda, ben ona sürtünmeye devam ederken sınıra çok yakın.

"Kanıtla." "Memnuniyetle."

Kanalı beyzbola çeviriyorum ama bir saniye bile izleyemiyorum. Görünüşe göre, daha az umursayamazdım.

Benimle kaldığı üç gün altıya çıktı ve şimdi dokuz oldu. Cheri hala ilaçlarıyla ilgili sorunlar yaşıyor, bu berbat bir durum ama Maddox'la yaşamak şaşırtıcı derecede harika.

İşe yarıyor çünkü birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz ve eğer benimle kalmasaydı, onu hiç görmeyecektim. Benim evimde kaldığı dokuz gecenin sanırım toplam dördünü birlikte geçirdik.

Bu gece, gece yarısı kıcımlı eve sürüklüyorum çünkü geç saatlere kadar dersim vardı, bu da OTS'de geç saatlere kadar kalıp herkesin dosyalama ve programlama işlerini yaparak orospu

ocuğu olmam gerektiği anlamına geliyordu. Mezun olduğumda kendi asistanım olacak ve bu sıradan işleri bir daha yapmak zorunda kalmayacağım.

Maddox'un uyandığına dair beslediğim umut, dairemde yanan tek ışık lamba olunca suya düştü

kanepemin yanında.

Çantamı oturma odasına bırakıyorum ve Maddox'un uyanık kalmaya çalıştığı belli olan yatak odama gidiyorum. Telefonu göğsünde, hâlâ elinde tutuyor. Bir kolu başının altında, pazuları şişkin. Bakışlarım önce karın kaslarına, sonra da sadece bir çarşafın örttüğü daha aşağılara iniyor. Eve geldikten sonra onu ilk kez bu şekilde bulmadığımı söylemek üzücü.

"Bebeğim?" Fısıldıyorum.

Yok bir şey. Uyudu. Onu sakso çekerek uyandırmak çok cazip geldi ama Maddox'un uykuyu sevdiğini çabucak öğreniyorum. Ben olsaydım, her gün seksi uykuya tercih ederdim. Maddox hiçbir şey için uyanmak istemiyor.

Onun yatağında olması bana eskiden beyzbol oynarken aldığım endorfin artışının aynısını veriyor. Eskiden sahadaki gülümsememin ukala ve aşırı özgüvenli olmamdan kaynaklandığını söylerlerdi. Kimse bunun sadece kendime olan güvenimden kaynaklandığını bilmiyordu. Gülümsemem benim alametifarikamdı ve omzumu sakatladığımdan beri bu özelliğimin hâlâ içimde olduğunu bile bilmiyordum. Kariyerimle birlikte öldüğünü sanıyordum.

Maddox farkına bile varmadan beni gülümsetmeyi başarıyor ve gelecekte kendimi kesinlikle onun yanına dönmüş olarak görebiliyorum.

Soyunup yatağa giriyorum, bacağımı onun üzerine atıyorum ve siki kalçamda seğiriyor. Maddox bana doğru dönüyor ama gözlerini açmıyor. "Uyanık kalmaya çalıştım," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum. Geç kaldığım için özür dilerim."

"Akşam yemeği. Buzdolabı. Açım."

"Aç değilim. Yine de teşekkür ederim. Sen harikasin."

"Evet, öyleyim." Hâlâ gözlerini açmadı ve uykuda mı konuştuğunu merak ediyorum. "Uyumaya devam et."

"Tamam."

"Yarın erkenden evde olacağım. Bundan emin olacağım."

Yediyi on geçiyor ve ben kapıdan giriyorum. Bu bir ödülü hak ediyor. Ve daireme girer girmez, onu alıyorum. Sarımsak kokusu beni bunaltıyor.

"Tanrı'ya şükür. Bu kokunun mutfağımdan geldiğini umuyordum," diyorum. Yanıt gelmedi. Köşeyi dönüyorum ve olduğum yerde duruyorum. Maddox, boynuna ve beline bağladığım düz siyah önlük dışında *çıplak*. Küçük alanın sahibiymiş gibi hareket ediyor. Kulağında kulaklık da var, yani eve geldiğimi duymamış.

Kollarımı göğsümde kavuşturup duvara yaslanıyorum ve tüm bu süre boyunca onun sıkı kıcını izliyorum. Maddox beni fark ettiğinde, sikim tüm dikkatini bana vermişti. Maddox'un gözleri benimkilerle kilitleniyor ve gülümsememi engelleyemiyorum.

"Sık sık çıplak yemek yapar mısın?"

"Ha?" diye bağılıyor ve bir kulaklık

çıkarıyor. "Hep çıplak mı yemek yaparsın?"

"Önlük giyiyorum. Burada güvenlik ya da sağlık ihlali yok."

"Sorma sebebim bu değildi." Gözlerim vücudunda geziniyor ve tekrar yukarı çıkıyor. "Eğer durum buysa eve daha erken gitmeyi denemeliyim diye düşünüyorum."

Maddox'un yüz ifadesi kızarır. "Şey... planlarım vardı. Eve erken geleceğini biliyordum." "Planların

mı *vardı*? Neden geçmiş zaman?"

İç çekiyor. "Planlarımın birinci aşamasından sonra sana söylememe ne dersin? Çünkü bunu hâlâ yapabilirim."

"Akşam yemeği mi?"

Maddox yaklaşıyor. "Hayır."

"Duş mu?"

"Tekrar tahmin et." Birkaç santim uzakta durur. "Öpmek mi?"

Dudakları boynuma konuyor. "Yaklaşıyorum," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Oral seks mi?" Soruyorum, ses tonum umut dolu.

Başka bir şey söylemeden Maddox dizlerinin üzerine çöküyor. *Siktir, evet.* Bir yılı seks yapmadan nasıl geçirdim bilmiyorum. Meşgul olduğum için Maddox'un ağzını ağızıma almayalı üç gün oldu ve kendimi aylardır ilk kez yemek yiyen aç bir adam gibi hissediyorum.

İşe koyuluyor, pantolonumu ve iç çamaşırimi ayak bileklerime kadar indiriyor ve beni sıcak, ıslak ağızına alıyor.

"Okulu bırakıyorum," diye homurdandım.

Maddox üzerimden çekildi ve bana şaşkın şaşkın baktı. "Ha? Bir ayın falan kaldı."

"Çünkü bırakırsam eve daha erken gelebilirim ve her gece yatağa yorgun düşüp sızmak yerine bunu alabilirim." Sona bu kadar yakinken bir şeye başlamanın aptalca olduğunu biliyordum. Tek istediğim Maddox'la vakit geçirmek. Bunun yerine finallere hazırlanıyorum ve hiç ilgimi çekmeyen ama diplomamı almak için bitirmek zorunda olduğum derslere giriyorum.

"Yakında," diyor Maddox ve diliyle üzerimde çalışmaya devam ediyor. Benimle kaldığından beri bazı numaralar öğrenmiş ve ben doyamıyorum. Maddox O'Shay'e asla doyamayacağım. Bağımlılık yapıyor. Ya da, daha doğrusu, ağızı öyle. Elim sarı saçlarında geziniyor, yakalayabildiğim kadarını yakalıyorum.

Birlikte geçirdiğimiz o ilk geceden sonra ve o zamandan beri her gece, güvensizliklerim giderek azalıyor, ancak onu becerme düşüncesi onları yeniden ortaya çıkarıyor ve ikimiz de daha ileri gitme olasılığından bahsetmedik. Çok istiyorum ama şimdilik bu konuda rahatız. Şu an çıplak kıcını görebildiğim yer hariç. Onu ağızına alma düşüncesi beni boşaltıyor.

Beni yutuyor ve yalayarak temizliyor. Hatta ben nefesimi tutmaya çalışırken boxerımı ve pantolonumu çekmeme yardım ediyor. İşte o zaman yüzündeki suçluluk ifadesini fark ettim.

Yemek yapmaya geri dönüyor.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Komik bir hikaye..."

Kalbim sıkışıyor. "Bu bir elveda BJ miydi? Cheri dairenden gitti mi?"

"Uh, hayır. Aslında bugün öğle yemeğine çıktık ve birkaç güne daha ihtiyacı var ama konu bu değil."

İçimi bir rahatlama kaplıyor, çünkü gitmesini istemiyorum. Annesinin hasta olmasına şükretmem beni kötü bir insan mı yapar? Bu, onu burada istediğimi söylememe gerek kalmadan burada kalmaya devam edebileceği anlamına geliyor. Böyle itirafların onu korkutacağından endişeleniyorum. Sözde bir erkek düşkünü olarak durumumuza iyi uyum sağladı, ancak bir yanım işleri ağırdan alacağımız konusunda anlaşımsken yarı ciddi bir ilişkiye itilmekten korkup korkmadığını merak ediyor. Henüz B kelimesini kullanmadık ama pratikte birlikte yaşıyoruz. Ağızından "Biraz zamana ihtiyacım var" lafının çıkmasını bekliyorum.

Biraz ileri gittiğimi hissediyorum ama ben her zaman bir ilişki adamı oldum. İlişkilerden payıma düşeni aldım, ama geceleri eve gelebileceğim birini istiyorum. Ciddi birini istiyorum. Maddox'a bir aydan fazla direndim, bu yüzden ortada başlamışsınız gibi hissediyorum. Birlikte itilmek yavaş gitmeye çalışmama yardımcı olmadı, ama mesele şu ki, artık yavaşlık umurunda değil.

Siktir, bunların hiçbirini yüksek sesle söyleme. Usain Bolt'tan daha hızlı kaçır.

Daha seks bile yapmadık. Yani, seks-seks. Oral sekste ustalaştık.

Maddox gözlerini kaçırarak, "Stacy'ye bizden henüz bahsetmemeye karar verdiğimizi biliyorsun, çünkü o çok gergin." diyor.

Doğru, bir şey daha var; henüz kız kardeşime ya da aileme görüştüğümüzü söylemedik. "Sanırım kullandığımız kelime delilikti, ama evet, devam edin."

"Cheri bugün beni yemeğe götürmeye geldiğinde, hiç düşünmeden Stacy'yi kız kardeşin olarak tanıttım.

."

"Kahretsin. O biliyor mu?"

"Evet." Maddox arkamdan duvardaki saate bakıyor. "Ve akşam yemeğine geliyor. On beş dakika içinde."

"İkimize de bağırarak."

"Hey, ben zaten iş yerinde payıma düşene katlanıyorum. Bunların hepsi senin için. Önce sana oral seks yaptığımı sevinmedin mi?"

"Kız kardeşimle başa çıkabilmek için sakso çekmekten çok daha fazlasına ihtiyacım var." "Belki beni daha sonra becerebilirsin."

Çenem yere düşerken Maddox yatak odasına giriyor. Onu takip etmeye çalışırken ayaklarım takılıyor. Kapıya ulaşmayı başardığımda Maddox çoktan kot pantolonunu çekmiş ve gömleğini giymişti.

"Şimdi vaktimiz yok," diyor açık bir tonda. "Kız kardeşin yakında burada olacak." "Ama... ve-"

"Siz sormadan söyleyeyim, evet, eminim, hayır korkmayacağım ve hoşuma gitmezse duracağınızı biliyorum."

Onun için söyleyecek sözüm yok. Onu becerme düşüncesi, bitkin düşmüş sikimi yeniden uyandırıyor. Ama sonra bu fikir göğsümde ağırlaşıyor ve Maddox'la ne yaptığımı merak etmeye başlıyorum. Birinin ilki olmak streslidir. Benim ilk seferim de pek iyi gitmemişi ve benim için sonsuza dek mahvolmuştu.

Üniversitedeki erkek arkadaşım da ben de bakireydik ve hazırlıksızdık. Acıdı. Hem *de çok*. Şimdi bile, dünyadaki tüm kayganlaştırmacılarla, bu şekilde gelmek benim için zor.

Ya Maddox beğenmezse?

Bana yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor. "Şu anda neden korkuyorsun?" "Çıldırıldığımı nereden biliyorsun?"

"Seni okuyamadığımı mı sanıyorsun? Tanıştığımız anda beni okuyabildin."

Cevap vermek yerine, ağzım onunkinin üzerine iniyor. Bir iniltiyle karşılık veriyor ve bana doğru açılıyor.

Dillerimiz birbirine karışıyor ve yatağa yuvarlanıyoruz, ben onu altıma sıkıştırıyorum.

Ağzım onunkinden ayrılıp yanağındaki ve boynundaki kirli sakallara gidiyor. "Tıraş olmam lazım," diyor.

"Yapma. Ben sert severim."

"Tenimden mi yoksa sevişme şeklinden mi bahsediyoruz?"

İnledim. "Şu anda sana yapmak istediğim ama yapamayacağım o kadar çok şey var ki."

Dudaklarım boğazında gezinirken Maddox başını geriye atıyor. "Zamanımız yok," diye kabul ediyor. "Sadece sana ihtiyacım var." Seks değil. Oral seks değil. Sadece ona.

Ergenler gibi öpüşmeye devam ediyoruz, ta ki fırının zamanlayıcısı daireyi çınlatana ve ardından dairemin kapısı çalınana kadar.

"Sana söylemiştim," diyor Maddox nefes nefese. "Şimdi dalga geçtiğimizi anlayacak. Saçına bak."
Ayağa kalkıyorum ve şifonyerimin üzerindeki aynada yansımamı yakalıyorum. Haklıydı.
Yanaklarım kızarmış, saçlarım dağılmış, dudaklarım şişmiş... lanet olsun. "Sen kapıya bak. Ben fırını alacağım."

"Anlaştık." Maddox kendini yukarı çeker ve Stacy'nin ereksiyonunu görmemesi için bazı stratejik düzenlemeler yapar.

Sarımsaklı ekmeği fırından çıkarmadan önce saçlarımı düzleştirmek ve kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Başın çok büyük belada." Kız kardeşimin sesi mutfağın girişinden geliyor. "Ne yapacaksın? Beni dövecek misin?" Ona doğru dönmeden soruyorum.

"Oh, bunu yapmama gerek yok. Ben daha iyisini yaptım."

"Merhaba Damon, tatlım," diyor iyi tanıdığım kadınsı bir ses.

Dönüyorum ve bir süredir görmediğim iki kişiyi görüyorum. Onlardan kaçtığım için değil, her zaman Long Island'a gelemeyecek kadar meşgul olduğum için. "Anne. Baba." *Kahretsin.*

Maddox her geçen saniye daha da küçülen küçük alanda beliriyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Hepimize yetecek kadar yemek yapmadım."

"Yarına kalır. Akşam yemeğine çıkıyoruz," diye duyuruyor kız kardeşim. "Annem ve babam Maddox'u daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorlar." Başka bir deyişle, onu ızgara yapmak için sabırsızlanıyorlar.

Stacy alamet-i farikası olan sırtışını gösteriyor. Yarı muzaffer, yarı kendini beğenmiş ve yarı kindar. Kimse kız kardeşim gibi cezalandırma yapamaz.

On gün ve böyle bitecek. Muhtemelen. Ailem harikadır ama Stacy gibi onlar da gergin olabiliyor. Yeni erkek arkadaşların katlanması çok korkunç. Maddox bunu atlatırsa, hiçbir şey onu korkutamaz.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MADDOX

Bu büyük bir adım. Gerçi, adil olmak gerekirse, Damon zaten ailemle tanıştı.

Kendimi rezil etmekten korkuyorum. Ailesinin beni sevmesini istiyorum. Stacy'nin arkadaşı olarak değil, oğullarının erkek arkadaşı olarak.

Erkek arkadaş. İlk defa bizi bu şekilde düşündüm. Paniğe kapılmayı bekliyorum ama panik yok. Şu olgun halime bak.

"Merhaba," diye şarkı söylüyor Stacy restoran sahibesine. "Bu öğleden sonra King'in altında bir rezervasyon yaptırđım.

Dokuz kişi."

"Dokuz mu?" Damon ve ben birlikte soruyoruz.

Damon'ın annesi "Davidsonlar geliyor" dedi.

Gözlerim şüphelendiğim şeyi doğrulamak için Damon'a gidiyor ve teni soluyor. Evet. Eric ve ailesi yemeğe geliyor. Harika.

"Partinizin geri kalanı zaten burada," diyor ev sahibesi.

Daha da zekice.

Masamıza götürölürken parmaklarımı Damon'ın kilerle birleştiriyorum. "İyi misin?"

Sessizce soruyorum. "Evet." Yalan söylüyor. Elini sıkıyorum ama o elini sallıyor.

Siktiğimin Eric'i.

Damon fısıldar, "Tanık olmak üzere olduğün şey için üzgünüm."

Eric ve kardeşi Julian bizi görünce yerlerinden fırlayana kadar ne demek istediğini anlamamıştım. Julian doğruca Stacy'ye gitti ve onu kucakladı.

Eric Damon'a yaklaşır. "Hey, kardeşim." El sıkıştılar ve erkek erkeğe sarıldılar. Elim yanımda yumruk oluyor. Damon'ın neden öyle görünmeye çalıştığını anlamıyorum.

Eric bana doğru ilerliyor ve elini sıkmam için uzatıyor. Damon'ın yalvaran gözleri olmasaydı Eric'e siktir olup gitmesini söyledim. Onun yerine iyi bir çocuk gibi davranıp elini sıktım.

"Seni tekrar görmek güzel Maddox." Eric'in ses tonu, kampanya vaatlerinde bulunan bir politikacı kadar samimi.

"Sen de." *Şerefsiz.*

"Hey," diyor Julian ve benim de elimi sıkıyor, "kadın kalmadı mı?"

Aslında Davidson kardeşleri eşek sudan gelinceye kadar dövmek isterken kibarca gülümsüyorum. Yine de bunun Julian için adil olmadığını biliyorum. Birkaç kez karşılaştığımızda iyi birine benziyordu. "Stacy seni etkiledi, değil mi?"

"Bunu söylemem için bana on dolar verdi. Bunu aradan çıkarayım da bara gideyim dedim." Julian ona döndü. "Ver şunu kadın."

Stacy gözlerini deviriyor ve ona bir yirmilik uzatıyor. "Bana da bir içki al." "Ve bana," diye sesleniyorum arkasından.

Eric Damon'a, "Sanırım kendi içkilerimizi kendimiz alacağız," der ve göğsünü tokatlar. "Hadi gidelim."

Stacy'nin yanındaki koltuğa otururken derin bir nefes alıyorum. O, Damon'ın ailesi ve Eric'in ailesiyle baş başa kaldım. Sözde en iyi arkadaşşıma döndüm. "Senden nefret ediyorum," diye

mırıldandım, sadece o duyabilsin diye.

Eğildi ve yanağımdan öptü. "Ben de seni seviyorum."

"Demek yeni erkek arkadaşın bu," diyor Bayan Davidson.

"Damon'ın bize bahsetmediği yeni erkek arkadaşı," diyor Damon'ın annesi. Damon'a miras kalan yeşil gözleriyle beni delip geçiyor. "Bunu Stacy'den duymak zorundaydık."

"Biz gerçekten yeniyiz," diyorum ve sertçe yutkunuyorum.

"Eric sizinle birkaç hafta önce tanıştığını söyledi," diyor Bayan Davidson.

Ooh oğlum. Şimdi hangi yalana devam edeceğimi bilemiyorum, bu yüzden ayağımı ağzıma sokmadan önce hiçbir şey söylemiyorum.

Julian yanımda beliriyor ve içkileri önümüze koyuyor. "Çılgınca olan ne biliyor musun, ikinizin sonunda birlikte olacağınızı düşünmüştüm." Parmağını Stacy ve benim aramda salladı.

Damon ve Eric yerlerine oturuyorlar ve ben de elimi Damon'ın kalçasına koyarak onu rahatlatmaya çalışıyorum. Bunu yapabiliriz. Bu yemeği atlatabiliriz.

"Kristy yok mu?" Stacy yanındaki boş koltuğu işaret ederek Eric'e sorar.

"Dur, dur, dur," diyor Julian. "Konuyu değiştirmeye çalışmayın, küçük hanım. Sen ve Maddox. Olay nedir? Hepimizin dışarı çıktığı o gece arkadaşlarım ikinizin ne zaman bir araya geleceğine dair bahse girmişken nasıl oldu da kardeşinle birlikte oldu?"

"Neden her şey seksle ilgili olmak zorunda? Maddox ve benim tamamen platonik olduğumuzu anlamak neden bu kadar zor?" Stacy soruyor. "Aramızda hiçbir şey olmadı ve olmayacak da. Damon'la birlikte olmasaydı bile." Bana döndü. "Seni sevdiğimi biliyorsun ama seni öpme düşüncesi Damon'ı öpmek gibi olurdu. Ya da Julian'ı."

Damon yüzünü buruşturuyor ama Julian "Hey, alındım. Ben ateşliyim."

"Gördün mü" -Stacy Damon'ı işaret ediyor- "Maddox hakkında ben de böyle hissediyorum."

"Keşke katılmasam ama en iyi arkadaşların öpüşmesi arkadaşlıkları mahvediyor," diyorum ve bakışlarımı Damon'ın anne babasına çeviriyorum. İlkel ve düzgün görünüyorlar ve muhtemelen küfür etme konusunda benimkiler kadar rahat değiller.

Bu arada, Eric'in bakışlarını görmeme gerek kalmadan hissedebiliyorum ve Damon sinirli bir şekilde iç geçiriyor. Kabul ediyorum, Eric'e büyük bir kazık atıyorum ama bunu başka kimse bilemez. Eğer Stacy'yi öpersem, bu arkadaşlığımızı mahveder, o yüzden yalan söylemiyorum.

"Damon'la nasıl tanıştınız?" Eric'in annesi sorar. Stacy kıkırdarak cevap verir. "Şimdiye kadarki en komik hikâye."

"Stace," diye uyarıyorum ama ona hikayeyi neden anlatamayacağını söyleyemiyorum.

Bu çok boktan.

"Yani, Maddox-"

"Eski sevgilimin düğününe gitmek için sahte bir erkek arkadaşına ihtiyacım vardı." Ona ters ters baktım. Bu hikâyenin anlatılmasını istememem için o kadar çok neden var ki.

"Eski bir kız arkadaşı," diyor Stacy. "On sekiz yaşındayken ondan ayrılmak için gey olduğunu söyleyip yalan söylemiş. Maddox, Damon'la tanışana kadar biseksüel olduğunu bilmiyordu." Tekrar gülüyor.

Stacy'yi ölesiye seviyorum ama sosyal ipuçlarını anlamayı öğrenmesi gerekiyor.

Damon'ın ailesi bana tuhaf tuhaf bakıyor, sanki daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamış olmamı onaylamıyorlarmış gibi. Ya da belki de Chastity'ye eşcinsel olduğum konusunda yalan söylediğim için kızmışlardır.

Beş yıl önceki davranışlarımı açıklamak için ağzımı açıyorum ama Eric benden önce davranıyor. "Damon'ın favori eğlencesi heteroseksüel erkeklere asılmak."

Az önce ne dedi?

"Az önce ne dedin sen?" Stacy soruyor. Sanırım bu doğru, biriyle çok fazla takıldığınızda aynı şekilde düşünmeye başlıyorsunuz.

Damon birasını yudumluyor.

"Bu bir şakaydı. Tanrım," diyor Eric ama işin içinde şaka falan yoktu. Stacy ayağa kalkar ve "Sensin, değil mi?" diye bağırır.

"Stacy," dedi Damon. "Dur."

İhanet gözlerinde parlıyor. "Aman Tanrım, bu çok mantıklı. Eskiden çok yakındınız. Gerçekten Damon'ın seni *dönüştürmeye* çalıştığını mı düşünüyorsun?" diye bağırır Eric'e.

Bileğinden tutup onu koltuğuna geri çektim. Gözlerimiz buluştu ve işte o zaman haklı olduğunu anladı. Ve benim her şeyi bildiğimi.

"Saçmalık," diyor Julian. "Eric o kadar cahil değil." Alay ediyorum.

"Lütfen bunu burada yapmasak olur mu?" Damon soruyor. Gözleri küçük restoranda geziniyor. "Stacy. Dışarıda," diyorum.

"Ama-"

"Şimdi." Ona karşı asla ciddi bir ton kullanmam ve havlamam ürkmesine neden olur. Pes ediyor ve önümden fırlayıp gidiyor. "Geri döneceğiz." Damon'a dönüyorum. "İstiyorsun-" Başımı girişe doğru eğiyorum.

Başını sallıyor. "Her şey ortaya çıkmak üzere, bu yüzden kendi tarafımı anlatmak için burada olsam iyi olur."

Onu yalnız bıraktığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ama Stacy'nin sakinleşmesi gerekiyor çünkü onu tanıyorum. Kendini masaya atmasına iki saniye kalmıştı.

Dışarı çıktığımda Stacy volta atıyordu. "Neden sen ya da Damon bir şey söylemediniz?"

"Bunu söylemek bana düşmez. Damon da ailelerinizi korumaya çalıştığı için bir şey söylemedi. Her şeyi birlikte yapıyorsunuz. Eğer hepiniz Eric'in ne kadar homofobik olduğunu bilseydiniz Noel'lerin ne kadar garip geçeceğini bir düşünün."

"Eric *neden* böyle düşünüyor? Anlamıyorum."

"Damon'a sormalısın. Ya da oraya geri dönüp kendin dinlemelisin. Ama az önce yaptığın gibi orada büyük bir olay çıkaramazsın."

Başını iki yana sallıyor. "İkinize işkence etmek için bunu ayarladığımda, en kötü ihtimalle ızgara olacağınızı, terleyeceğinizi, hepimizin size güleceğini ve bu kadar olacağını düşünmüştüm. Hiç düşünmemiştim.

... lanet olsun. Gerçekten korkunç bir insanım." "Kesinlikle öylesin."

"Hey, bir kez olsun yaptığım saçmalıklardan dolayı kendimi kötü hissediyorum. Biraz anlayış göster."

Bir adım öne çıkıp ona sarılıyorum. "Genel olarak korkunç bir insansın ama bu olayda ne yaptığını bilmiyordun, bu yüzden suçlanamazsın."

"Teşekkürler. Kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyorsun," diyor kuru bir sesle. "Ben bunun için buradayım."

"Bana söyleyebilir misin?

Lütfen?" "Cidden, anlatmak bana göre değil."

"Damon'ın ilk başta seninle çıkmak istememesinin nedeni Eric'ti, değil mi?" "Evet. Ama çekici kişiliğim onu kazandı."

Stacy homurdanıyor. "Sana ciddi bir soru sorabilir miyim?" "Sadece alaycı bir cevap istiyorsan."

Beni itti. "Sen ve Damon ciddi misiniz?"

"Bunun için oturmak isteyebilirsin."

Gözleri büyür. "Tanrım, ondan ayrılıyorsun, değil mi? Kahretsin, bunun çok ileri gidebileceğini düşünmüştüm ama-"

"Stace. Oturman gerekecek çünkü onunla ciddi olmak istiyorum. Hiç böyle hissetmemiştim.

daha önce kimse hakkında. Chastity bile."

"Aww, benim kayınbiraderim olabilirsin," diye çığlık atıyor.

Geri çekiliyorum. "Vay be. Çok erken. Ciddi derken birbirimize erkek arkadaş etiketi takabiliriz demek istemiştin."

"İçindeki erkek fahişesi ölmemiş. Çok yaklaştın."

"Kardeşini utandırdığın için özür dilemeye hazır mısın?"

İnliyor. "Sanırım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DAMON

Maddox ve Stacy kapıdan çıkar çıkmaz terlemeye başlıyorum.

"Siz ikiniz neler yapıyorsunuz?" Annem soruyor.

"Önemli bir şey değil," diyor Eric.

"Saçmalık, önemli bir şey değil," diye homurdanıyor babam.

"Çocuklar, durun," diyorum. Ailemi seviyorum ama hepsi bana karşı aşırı korumacı. Bu bir King özelliği. Stacy uygunsuz şakalar yapabilir ama her zaman beni savunan ilk kişi o olur. Ondan yapmamasını istediğimde bile. Annemle babam da hemen arkasındalar. Bunun için harikalar ama bazen geri çekilmeleri gerekiyor.

"Beni öptü," diyor Eric.

Öldür. Beni. Şimdi. "Aslında, sen beni öptün." Ve hoşuna gitti. *Evet, bunu söyleme.*

"Bu ne zaman oldu?" Eric'in annesi Denise soruyor.

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Bir yıl önce. Bitti çocuklar. Bunun hakkında konuşmamıza gerek yok."

"Bu yüzden mi ikiniz çocukluğunuzdaki kadar yakın değilsiniz?" Annem soruyor.

"Hayır, yakın değiliz çünkü eşcinsel olduğum gerçeğinden hoşlanmıyor," diyorum. "Lisede eşcinsel olduğumu açıkladığımdan beri aramız eskisi gibi değil."

"Üniversitede açıkladın," diyor annem.

"Ona değil."

"Çünkü bana karşı bir şeyler hissediyordun," diyor Eric.

Beni sinirlendiren de bu, haklı olduğu bir nokta var. Başka bir heteroseksüel erkek olsa, saçmalık diyebilirdim. Aşık olduğum iki heteroseksüel erkek Eric ve Maddox'tu ve Maddox'un o kadar da heteroseksüel olmadığı ortaya çıktı. Başka bir erkek olsa, onları dar görüşlü ve kibirli olmakla suçlayabilirdim. Ama gerçek şu ki, gençlik yıllarımdan çoğunu Eric denen aptal herifin hayalini kurarak geçirdim. Bu hiç harekete geçtiğim anlamına gelmiyor. Ya da ima ettiğim. Ya da onu manipüle ettiğim. Bunların hiçbirini yapmamak için aşırı bilinçliydim, çünkü kimsenin nasıl hissettiğimi bilmesini istemiyordum.

Yanaklarım kızarıyor. Kimse bir şey söylemiyor ve saklamaya çalışsam bile masadaki herkesin hoşlandığımdan şüphelendiği izlenimine kapılıyorum. Belki de örtbas etme konusunda berbatım ve bu başlı başına benim açımdan bir manipülasyon eylemi olarak görülebilir.

Stacy ve Maddox masaya geri dönüyor ve Stacy bana arkamdan sarılıyor. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum ve elini okşuyorum.

Eric koltuğunda öne doğru eğilir. "Bak, bu uzun zaman önce oldu ve ikimiz de bunu aştık. Sana söylemedik çünkü böyle bir şeyin aramıza girebileceğini biliyorduk. Burada çizilen bir çizgi yok. Taraf yok."

Annem ve babam otuz yılı aşkın süredir tanıdıkları en iyi arkadaşlarına sırtlarını dönüyorlar. Annem, normalde arkadaşlarıyla konuşmasına hiç benzemeyen kibar bir ses tonuyla, "Sanırım akşam yemeğini bu gece burada bırakmamızı anlayışla karşılarsın," diyor.

"Anne, baba," diyorum, "bunun ailelerimizin arasına girmesine izin vermeyin. Kusura bakmayın

ama beni savunduğunuz için minnettarım ama bu Eric'le benim aramda. Bir yılı aşkın süredir o yokmuş gibi davrandım. Bunu yapmaya devam edebilirim. Benim yüzümden bu harika şeyi mahvetmeyin." Onlara ulaşabildiğimi sanmıyorum. Metanetlerini koruyorlar. İç çekerek Maddox'a dönüyorum. "Görünüşe göre bu akşam

pişirdiğin akşam yemeği. Hadi gidelim buradan."

"Memnuniyetle," diyor.

"Ben de geliyorum," diyor Stacy.

"Stace, bu gece seninle kalabilir miyim?" Julian soruyor. "Ben de sizinle gelmek istiyorum." "Tabii."

Bu konuşmanın bu şekilde geçmesini istemezdim, bunun olmasını hiç istemezdim.

Dayanışma. Bazen dünyadaki en iyi şeydir ama bu sefer kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor.

"İyi misin?" diye soruyor kız kardeşim evime dönerken.

"İyiyim," diye cevap verdim.

"Evet, öyle görünüyor."

Ona ve Julian'a "İkinizin moral desteği için gelmenize gerek yoktu," diyorum.

"Eric sınırların çizilmediği ya da taraf tutulmadığı konusunda istediği kadar konuşabilir," diyor Julian, "ama orada olan tam olarak buydu."

"Benim için kardeşine düşman olma," diyorum. "Bunu nasıl söylersin?" Stacy bağırıyor.

"Çünkü homofobiyle başa çıkabilirim. Olur böyle şeyler. Eşcinsel olduğumu açıkladığımdan beri başıma geliyor. Bu şekilde doğmuş olmanın bir parçası."

"Şimdi kim Lady Gaga'dan alıntı yapıyor?" Maddox mırıldanıyor.

Onu görmezden geliyorum. "Belki Eric'in kafası karışıktır ya da bi-meraklıdır, belki de sadece bir pisliktir. Ama kafasının karışık olduğunu söyle. Diyelim ki uzun zamandır öyle. Hepimiz onu orada resmen ifşa ettik ve sonra da çekip gittik. Gerçekten destekleyici."

Julian olduğu yerde durur. "Oh, kahretsin."

"Evet. Oh, kahretsin doğru," diyorum. "Eric'in yaptığı şeyden hoşlanmıyorum ve muhtemelen kendimden şüphe etmeme neden olduğu için ondan sonsuza dek nefret edeceğim, ama orada olanları asla onun başına gelmesini istemezdim. Asla istemem. Teknik olarak başlatan kişi o olsa bile umurumda değil. Kimse bunu hak etmiyor. Ben onun yanında olamam ama sen olabilirsin. Git kardeşine destek ol, göt herif."

"Sakıncası yok mu?" Julian sorar.

"Beni desteklediğin için teşekkürler, minnettarım ama bu bir taraf tutma oyunu değil. Ayrıca, erkek arkadaşımı korkutmak için bu saçma yemeği ayarladığı için kız kardeşime işkence etmek zorundayım." Maddox'a dönüyorum. "Başarılı oldu mu?"

"Sikeyim hayır," diyor Maddox. Bir adım öne çıkıyor ve yumuşak bir öpücükle ağzını benimkine yaklaştırıyor.

"Tamam, bunu görmek düşündüğümünden daha tuhaf," diyor Stacy. "İki erkek olduğunuz için değil, en iyi arkadaşım kardeşimi öptüğü için." Titriyor.

"Erkek arkadaş, ha?" Maddox bana soruyor.

"Etiket seni korkutmadığı sürece. Bu tür etiketlerin hayranı olmadığını biliyorum." "Erkek arkadaş etiketini seviyorum."

Beni tekrar öptü.

"İyi geceler çocuklar," diyor Julian ve Maddox'la ben birbirimizden ayrılıyoruz. "Stace, yakında bir hafta sonu dışarı çıkıyor muyuz? Eski usul parti yapalım."

Stacy'nin yüzü aydınlandı. "Şarap soğutucular, ucuz içkiler ve korkunç dans müziğiyle mi?"

Ben varım." "Ben de varım," diyor Maddox.

"Ben yokum," diyorum.

"Hiç eğlenceli değilsin," diyor Julian. "Hiç eğlenceli olmadı," diyor Stacy.

Julian, "Bir sonraki aile toplantısında görüşürüz," diyor.

Restorana geri dönerken "Eğer bir sonraki olursa," diyorum.

Yürümeye devam ediyoruz, ruh halimiz olduğundan biraz daha hafif. "Daha önce bir şeyler söylemeliydin," diyor Stacy.

"Elbette. *Anne, baba, en iyi arkadaşlarınızın oğlu bağnaz biri ama sanırım erkeklerden hoşlandığı için böyle.*

Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Stacy yine yürümeyi bıraktı. Bu gidişle daireme dönmem bütün gece sürecek. "Damon. Kimse onun davranışlarına katlanmak zorunda bırakılmamalı. Ailelerimizin ne kadar yakın olduğu ya da onun kafasının ne kadar karışık olduğu umurumda değil."

İçimden hayal kırıklığı fışkırıyor. "Başa çıkması gereken sorunları var. Bunlar onun sorunları.

Benim değil." "Ama bunlar senin ilişki kurma yeteneğini etkiliyorsa-"

"Bizi etkiliyor gibi mi görünüyor?" Kolumu Maddox'a doluyorum.

"Başlangıçta öyleydi," diyor.

"Ona ne kadarını anlattın?" Kulağına fısıldadım.

"Stace. Bırak onu, tamam mı?" Maddox diyor ki. "Biz harikayız. Damon'ın Eric'ten daha fazla sorunu vardı; benim kimseye bağlanamamam gibi. Sadece biriyle takılmak istediğimi düşünüyordu. Oysa bu gece açıkça bir *ilişkim* olduğunu itiraf ettim. İyiden de öte olduğumuzu söyleyebilirim. O kadar ki, seninle kendi dairene kadar yürümek istiyorum."

Yüzünü buruşturuyor. "TMI."

"Söylediğim tek şey *daireydi*," diye savunuyor.

"Ama ne ima ettiğinizi biliyorum. En azından akşam yemeği için geri gelebilir miyim? Açlıktan ölüyorum ve Maddox'un yemekleri harika."

Diğer kolumu kardeşime doladım. "Hadi o zaman."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MADDOX

Stacy'ye duyduğum sevgi her geçen dakika azalıyor. Yemek yedik, güldük, dalga geçtik ve her şey harikaydı. Damon'ı dinamiğimize eklemek, daha doğrusu beni onlarınkine eklemek kolay. Damon, Stacy ve benim aramda arabuluculuk yapma eğiliminde ve şimdi onun sinirlenmesini izlemek bizim için eğlenceli.

Ama geç oluyor ve tek yapmak istediğim yatağa gidip Damon'a erkek arkadaşı olma konusunda ne kadar ciddi olduğumu göstermek.

Stacy kendine bir kadeh şarap daha koyuyor ve Damon'la bakışlarımızı paylaşıyoruz. Onun gitmesi için duyduğumuz çaresizlik birbirimizin bakışlarına yansıyor.

Stacy, "Tanrım, siz ikiniz isterseniz de bu kadar belli edemezsiniz," diye yakınıyor. "Son bardak, söz veriyorum."

Sonra bir taksi tutup eve gideceğim. Tek başıma. Yine yalnız."

"Sen kendi tercihinle bekarsın," diyorum. "Bizden sempati toplamaya çalışma."

"Bu şehrin moronlarla dolu olması benim suçum değil. Hepsi ya boklarının kokmadığını düşünen Wall Street özentileri, kiralarını ödeyebilmek için gıda sektöründe çalışan zor durumdaki sanatçılar ya da JFK'deki turnikelerden daha fazla bagajı olan boşanmış adamlar." Son sözler ağzından dökülürken yüzü allak bullak oluyor. "Çalışmak için ellerini kullanan adamlar nerede? Büyük ve güçlü."

"Jared inşaatta," diye mırıldandım.

Hepsi bu kadar. Stacy şarabını yudumlar. "Yemek için teşekkürler. İkinizi de seviyorum." "Seni eve bırakabiliriz," diyor Damon.

Onu başından savıyor. "İki blok ötede. Taksi tutacağım."

Ve bu kadar kolay, onu tekrar sevdim. Yanağından öpüyorum ve Damon'ın kapısına kadar yürüyorum. "Beni zorlamayı bırak," diye homurdanıyor.

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

"Hayır, değilim."

O gider gitmez Damon'a dönüyorum.

"Bulaşıklar?" diye soruyor.

"Daha sonra. Ya da asla. Bu iki seçenek de benim için sorun değil."

Sırıttıyor ve küçük yemek masasından kalkıp peçeteyle ağzını siliyor. Sözsüzce, yatak odasına doğru yürüyoruz -tamam, neredeyse koşuyoruz.

Damon tam zamanında dönüyor, ben de onu yatağa yapııştırıyorum ve bir *gümbürtüyle* yere iniyoruz. Ona saldırmaya çalışan dudaklarıma karşı "Birileri hevesli," diyor.

"Evet, öyle. Bütün gün işte bunu düşündüm. İş pantolonunun içinde ereksiyonu saklamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Stacy ne zaman ona bir şey getirmemi söylese, ona siktirip gitmesini söyledim."

"Muhtemelen tavrınızda bir değişiklik fark etmemiştir."

"Doğru."

Damon yüzümü okşuyor ve başparmağı çenemde geziniyor. "Maddy... eğer bu konuda emin

değilsen ya da şüphelerin varsa-"

"İstemiyorum. Ben bunu istiyorum."

"Eğer öyleysen onun yerine beni becerebilirsin diyecektim."

Geri çekiliyorum. "Ama sen ..."

"*Asla* yapmam. Sadece yapmamayı tercih ediyorum. Bu şekilde gelmek benim için zor."

"Sana hoşuna gitmeyen bir şey yaptırmayacağım. Ve bunun için hazırlanıyordum." "Hazırlanıyordun?"

"Bu hafta sen geç saatlere kadar eve gelmediğinde çok fazla gey pornosu izledim. İlk başta, hep *Bu nasıl acıtmaz?* Ama hoşlarına gidiyor gibi görünüyor. Ben de denemek istiyorum."

"Cidden, bana daha önce üflememiş olsaydın, şu anda pantolonumun içine boşalabilirdim."

Boynumu öpüyor. "Çok ateşli," diye mırıldanıyor. "Ama bil diye söylüyorum, porno yanıltıcı olabiliyor. Genelde hazırlık kısmını atlıyorlar."

Beni aşağı çekiyor ve sonra üstüme yuvarlanıyor. Sorumlu ve kontrollü, işte beni tahrik eden Damon bu.

Gömleğini başının üzerinden kaldırmaya çalışıyorum ama dudaklarımı

bırakmayı reddediyor. "Yavaş gitmeliyiz," diyor Damon. "Senin için iyi

olmasını istiyorum." "Bu soyunamayacağın anlamına gelmiyor."

"Evet, öyle. Kendimi tutmam lazım, çünkü tek yapmak istediğim kendimi sana gömmek." "Öyleyse yap."

Damon beni acı verici bir yavaşlıkla soyarak ve tenimin her santimini öperek başlıyor. Açık, ıslak öpücükler köprücük kemiğimden meme uçlarıma ve karnıma kadar iniyor. Pantolonumu çıkarırken kasıtlı olarak sikimden kaçınıyor ve boğazımın arkasında acı dolu bir ses sıkışıyor.

Yataktan çıktığında ağlamak istiyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir fikrim var." Dolabına doğru ilerler ve en alttakileri karıştırmaya başlar. "Kravat arama sırası sende mi?" Şaka yapıyorum.

"Hayır, ama kısa bir süre önce Noah'ın bana verdiği bir şeyi hatırladım. Sefil bir pislik gibi davranıyordum, bu yüzden bana fırlattı ve gidip kendimi becermemi söyledi. *Kelimenin tam anlamıyla.*" Açılmamış bir kutu çıkardı. "Hiç kullanmadım."

"Dildo mu?" diye soruyorum, sesim yükseliyor.

"Benden küçük ama parmaklarımdan büyük. Seni germek için daha iyi olacak."

Gergin bir kahkaha atıyor. "Edepsiz konuşmana bayılıyorum."

"Yapmak zorunda değiliz. Sadece senin için daha az acı verici olacağını düşündüm."

Omuz silkiyorum. "Ne demişler, *bir peni için, bir pound için* mi? Anladın mı? Bir *pound* için. Ne yaptığımı gördün mü?"

Damon başını sallar. "Sen bir ahmaksın."

"Ama ben senin ahmağınım."

Damon'ın tepkisi tam da beklediğim gibi. Yataktayken bana attığı ateşli bakışlar, Chastity dışında neden daha önce hiç ilişki yaşamadığımı merak etmeme neden oluyor. Onunla farklıydı, çünkü her şey *onunla ilgiliydi*. Kaldıraç yoktu; eşit denge yoktu. Damon ve benim aramdaki bu şey, annemin her zaman babamla birlikte olmak için hayallerinden vazgeçtiğini söylerken ne demek istediğini anlamamı sağlıyor. Hâlâ seyahat etmek istiyorum ama şu anda bunların hiçbir önemi yok. Damon'la birlikte olmak daha önemli.

Dünyanın dönmesini sağlayan kişi önümde duran adamken neden dünyanın geri kalanını keşfedeyim ki?

Damon'ın elinde şu anda kıcıma sokmaya hazır bir silikon dildo olmasaydı bunu yüksek sesle söylemek çok romantik olurdu.

Damon onu yatağın üzerine atar ve kayganlaştırıcı ve prezervatif almak için komodine doğru ilerler. Sonra arkasına uzanıp gömleğini çıkarıyor.

"Sonunda iyi kısıma geldik," diyorum. Pantolonunu ve boxer'ını indirip içinden çıktığında doğrulup sertleşmiş sikini elime alıyorum. Ağzımı etrafına sarmak üzereyken beni durduruyor.

"Bu gece zaten o zevki yaşadım. Bu seninle ilgili." Beni sırtüstü yatırıp yanıma oturuyor ve kalçamı kendine doğru çekerek yan yana durmamızı sağlıyor.

Sıcaklık çıplak tenimiz boyunca yayılıyor. Ağzı benimkini kaplıyor ve nasırlı eli sırtımda gezinirken dillerimiz birbirine dolanıyor. Beyzbol kariyeri bittikten yıllar sonra bile hâlâ sert elleri var. Parmağı kıvrımlarımdan içeri girip deliğime bastırıldığında inlememi tutamıyorum. Ona göt oyunlarından hoşlandığımı söylediğimden beri, her fırsatta oraya gidiyor. Yarı yarıya beni buna hazırladığından şüpheleniyorum - beni bu fikre alıştıyor. Artık oradaki baskıyı arzuluyorum ve içimdeki o noktaya vurduğunda, yemin ederim seks hiç bu kadar harika olmamıştı. Ama bu sefer farklı olacak. Daha fazlası.

Parmağı beni terk ettiğinde, erkekçe olmayan bir inilti çıkardım. Derin ve gırtlaktan homurdanarak bunu örtüyorum. Damon ne yaptığımı anlıyor ve kıkırdıyor. "Bir saniye bebeğim."

Kayganlaştırıcı kapağının açılma sesini duyunca sikimden döl sızmaya başladı. Hmm, ilginç. Kayganlaştırıcıya karşı Pavlovcu bir tepki geliştirdim.

Bunun üzerinde duracak zamanım yok çünkü Damon geri döndü, ağzı ağzımda ve parmakları içimde kayıyor.

"Lanet olsun, anasını siktiğimin orospu çocuğu," diye geveledim.

Damon ağzıma karşı gülümsüyor. "Mantıklı olmadığın zamanları seviyorum."

Bir şey beni ele geçiriyor ve resmen öne doğru itilen kalçalarımı kontrol edemiyorum. Aletlerimiz birbirine çarpıyor ve sürtünüyor ve bu çok, çok iyi-çok iyi.

"Bekle, bekle, bekle. Çok yakın."

Parmakları içimden kayıyor ve bu bana nefesimi tutmam için zaman veriyor. Kayganlaştırıcıyla tekrar oynuyor ve sonra silikonun serin, yumuşak hissi kıkımdan aşağı iniyor. Nefesimi tutmayı unuttun; nasıl nefes alacağımı tamamen unuttum.

"Yavaş gideceğim," diye mırıldanıyor Damon. Kendimi desteklemek için geriliyorum.

"Rahatlamalısın yoksa acıyacak." Başımı salladım.

"Maddy, hâlâ gerginsin. Öp beni."

Damon oyuncağı santim santim sokarken ağızlarımız beni kıç yanaklarımın arasındaki baskıdan uzaklaştırıyor. Gerilmenin acısı uyarılmamı dalgalandırıyor, ama nefes alırsam en kısa sürede buna degeceğini biliyorum-

"Oh lanet olsun." Prostatıma sürtünüyor ve acısı hala orada olsa bile daha fazlasını istiyorum.

Damon onu hareket ettirmek yerine içimde bırakıyor ve elini aramıza sokuyor, siklerimizi birlikte kavırıyor ve yavaşça çekerek okşuyor.

Göğsüm sığ pantolonlarla yükselip alçalıyor, yüzüm ve tenim yanıyor.

"Tahrik olduğunda çok ateşli oluyorsun," diyor Damon ve elini sıkıyor.

"Beni öldürmeye çalıştığın zamanları kastediyorsun." Başımı arkaya atıp kıkımdaki dolgunluğun ve Damon'ın sikimin üzerindeki elinin tadını çıkarıyorum. "Lanet olsun."

"Çok fazla F-bombası atmaya başladığında yaklaştığını anlıyorum." Eli bizi bırakıyor ve oyuncağa geri dönüyor. Yavaşça içeri ve dışarı hareket ettiriyor ve bir tepki için beni izlediğini hissedebiliyorum. "Acıyor mu?"

Başımı şiddetle sallıyorum. "Lanet olsun, hayır."

Bana işkence etmeye devam ediyor - mümkün olan en iyi şekilde - o kadar ağır nefes alıyorum ki konuşamıyorum. "Biraz daha alabilir misin?"

Cevap vereceğim sırada dildoyu tekrar içime daha sert itiyor. "Evet!" Siktir, evet. "Daha, daha, daha" diye bağırarak ağızımı mı yoksa kafam mı bilemiyorum.

"Yuvarlan," diye fısıldıyor Damon.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine dönerken beklentiyle ürperiyorum. Omzumun üstünden ona bakarak, aletini kayganlaştırıcı ile kaplamasını izliyorum.

"Hâlâ benimle misin?" Damon

soruyor. "Acele et ve sik beni, ahmak."

Damon gülüyor ve hızlı bir hareketle oyuncuğu kıkımdan çıkarıp sikini hizalıyor. İçeri itiyor ve ben istilaya karşı geriliyorum. Çok daha büyüktü. Derin bir nefes alıyorum.

"Bebeğim?"

"Ben iyiyim," diye boğuluyorum. "Ne kadar içeridesin?" "Sadece ucu."

"Siktir. Tamam." Derin bir nefes daha. Bunu yapabilirim.

Damon babamı içeri itmiyor ama kıkıma ve belime masaj yapmaya başlıyor, beni rahatlatmaya çalışıyor. Kıvrımlarıma daha fazla kayganlaştırıcı fişkırtıyor ve biraz daha içeri kayması için yeterince işe yarıyor. İniltisiyle sikim seğirmeye başladı. Zavallı şeyin kafası karışmıştı. Kıkımdaki acıdan tahrik mi olacağını yoksa gevşeyip gevşemeyeceğini bilemiyor.

"Durabilirim," diyor Damon.

"Hayır, yapma." Kararlı değilsem bir şey değilimdir. "Yavaş gitmeye devam et." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve başımı koluma yaslıyorum.

Tam bunun işe yaramayacağını düşündüğüm anda Damon içimdeki o muhteşem noktaya ulaşıyor. Damon'ın kalçaları küçük, sıkı itişlerle yuvarlanıp sikinin prostatımın üzerinde tekrar tekrar sürtünmesini sağladığında gerilme acısı azalıyor.

"Daha fazla."

"Emin misin?" Damon soruyor.

"Evet. İhtiyacım var ..." Damon daha büyük bir itiş denerken kelimeler ölüyor. Çok iyi hissettiriyor. "Devam et," diye nefes alıyorum.

Damon yavaşça hızını artırarak içime girip çıkmaya devam ediyor. "Fuuuuck," diye homurdanıyorum.

"Çok ateşli. Sıkı." Sesi gergin.

"I ..." Kelimeleri oluşturmamıyorum. Hayır. Beyin gitti. Kelimeler artık yok. Mağara adamı gibi homurdanabilirsem şanslıyım.

"Neye ihtiyacın var?" Damon soruyor. "Sana dokunmamı mı istiyorsun?"

Siktir, evet. Sikimin sürtünmesi tam da ihtiyacım olan şey, ama bunu kendim yapamıyorum. Parmaklarım çarşafın içinde sıkışmış, Damon'ın kalçaları piston gibi hareket edip daha derine iterken can havliyle tutunmaya çalışıyorum. Acı tamamen kayboluyor ve yerini daha fazlası için artan bir ihtiyaca bırakıyor. Daha fazla dokunma, daha fazla sevişme, daha fazla, daha fazla, daha fazla.

Görünüşe göre, ben ağgözlü bir kıkım. İlginç.

"Evet "imin yüksek sesle çıkıp çıkmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama Damon etrafıma uzanıyor ve şimdi çılgınca ve muhtaç olan itişleriyle aynı zamanda okşamaya başlıyor.

Bana her çarpışında, zevk omurgamdan aşağı zaplıyor. Kasıklarım ısı birikiyor ve taşaklarım sıkılaşıyor.

"Maddy," diye uyarıyor Damon. Yaklaştı.

Birlikte sınırdayız, ikimiz de bırakmamaya çalışıyoruz. Önce ben patlıyorum, orgazmım beni gafıl avlıyor. Her yere fişkırıyorum; yatağa, Damon'ın eline ve karnıma.

"Tanrı'ya şükür," diyor Damon ve üstümde titriyor.

Kasılmaları bittiğinde sırtıma yığılıyor. Jöle gibi sallanan kaslarım sayesinde ikimizin de ağırlığını taşıyamayarak yatağın üzerine yığılıyorum.

Damon benden sırt üstü yuvarlanıyor, ağır nefes alıyor ve siki beni terk ettiğinde irkiliyorum. Evet, yarın ağrıyacak ama şu anda daha az umursayamazdım.

"Hayatımda hiç bu kadar zorlandığımı hatırlamıyorum," diye mırıldandım.

"Yapmadığımı *biliyorum*. Ya da belki de çok uzun zaman oldu. Seksin nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum." Damon'ın göğsü hızlı nefeslerle inip kalkarken terden parlıyor.

"Ben ... uh, temizlenmeliyim, ama hareket edemiyorum."

"Beş dakika daha," diye mırıldanıyor Damon. Prezervatifi atmak için ayağa bile kalkmıyor. Sadece bağlıyor ve yatağın yanına atıyor.

"Tamam."

Sadece ...

"Bebğim," diye

fısıldıyor Damon.

"Gothefuckaway," diye

mırıldanıyorum.

"Uyuyakalmışız."

"O zaman beni neden uyandırıyorsun?"

Homurdanıyorum. "Duş al, sonra çalış.

Sabah oldu."

"Beni komaya soktun."

"Uhh, evet, tüm o döllerini üzerinden çıkarırken iyi şanslar, şimdi kuru ve iğrenç olacak." "Lanet olsun."

Yataktan çıktığımda kıcımdaki ağrı beni ürkütüyor. "Sen iyi misin?" Damon soruyor.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diyorum küçümseyerek. İşerken sıcak suyu akıtmak için banyoya doğru ilerliyorum. Vücudumun her yeri ağrıyor ama o kadar da rahatsız edici değil. Damon duşta bana katıldığında arkamdan yaklaşıyor ve elleriyle omuzlarıma ve sırtıma masaj yapıyor. Yorgun kaslarıma masaj yapmaya devam ederken inliyorum ve başımı omzuna yaslıyorum.

"Beni her siktiğinde masaj yaptırırsam, bu her gece olan bir şey haline gelir."

Dudakları boynuma konuyor. "Benim için sorun yok. Ama muhtemelen senin kıcın için sorun olmaz." "Doğru. Umm ... her zaman bu kadar uzun sürer mi ..."

"Ayarlamak mı? Hayır. Artık ne beklediğini biliyorsun, rahatlamak ve olmasına izin vermek daha kolay olacak. Ağrın var mı?"

"Birazcık."

"Oral seks yardımcı olur mu?"

"Kıçıma yardım etmek mi?" Gülererek soruyorum. "Muhtemelen hayır. Ama hayır dememin imkanı yok."

Damon beni döndürüyor, böylece duşun duvarına yaslanıyorum ve o da dizlerinin üzerine çöküyor. Tıpkı Damon'la takıldığım ilk gecede olduğu gibi, rahatsız olmayı ya da kaçma isteği duymayı bekliyorum. Sanki onunla her yeni bir şey denediğimde bunun beni vurmasını bekliyor gibiyim. Ama ona bakarken, muhteşem ağzı sikimin etrafına sarılmışken ve inlemelerimi kontrol edemediğim için büyük yeşil gözleri beni eğlenerek izlerken, tek düşünebildiğim buna kesinlikle alışabileceğim.

Şarabımdan bir yudum alıyorum ve beni doğuran kadına bakıyorum. Onu tanıdığım için mutluyum.

Ama onu hâlâ deli teyzemden başka bir şey olarak görmüyorum. Ve hala bir sürü sorum var.

"Öz babam hakkında herhangi bir şey biliyor musun?"

Cheri kucağındaki bez peçeteyle oynuyor. "Adının Jimmy olduğunu söyledi."

"Tabii ki. İzini bulmak zor olmayacak rastgele bir şey olamazdı..." "Rumpelstiltskin?"

Gülüyorum. "Doğru."

"İzini bulabilseydik onu gerçekten bulmak ister miydin? Hamile olduğumu öğrendiğimde denedim ama elimde hiçbir şey yoktu."

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Muhtemelen hayır. Farkında olmam gereken genetik bir sorun olup olmadığını bilmek isterdim. Ya Jimmy kalp rahatsızlığı olan, şeker hastası bir alkolikse? Bunları bilmem gerekmez mi?"

Cheri iç çekti. "Kalıcı bir hastalığı olan biri olarak, bu tür şeyler hakkında endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum. Olduğunda, bununla başa çıkarsın. Hayatınızı, olabilecek ya da olmayabilecek bir şeyden korkarak geçirmeyin."

"Bu iyi bir tavsiye." Telefonum cebimde titrediğinde şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Üzgünüm, kontrol etmeliyim."

"Devam et."

Damon:

Eğlenceli gerçek. Boş bir daireye girip evde kimse yokken SÜRPRİZ diye bağırarak sandığınız kadar eğlenceli değildir. Neredesin sen?

İşte görsel bir şey.

Maddox:

Geç saate kadar çalışacağını sanıyordum. Cheri ile yemekteyim.

Damon:

Lanet olsun. Sanırım senin eve gelmeni bekleme sırası bende.

"Damon mı o?" Cheri soruyor.

"Aptal gibi sırtıyorum, değil mi?"

"Evet. Öylesin." Gülümsememe eşlik ediyor. "Seni mutlu ediyor ve bu iyi bir şey tatlım."

Damon:

Tamam, şimdiden resmen sıkıldım. Nasıl yapıyorsun bunu?

Homurdanıyorum. "Kusura bakma. Bir saat içinde evde olacağımı söylemek için ona mesaj atarım." "İstersen şimdi gidebiliriz?"

"Daha çorbana bile dokunmadın." Ben yemeğimi yedim ama.

"Bugünlerde yemek yemek biraz zaman alıyor. Çok hızlı yersem tekrar geri geliyor. Ayrıca ilaçlar iştahımı da kapatıyor. Burada oturup bütün gece bu çorba kasesini içebilirim."

"Kahretsin, özür dilerim. Sana bir şey getireyim mi? Yeterince şey yapmıyormuşum gibi hissediyorum. Seninle doktor randevularına gelebilirim. Ya da ben-"

Cheri başını sallıyor. "Dairende kalmama izin vererek ve beni evinde tutarak yeterince şey yapıyorsun."

Şirket. Bana hiçbir şey borçlu değilsin Maddox. Öğle ve akşam yemeklerimiz son zamanlarda... yani benim varlığımın en önemli anları oldu."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Seni tanıdığım için mutluyum ve sonunda bana gerçeği söylediğin için memnunum."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. "Ben seni hak etmiyorum. Senden vazgeçmek yapabileceğim en iyi şeydi ama bu pişman olmadığım anlamına gelmiyor. Onca yıl benimle yollarda olsaydın bu kadar harika bir insan olarak yetişeceğinden şüpheliyim. Ve şimdi buradayım" -gözlerinden yaşlar dökülüyor- "Beni yanına almak zorunda kaldığın için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Hey, sorun yok. Zor bir dönemden geçiyorsun ve biz bir aileyiz. Birbirimiz için bunu yaparız."

"Damon'ın evine gitmelisin. Git eğlen. Sonunda çorbamı bitireceğim, hesabı ödeyeceğim ve işim bittiğinde dairene geri döneceğim."

İkilemde kaldım çünkü eve sağ salım döndüğünden emin olmak için kalmam gerekse de Damon'ın yanına dönmeyi gerçekten istiyorum. "Bu sefer hesabı senin ödeyeceğini biliyorum ama ben ödemeye gitsem ve sen de parayı taksiyle daireme dönerken kullansan nasıl olur?"

"Gerçekten seni hak etmiyorum."

Masadan kalkıp ona doğru eğildim ve başının üstünü öptüm. "Bunun için endişelenme. Yakında tekrar görüşür müyüz? Kendini iyi hissettiğin bir gün yine öğle yemeğine gelir misin?"

"Kesinlikle."

Hesabı ödedikten sonra eve yeterince hızlı gidemedim. Kapıdan içeri girdiğimde Damon duştan yeni çıkmış, üzerinde sadece bir havlu vardı.

"Evindesin." Yüzünde bir sırıtma belirir.

Gözlerim ıslak göğsünden mutlu izlerine kadar onu tarıyor. "Cheri nasıl?"

"Ha?" Onun eğlenen yüz ifadesiyle karşılaşmak için bakışlarımı kaçırıyorum. "Cheri. Daha iyi mi?"

"Sanırım o iyi. Bu konuda pek konuşmuyor. Yine de yan etkilerin canına okuduğunu söyleyebilirim. Zar zor bir şeyler yiyebiliyor ya da bir şeyler yapabiliyor..." Saatimi kontrol ediyorum. Cheri'nin bunları yaşadığını görmek, onun tavsiyelerine uymam gerektiğini fark etmemi sağladı. Gelecek hakkında bu kadar endişelenme ve dışarı çıkıp eğlen. "Giyinmelisin. Dışarı çıkıyoruz."

Damon'ın gülümsemesi düşer. "Nerede?"

"Dışarı." Bir süredir Damon'ı vuruş kafeslerine götürmek istiyordum. Onu en mutlu olduğunu iddia ettiği yerde görmek istiyorum.

Giyinirken ve metroya giderken de bana dikkatle bakıyor. "Tamam, ciddi. Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz." Umarım son kez beyzbol sahasına gittiğimizde olduğu gibi onu korkutmaz.

"Eğer anlamadıysan, sürprizlerden pek hoşlanmam."

Tabii ki değil. "Tahmin edemezdim," diyorum.

Spor kompleksinin dışına vardığımızda Damon gerildi. "Hadi ama.

Bana neredeyse nasıl ünlü olduğunu göstermelisin." Onu içeri sürüklerken ensesini ovuşturuyor. "Paslanmış olacağım."

"Yine de benden daha iyi olacaksın." Ben her zaman her sporu yapabilen biri oldum. Bir şeyleri kolayca kaparım ama asla bir dahi olmadım. Hiçbirinde harika olmak için yeterli değildim. "Hadi, Aslan Kral."

Bir el ağzımı kapatıyor. "Lütfen bunu çok yüksek sesle söyleme." Damon'ın gözleri neredeyse

boş olan mekânda geziniyor. Ben başımı sallayana kadar elini çekmiyor.

"Bu ismi gerçekten sevmiyorsun, değil mi?" diye sordum. "Burada birinin seni fark etme ihtimali nedir?"

Damon omuz silkiyor. "Bazen oluyor, Chastity'nin düğününde olduğu gibi. Bir süre her yerdedim derken, *her yerdedim* demek istiyorum. Daha birinci lige bile çıkmadan bir sonraki büyük şey bendim. Biri beni tanıdığında beraberinde gelen milyarlarca sorudan hoşlanmıyorum. *Kariyerine ne oldu? Nereye kayboldun?* Bana geçmişte kalmış biri gibi davranıyorlar ama öyle bile değilim. Neredeyse olmuş biriym ve bence bu daha da kötü."

"Evet, bunun nasıl berbat bir şey olduğunu anlayabiliyorum." Cevap vermeyince elini sıkıyorum. "Seni buraya getirmekle hata mı ettim?"

"Hayır, seninle kafeslere vurmaya çok isterim. Beyzbolla ilgili her şey beni aynı anda hem mutlu ediyor hem de üzüyor. Beni garip bir ruh haline sokuyor."

Bu kadar çok sevdiğin bir şeyden nefret etmek zor olurdu. "Eğer istediğin zaman gitmek istersen, biz gidiyoruz." Başını sallayarak yolu gösteriyor.

Kafeslerde Damon yüksek sesle bir nefes verir ve elini kafesin dışında sıralanmış yarasaların üzerinde gezdirir.

"Bu 'Eğer inşa edersen, o gelir' türünden bir şey mi?" diye sordum. "Bir yarasanın seninle konuşmasını mı bekliyorsun?" "Hayır. Seninle konuşan yarasalar boktan, çünkü gözlerini bir an olsun ayırmamak için konuşmayı kesmiyorlar. top."

"Komik adam."

"Sen başlattın." Damon bir sopa alır ve kendini kafese kapatır.

Eğer paslanmanın tanımı top üstüne top atmaksa, Damon kariyerinin zirvesindeyken ona hayranlık duyardım.

Bakışlarım -şaşırtıcı bir şekilde- o vuruş üstüne vuruş yaparken sert kıcına takılıp kalmıyor. Uzun kollarından güçlü kaslarına kadar, sopayla inanılmaz oynuyor. Ve şimdi sopasını düşünüyorum ve bunu atlatıp eve gitmemiz için daha ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak ediyorum.

Beyzbolun tahrik edici olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Kafesten terli ama mutlu bir şekilde çıkıyor. Tüm yüzü parlıyor ve duruşu bir şekilde aynı anda hem gururlu hem de rahat.

Umarım bir gün o da bana böyle bakar, çünkü karşımda duran adamı gerçekten önemsemişimi fark etmeye başlıyorum.

"Atıcıların kolay lokma olduğunu sanıyordum." diye sordum. "Orada kışkırlarını tekmeledin."

"Vuruşlarda iyiydim. Takımın en iyisi değildim ama kendime yetiyordum. Tanrım, bunu özlemişim." Nostaljik tonu ve yüzündeki kızarıklık kalbimin onun için kırılmasına neden oluyor.

Beyzbol onun hayatıydı ve şimdi onsuz yaşamak zorunda. Maçlara gidebiliyor ve kenardan izleyebiliyor ama oyun hakkında konuşurken, sakatlanıp artık oynayamadığında ruhunun bir parçası ölmüş gibi hissediyor. Oyundan sanki yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi bahsediyor.

"En son ne zaman oynadın?"

Damon'ın ayakkabıları görünüşe göre onu büyülüyor. "Sakatlandığımdan beri. Tüm o rehabilitasyon sürecini umutla geçirdim ama doktor asla tam hareket kazanamayacağımı söylediğinde, kendimi yenilemeye çalışmak bile çok acı verdi. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak."

"Omzun nasıl?" Ben soruyorum.

"O kadar da kötü değil. Sana atış yapabileceğim arka taraftaki gece sahasına gitmeye ne dersin? Bakalım hızlı topuma vurabilecek misin?" Yüzü Noel sabahındaki bir çocuğun yüzüne dönüşüyor

ve yakın zamanda eve gitmeyeceğimizi anlıyorum. Sanırım Damon için öncelikler dünyasında beyzbol, seks, yemek diye gidiyor. Ama bu onu böyle gülümsetiyorsa? Eğer isterse bütün gece burada kalabilirim.

"Senin yavaş topuna bile vuramayacağımdan eminim," diyorum. "Öyle bir şey yok," diyor ve gülmemeye çalışıyor.

"Tamam, ama üstüme gelme."

Bana iyi davranmıyor.

Piç kurusu.

İlk top gözümü bile kırpamadan yanımdan uçup gitti.

"Hadi ama," diye alay ediyor Damon, "sadece sekiz buçuktu." Hızını artırarak ekrana işaret ediyor.

"Bunun için kask taktığım için çok mutluyum."

"Endişelenecek bir şey yok. Hassasiyetim her zaman yerinde olmuştur." "Ve bu konuda çok mütevazısın."

Damon iç çeker. "Şimdi kötü olduğumu düşünüyorsun. Dört yıl önce nasıl olduğumu hayal edebiliyor musun?" Elindeki beyzbol topuna bakıyor ve onu sıkıca kavlıyor. Buradan bile alnındaki derin konsantrasyon çizgisi belirgin.

Yavaşça ona doğru yürüyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor, hâlâ topa bakıyor. "Sadece... bu benim tüm hayatımdı. Uzun zamandır kendime, dünyaya, koçlarıma kızgındım - onlara acı çektiğimi hiç söylememiş olmama rağmen. Onların profesyonel olduğunu, işaretleri görmeleri gerektiğini düşünmeye çalıştım. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Kendimi beğenmişliğim ve baskı çok fazla geldi ve yenilmez olduğumu düşündüm. Ve bunu özlediğim doğru. Burada durup bu topu tutmayı gerçekten özledim. Ama ne var biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Artık evim gibi hissetmiyorum."

Gülümsüyorum. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Gerçekten iyi bir şey." Burnunu çekip başını kaldırıyor ve ben gözlerindeki parıltıyı görmemiş gibi yapıyorum. "Daha fazlası için hazır mısın?"

"Getir onu. Ama çok sert

olmasın." Sırıttıyor.

Bu sefer hazırım. Vuracağım-

Bam, top arkamdaki fileye uçtu.

Bana kurşun yağdırmaya devam ediyor ama sonlara doğru birkaç vuruş yapmayı başarıyorum ve bunu başardığım için bile gurur duyuyorum. Damon ya çok yorgun, ya ağrıyor, ya da bana yumuşak davranıyor.

Damon bir süre sonra "Sanırım arasam iyi olacak," diyor. "Omzum sıkışmaya başladı." "Tanrı'ya şükür. Kendimi utandırmaya daha ne kadar devam edebilirdim bilmiyorum." "Beklediğimden daha iyiydin. Ya öyle ya da artık gerçekten berbatım."

Ön tarafa doğru ilerlerken kolumu ona doluyorum. "Sanki sonlara doğru bana iyi davranmıyormuşsun gibi."

Yüzünün her yerinde suçluluk duygusu var ve rekabetçi bir adamın bana bunu vermesi... Eğilip yanağından öpüyorum. "Seni tutabilirim. Egoma iyi geliyorsun."

YİRMİNCİ BÖLÜM

DAMON

Tanrım, eve geç gelmekten nefret ediyorum. Eskiden beni hiç korkutmazdı ama şimdi Maddox'un evde beni beklediğini bildiğim için bundan nefret ediyorum. Sadece birkaç hafta sonra eve makul bir saatte geleceğim. Tabii o zamana kadar evine dönmüş olacak ve bu da berbat olacak.

Kapıdan içeri girdiğimde beni doğruca banyoya sürüklüyor ve soymaya başlıyor. "Ben de seni özledim," diye mırıldanıyorum.

"Bu gece arkadaşlarınla buluşacağız yoksa unuttun mu?" Elleri kıyafetlerime saldırmaya devam ediyor ve ben onları üzerimde görmek için sabırsızlanıyorum.

"Unutmuşum. Ne zaman orada olmamız gerekiyor?"

"On dakika önce," diyor. "Ama beklemek zorundalar, çünkü son üç gündür seni beklemeye çalıştım ve onun yerine bayıldım. Sana içimde ihtiyacım var."

Ve ben bittim. Ağzım onunkine çarpıyor. Bugün tıraş oldu, bu yüzden pürüzsüz yüzü alıştığım kirli sakaldan farklı, ama yine de seviyorum. Dudaklarını, dilini seviyorum. Ağzının içinde inliyorum. "Bekle." Geri çekiliyorum. "İhtiyacımız var-"

"Kayganlaştırıcı ve prezervatif zaten duşta. Bana izci çocuk diyemezsin; sadece azdım. Ben... alışverişe gittim."

"Alışveriş mi?"

"Göreceksin." Maddox beni spreyin altına çekiyor ve sertçe öpüyor.

Dilim onunkiyle buluşuyor ve ellerim sert vücudunda geziniyor. Karın kasları parmaklarımın altında kasılıyor ve sertleşiyor. Kıçına gittiklerinde, orada-

"O bir popo tıkacı mı?"

Yeni keşfettiği kıçla oynama aşkı onun için bir yenilik. Bu bir oyun gibi, kaç farklı şekilde boşalabileceğini bulmak.

"Hazırlık süresi yok denecek kadar az. Ben hazırım." Prezervatife uzandı ve benim için taktı. Sonra kayganlaştırıcıyı alıyor ve sikime bol miktarda masaj yapıyor. Üflemeye çoktan yaklaşmışım, bu yüzden onu durdurmak zorundaydım.

"Bacaklarını etrafıma sar." Bu bir emir gibi geliyor ve Maddox'un kıvranmamı ve şikayet etmemi izlemek için beni daha fazla kızdırmasını bekliyorum, ama beklediğimden daha azgın olmalı, çünkü önce terbiyemi kullanmamı talep etmeden dediğimi yapıyor.

Maddox sırtını fayans duvara yaslayacak şekilde hareket ediyor. Bacakları sırtıma dolandığında, bir elimle onu tutarken, diğer elimle uzanıp fişi çekiyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Sonra tek bir hızlı ve görkemli hareketle Maddox'un sıkı sıcaklığı sikimi çevreliyor.

"Çabuk boşalmalısın. Sadece boşalmaya yakın değilim, aynı zamanda çok da ağırsın."

Maddox gülüyor ve hareket ayak parmaklarıma kadar yayılıyor.

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Beni uçurumun kenarından geri çekmek için derin nefes alıyorum.

"Ben hallederim," diyor. Aramıza uzanarak kendini avucunun içine alıyor.

Kalçalarım kısa ve sık itişlerle hareket ederken başım omzuna düşüyor. Bunun daha uzun sürmesini sağlamak için gözlerimi kapatmak istiyorum ama Maddox'un sikinin etrafına dolanmış elini harika bir şekilde görüyorum. Bileğini yukarı doğru yuvarlıyor ve yarığındaki prekumu şaftına sürüyor ve sonra aynı hareketi defalarca tekrarlıyor. Yükümü boşaltmak üzere olmasaydım

saatlerce. Başparmağıyla biraz daha prekum sıvazlıyor ve parmağını ağzıma götürüyor. Dudaklarımdaki tadını seviyorum.

Kalçalarım öne doğru dönüyor ve hızlanıyorum.

"Bu açıl," diye pantolonunu indiriyor. "Yapacağım-" Orgazmının onu parçalamasıyla kesildi. Kıcı beni sıkıştırıyor ve ben de kendi boşalmamı kovalarken homurdanıyorum. Daha fazla dayanamıyorum ama bunun bitmesini de istemiyorum. Bu mükemmel bir ikilem.

Titrediğimde bacaklarım altımızdan düşmekle tehdit ediyor ve Maddox'un kıcı sikimi sağlıyor. Maddox kaldıraç olarak omuzlarıma tutunuyor, ben de elimde kalanlarla ona vuruyorum. Sonunda hareketsiz kaldığımda kollarım ağırlaşıyor, bacaklarım güçsüzleşiyor ve sağ diz arkası kirişimde bir ağrı fark ediyorum. "Kahretsin, sanırım bir şey çektim."

"Eğer bir yaralanmaya neden olmuyorsa, eğlenceli değildir."

İçinden kayarak çıkıyorum ve neredeyse onu düşürüyorum ama ayakları fayanslara çarptığında dengesini çabucak buluyor. "Temizlenip gitmemiz gerekiyor."

Olabildiğince hızlı koşuyoruz ve beş dakika içinde kapıdan çıkıyoruz ama Wyatt'ın evi Yukarı Batı Yakası'nda, Columbia'ya yakın, bu yüzden nihayet vardığımızda kırk beş dakika gecikiyoruz. Buluşmalarımızın her zaman sıradan olduğunu düşünürsek bu büyük bir sorun değil, ama duştaki boğuşma yüzünden topalladığım için hepsi nedenini öğrenecek.

"Burası kimin eviydi?" Maddox soruyor. "Wyatt'ın."

Sarışın, uzun saçlı bir adam."

"Ah, sörf analisti."

"Sörf yapmaması dışında. Ve onun bir analist olduğunu sanmıyorum. Onun işini anlamıyorum."

Wyatt'ın binası o kadar eski ki içeri girmek için kullanılan zil sadece insanların orada olduğunuzu bilmesini sağlamak için çalışıyor. Sizi içeri almak için fiziksel olarak dışarı çıkmaları gerekiyor, ben de zile basıp bekliyorum.

"Şimdi, bu gece diğer insanlarla birlikte olacağınızı ve Wyatt'ın tek yatak odalı bir dairede yaşadığını, dolayısıyla büyük olasılıkla birilerinin her zaman sizi dinliyor olacağını hatırlatmam gerekecek mi?"

"Beni becermekten kaynaklanan cinsel yaralanman hakkında çenemi kapalı tutamayacağımı mı ima ediyorsun?"

."

Wyatt güldüğünde iç çektim. Tabii ki Maddox'un cümlesinin ortasında kapıyı açmak zorunda kaldı. "Hey, Noah," diye sesleniyor Wyatt zemin kattaki dairesinin koridorundan aşağıya doğru. "Bana yirmi dolar borçlusun."

Maddox'un yanakları pembeleşir. "Bir daha asla konuşmayacağım." Wyatt'a kaşlarımı çatıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Maddox'un altta olduğuna yirmi dolarına bahse girerim. Noah senin bunun için fazla *heteroseksüel* olduğunu düşünüyor." "Uh..." Maddox'un ağzı açılır ama başka bir şey çıkmaz.

Omuz silkiyorum. "Eğer senin üzerine bahis oynuyorlarsa, bu senden hoşlandıkları anlamına gelir," diyorum ona. "Tamam... teşekkürler? Sanırım?"

Wyatt'ın yemek alanı ve mutfakı küçük, ancak köşede bir çatı katı yatağı var, bu yüzden gerçek yatak odasını büyük bir oturma odasına dönüştürdü - yine de New York için büyük.

Rebecca ve Skylar kanepenin bir ucunda, Noah ve Aron ise yerde birbirlerine yakın oturmaktadır.

Noah ve Aron'un garip bir ilişkileri var ve bu konuda kimseye konuşmayı reddediyorlar. Bence yatmış olabilirler ama bunu inkâr ediyorlar.

Maddox ve ben kızların yanındaki kanepeye sıkışıyoruz. Skylar Maddox'a "Artık bizden birisin," diyor. "Sizden biri mi?" diye soruyor.

"Damon Rebecca'ya söyledi, o da bana söyledi, o da herkese söyledi, ikiniz artık resmen birliktesiniz. Eee,

Bu da bizden biri olduğu anlamına gelir."

"Bizden biri. Bizden biri" diye bağııyor Noah.

"Gizli bir el sıkışma öğrenecek miyim? Eğer tokalaşma yoksa, ilgilenmiyorum."

Noah, "Al sana bir tokalaşma," der ve onu tersler.

Maddox gülüyor. Noah'ın saçmalıklarını sineye çekmesine sevindim. İnsanları kesinlikle yanlış yola sürükleyebiliyor. Gerçi çoğu zaman bunu bilerek insanları uzaklaştırmak için yaptığını düşünüyorum.

Etrafımda bu çocuklardan daha rahat olduğu bir grup insan yok, kendi ailem bile. Maddox da kolayca uyum sağladı. Bütün gece orada oturup birbirimize hakaretler yağıdırıyoruz ve Maddox'u onayladıkları ve sevdikleri çok açık. Benim de sevdiğimi düşünmeye başladığım gibi.

İki hafta daha geçti ve zavallı Cheri hâlâ New York'ta mahsur. Maddox, tedaviden dolayı mide bulantısı yaşadığını ve kusmayı başka ilaçlarla önlemeye çalıştıklarını söylüyor, ancak hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor. Klinik deneyden çekilme seçeneği var, ancak bu olmadan MS'i daha da kötüleşebilir ve o bunu istemiyor.

En az bir hafta daha burada kalabileceğini düşünüyor. O zamana kadar toplam altı hafta olacak ve hasta olduğu için minnettar olduğumu söyleyecek kadar bencilim. Tamam, müteşekkire değilim - bu beni bir pislik yapar. Hasta olmasından hoşlanmıyorum ama Maddox'un hâlâ benimle kalmasının sebebi bu.

Cheri hastalanmadan Maddox'u evimde tutmanın bir yolu olsaydı, kabul ederdim.

Ona her zaman sorabilirsin, aptal.

Ya da korkakça davranıp Cheri gittikten sonra Maddox'un kalmak isteyeceğini ve benim sormama gerek kalmadan bunu kendisinin söyleyeceğini umabilirim.

Maddox'la yaşadığım süre beklediğimden daha iyi geçti ama bu onun kendi tercihi değil. Herkes büyük ve rahat bir yatağı, bir odayı teyzesi-kardeşi-annesi olan biriyle paylaşmaya ve küçücük bir kanepede uyumaya tercih eder.

Maddox daha ikinci devredeyken ona dokuzuncu devre için hazır olduğumu söylersem, işler garipleşir.

Bu durum beni OTS'nin bulunduğu SoHo ile ofisinin bulunduğu Midtown arasında daire aramaktan alıkoydu mu? Durdurmadı. Gelecek planları yapmamı ve her gece Maddox'la eve dönme hayalleri kurmamı engelledi mi? Durdurmadı.

Bunları yüksek sesle söylememem gerektiğini biliyorum. Maddox diğer tarafa kaçardı. Sadece beş hafta oldu. Harika bir beş hafta ama yine de. Çok erken. Özellikle Maddox gibi normalde uzun vadeli düşünmeyen biri için.

Ofisten çıkarken Maddox'a mesaj atıyorum çünkü bu gece kız kardeşimle dışarı çıktığını biliyorum. Eve doğru birkaç blok yürüdüğümde, bir taksinin yanaşmasıyla aynı anda binamın önüne varıyorum.

"Sanırım bu sana ait," diye bağııyor bulanık ve tiz bir ses.

Döndüğümde Maddox'un taksiden tökezleyerek indiğini görüyorum. Arkasında hem Stacy hem de Eric'in kardeşi Julian cama yapışmışlardı.

"Eğlenmişsiniz gibi görünüyor," diyorum.

"Harika bir gece. Sen de orada olsaydın daha iyi olurdu."

Kolumu Maddox'un çökmüş omuzlarına dolayıp sallanmayı bırakması için onu yanıma çekerken gülmemeye çalışıyorum. "Daha güzel ve daha iyi mi? Ne kadar sarhoşsun?"

"Yaklaşık on buçuk sarhoş."

"Bu kadar sarhoş yeter," diyorum ve onu üst kattaki daireye sürüklüyorum.

Yatak odasına gidemiyor. Kanepenin üzerine düşer ve yarı yarıya asılı olmasına rağmen rahatmış gibi bir iç çeker.

"Gidip sana bir bardak su ve biraz Tylenol getireyim."

Maddox dikleşerek oturma pozisyonuna geçer. "Sana Eric'i mi hatırlatıyorum?" Adımlarımda donup kaldım, banyoya giden yolu yarılamıştım. "Ne?"

Beni başından savdı. "Boş ver. Söylediklerimi unut."

Ona doğru yürüdüm. "Hayır, ne demek istedin?"

"Julian'la takılırken... kardeşi hakkında bazı şeyler söyledi. Göründüğümü söylemiş olabilir ... bekle, ifadeyi doğru almak istiyorum." Taklitçi bir sesle alçak sesle konuşuyor. "'Kardeşıme çok benziyorsun. *Eric'in yerine geçecek* biri var mı?'"

Lanet Julian.

"Bu yüzden mi şu anda sarhoşsun?" diye sordum.

"Hayır. Ondan çok önce hepimiz sarhoştuk. Cidden, ucuz içkilerle şarap soğutmak

iyi bir fikir. Kovalayıcıların tadı çakmak gazı gibiydi. Stacy'nin sonunda hâlâ ayakta olmasına şaşırdım." "Julian sarhoş olduğunda tam bir pislik oluyor, yani eminim hiçbirini kastetmemiştir.

Ya da çok sarhoştun,

aslında senin Eric'e benzediğini düşündü-"

"Ben de öyle düşünmüştüm, biliyorsun. O pislikle ilk tanıştığımda. İlk tepkim, açıkça senin tipin olduğum halde neden benimle takılmadığını merak etmek oldu." Konuşması artık bulanık değil - bu konuşma onu hemen ayıltıyor.

Kanepede ona katılıyorum ve vücudumu onunkinin üzerine örterek onu aşağı itiyorum. "Sen hiçbir şekilde Eric'in yerini tutmuyorsun. İkiniz de sarışınısınız ve mavi gözleriniz var ama benzerlikleriniz burada bitiyor. Lisedeki kız arkadaşına pislik gibi davranmış olabilirsin ama özünde kibarsın" -eğilip yanağından öpüyorum- "düşünceli" -bu sefer boynuna bir öpücük konduruyorum- "harikası. Ve Eric gibi değilsin..." Ağzını ağzıma götürüyorum ve evet, ağzımda kesinlikle çakmak gazı tadı alıyorum. "Siz ne içtiniz böyle?"

"Kim bilir," diye mırıldanıyor. "Yatağa gitmek ister misin?"

"Uyarayım, kaldıramayacak kadar sarhoşum."

Bir kahkaha patlattım. "Uyumak istemiştin."

"Mm, kulağa hoş geliyor."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MADDOX

Kıçımı yatak odasından dışarı sürüklerken yaşlı bir adam gibi ses çıkarıyorum. Ağzımdan çıkan iniltiler bir sonraki yemini arayan bir zombiyle karıştırılabilir.

"Bir daha asla Stacy ve Julian'la çıkmayacağım," diye homurdandım.

Damon'ın kahkahası mutfaktan geliyor, ama sanki hoparlörden geliyormuş gibi kulağымda yankılanıyor ve homurdanıyorum. "Kahve?" diye soruyor.

"Serum."

Daha fazla k a h k a h a . Ugh. Mutfağa girdiğimde Damon'ın kahkahası kulakları sağır etmekle kalmıyor, gülümsemesi de göz kamaştırıyor.

"Nasıl oluyor da yirmi üç yaşındayım ama kırk yaşındaki birinin akşamdan kalmalığını çekiyorum?"

"Belki de neredeyse bir yüzme havuzu dolusu alkol içtiğin içindir? Ve bunu denemeye bile kalkma.

Bir daha asla içmeyeceğim. İkimiz de içeceğini

biliyoruz." Başımı salladım. Yavaşça. "Muhtemelen."

"Dün gece hakkında konuşmamız gerekiyor mu?" Damon'ın sesi sessiz ve kısa bir an için tartışılması gereken ne yapmış olabileceğimi düşünüp çıldırıyorum, ama sonra her şey aklıma geliyor.

"Kahretsin. Sana güvensiz davrandım, değil mi? Öyle demek istemedim... Yani, ben..." Kahretsin, ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu korkutmak istememiştim ama sarhoştum ve Julian Eric'e benzediğimle ilgili o saçmalıkları söyledi.

Damon'ın kolları beni sarıyor. "Artık ayıksın, bunu tekrar duymanı istiyorum. Sen Eric değilsin. Onunla liseden beri yakın olmadığımızı hatırlamalısın. Ailelerimize iyi görünmek konusunda iyiydik ama hepsi bu. İstedikleri kadar *öpüşme olayına* kadar ayrılmaz bir ikili olduğumuzu söylesinler, ama bu doğru değil. Ona açıldığımdan beri Eric'le aramız eskisi gibi değildi. Evet, hala arkadaştık ama eskisi gibi değildi."

"Yani sana düğününü iptal ettiğini söylesem umursamayacak mısın?" Damon geri adım attı. "Neyi?"

Omuz silkiyorum. "Julian o garip yemekten sonra kardeşinin düğününü iptal ettiğini, New Haven'a geri taşındığını ve Yale'deki arkadaşlarından birinin yanında işe girdiğini söyledi. Eric'in kaçtığını söylüyor."

"Eric'in en iyi yaptığı şey bu," diyor Damon. "Bak, bu adamı önemsedğim ve onun için üzüldüğüm zamanlar oldu ama o sadece kendini önemsedti. Acı çekmesini istemiyorum ama artık onun hayatına dahil olmak da istemiyorum. Hatta bana Eric'i hatırlatırsan, bana yaşattıklarından dolayı bu beni soğutur."

"Emin misin?" Bakışlarımı kaçırıyorum.

"Seni sen olduğun için sevmeseydim, bu boktan dairede birlikte yaşadığımız son birkaç haftayı atlatabilir miydik sence?"

Bu daire gerçekten boktan. "Duşumu geri almak için sabırsızlanıyorum. Ve mutfağıma." Damon dudaklarını büzüyor. "Doğru."

"Beni yanlış anlama. Burada kalmama izin verdiğin için sana minnettarım ama kendi dairem için hazırım."

"Tabii ki." Geri adım atıyor ve mutfak tezgahına yaslanıyor. "Cheri'nin tedavisi nasıl gidiyor?"

"Dün aradı ve sonunda seviyelerini eşitlediklerini söyledi. Şu anda mükemmel

MS ve mide bulantısı ilaçlarının karışımından oluşan bir kokteyl. Salı gününe kadar evimden çıkmış olacak. Dün gece sana söyleyecektim ama açıkçası başka şeylere daha fazla odaklanmıştım."

"Kız kardeşimle sarhoş olmak gibi." Sesi mesafeli bir hal aldı. Soğuk.

"Öncelikler," diyorum kuru bir sesle, bana doğru yönelttiği ani donukluğu kırmaya çalışarak. Damon kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Demek gidiyorsun."

"Evet, ama Salı gününe kadar değil. Hâlâ hafta sonumuz var. Tabii ..."

Kaşları havaya kalktı. "Neye kadar?"

"Sen söyle. Yine tuhaflaştın. Daha erken gitmemi mi istiyorsun? Söylediğimden daha uzun süre kaldığımı biliyorum ama-"

Damon'ın çenesi sertleşir. "Bu yüzden değil... Unut gitsin. Salı gününe kadar vaktimiz var. Bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Bilirsin, daha az akşamdan kalma olduğun zaman."

Tavrındaki değişimi anlamaya çalışamayacak *kadar* akşamdan kalmayım. "Neler oluyor? Söyle bana."

"Ben ..." Derin bir nefes alıyor ve sonraki sözlerini aceleyle söylüyor. "Kalacağını umuyordum."

Onu doğru duyup duymadığımı merak ederek boş gözlerle ona bakıyorum. "Kalmak mı?"

Mırıldanıyorum, boğazım kuru ve sıkı bir düğüm halinde daralmaya çalışıyor.

"Siktir, seni korkutuyorum." Beni kanepesine götürdü ve oturttu. "Daha çok erken. Anlıyorum."

Ağzım nasıl çalışacağını unuttu.

"Maddy, sorun yok. Söylediklerimi unut."

"Burada olmayı sevmediğimden değil. Sadece bu adımı düşünmek için çok erken. Ve bu... bilirsiniz... gerçekten çok ciddi."

"Maddox," diyor yavaşça. "Açıklamana gerek yok. Sadece beş hafta oldu. Kendimi aşıyorum. Sana söz veriyorum, benim için sorun yok."

Sözleri samimi geliyor ama bu, hayal kırıklığı gözlerini gölgelediğinde suçluluk duygusunun beni vurmasını engellemiyor. Reddedilmiş hissetmesini istemiyorum ve bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Burada kaldığım son haftalar harikaydı. Kendimi bunalmış, kalabalık ya da kapana kısılmış hissetmedim. Bunu söyledikten sonra, bunu kalıcı hale getirme düşüncesi bu daireyi son derece küçük gösteriyor. Duvarlar daha mı yakınlaştı?

"Vay canına, tamam, gerçekten çıldırıyorsun," diyor Damon. "Bu fikrin hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama bu *kadar* kötü olduğunu düşünmemiştim."

"Korkmuyorum."

Dudakları titriyor. "Şu anda yüzünün fotoğrafını çekmemi ister misin? Bayılacak gibi görünüyorsun."

"Akşamdan kalmayım," diye yalan söylüyorum.

"Benim yanıma taşınman için seni zorlamayacağım. Hazır olduğunda yaparız."

Ben hazır değilken bunu şimdi yaparsak sonu felaket olur. Muhtemelen Chastity'de yaptığım gibi çıldırır ve kaçarım.

Damon eğilip boynumu öperken, "Ve Salı gününe kadar hâlâ sen varsın," diyor. Dudakları aşağı doğru iniyor. "Eğer gidip dişlerini fırçalarsan, burada olmanı ne kadar sevdiğimi sana gösterebilirim."

Yorgun bedenimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde koltuktan kalkıp banyoya koşuyorum ama dişlerimi fırçaladıktan sonra bile hâlâ terlemiş alkol kokusu alıyorum. "Hemen duşa gireceğim."

Güçlü eller beni sardığında spreyin altında ancak otuz saniye durabildim.

"Her zaman burada başlayabiliriz." Damon'ın hırçın sesi sikimi sertleştiriyor. "Mezuniyetime sadece iki final kaldı," diyor kulağıma. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum ve tüylerim diken diken olurken ürperiyorum. "Nuh-uh."

"Bu hafta sonu çalışacak neredeyse hiç dersim yok." Etrafıma uzanıp sikimi kavırıyor ve sertçe çekiyor. "Umarım iki günlük bir sikişe hazırsındır."

"Sabırsızlanıyorum."

Pazartesi günü Damon eve her zamankinden daha erken gelir. "Bu gece çıplak yemek yok mu?" diye sorar sırtarak.

Kanepesinden atladım. "Evde ne yapıyorsun? Yani... selam. Ama yani... Eve erken geleceğini bilseydim yemeği çoktan hazırlamış olurdum."

"Bu bizim son gecemiz. Bunu en iyi şekilde değerlendirmemiz gerektiğini düşündüm."

Sırıtiyorum. "Tüm hafta sonunu en iyi şekilde geçirdiğimize eminim. Stacy'nin bütün gün komik bir şekilde yürüdüğümü fark etmemesine şaşırdım."

"Muhtemelen biliyordu ama bunu kabul etmek kafasında düşünmemeyi tercih edeceği görüntülere neden olurdu. Öpüşmemizi bile zar zor kaldırabiliyor."

"Doğru."

"Her neyse, kutlamak için bir nedenimiz var. Sayenizde, önümüzdeki hafta mezun olduktan sonra, diğer çaylaklardan bir fazla müşteriyle işe başlayacağım." Damon öne çıktı ve beni öptü.

"Kim?"

"Matt resmi olarak OTS ile anlaştı. Sana söyler sanıyordum." "Hayır, Philly'ye döndüğünden beri ondan haber almadım."

"Matt'in davasında ana temsilci ben olacağım çünkü kendisi beni talep etti ama yüksek profili nedeniyle kıdemli bir avukatları da var. Neredeyse ünlü bir eşcinsel beyzbol oyuncusunun, kötü şöhretli bir eşcinsel futbolcuyu temsil etmesini ön plana çıkarmak istiyorlar."

"Tebrikler. Bu harika."

"Dikkatli olun, Matt ve ben magazincilerin bir sonraki çifti olacağız. Senin sayende şimdiden ünlü bir çift ismimiz var. Futbolun Matt Damon'ı olacağız."

"Sana yaklaşırsa Matt'in kışına tekmeyi basarım. Üniversitede olanlardan sonra serbest geçiş hakkım olduğunu söylüyor."

Damon kısık bir inilti mırıldanıyor. "Kıskanmana bayılıyorum."

Gözlerim onun üzerinde geziniyor. "Eve erken gelmene bayılıyorum." Onu kendime doğru çekiyorum. Karnı gurulduyor. "Önce akşam yemeği mi?"

Bu hafta sonu neredeyse hiç yemek yemedik. "Yemek yapmamı ister misin?" "Hayır. Akşam yemeği için

dışarı çıkacağız. Güzel bir yere."

İnledim. "Kravat takmak zorunda

mıyım?" "Bu konuda yardımcı

olabilirim."

Damon zaten takım elbise giyiyor, ben giyindiğimde o da ince siyah kravatıyla yaklaşıyor. Boynuma geçirip bağlamaya başlarken gülümsüyor.

"Kendin bağlayıp sonra gevşekçe çıkarmanın daha kolay olduğunu duymuştum," diyorum.

"Biliyorum ama o zaman sana dokunamazdım, Chastity'nin düğününde yaptığım gibi. Sana yaklaşmak için bir bahane arıyordum. Kravatın eğri bile değildi... çok."

"Ama rüyamı öğrendikten sonra benden kaçtın."

"Korkuyordun. Seni rahatsız etmek istemedim."

"O zaman - kravatımı bağlarken - kimse izlemediği halde seni neredeyse öpüyordum. Dans pistindeki öpücüğün bir gösteri yapmakla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey seni öpmek *istememle* ilgiliydi."

Damon sözlerini bitiriyor ve boğazımdaki bağı sıkıyor. "Lisedeki kız arkadaşına bir pislik gibi davrandığın için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Eğildim ve neredeyse üç ay önce o kilisenin dışında yapmak istediğim şeyi yaptım. Ağzım onunkini alıyor.

Başımın arkasını kavırıyor ve vücutlarımızı birbirine bastırıyor.

Bu hafta sonu birlikte yaşama konusunu tekrar açmadı ama bir yanım sürekli seks yapmanın onunla yaşamının harika olacağına beni ikna etmek için kullandığı bir yol olup olmadığını merak ediyor. Ve öyle de olacak. Sadece beni engelleyen bir şey var. Belki de beni her zaman geri tutan şey bu, sonsuza dek sahip olduğum o açıklanamaz huzursuzluk. Mesele şu ki, Damon'la birlikteyken huzursuz hissetmiyorum. Memnun oluyorum. Mutluyum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

O zaman *neden* kendimi tutuyorum?

"Yemeğe gitmeliyiz," diye mırıldanıyor. Başımı sallıyorum.

"Evet. Akşam yemeği."

Bir kucaklaşma ve iletişimde kalma sözüyle Cheri, sirkle seyahat eden uçarı teyzem olmaya geri dönüyor. Tamam, sirk değil ama psişik panayır yine de yeterince yakın. Son birkaç hafta içinde onu daha yakından tanıdığım için minnettarım ama ailem her zaman ailem olarak kalacak. Onları daha sık ziyaret etmek için aklıma bir not alıyorum. Hayatlarında daha fazla yer almayı onlara borçluyum. Daha çok aramak. Daha çok ziyaret etmek. Clover Vale'e geri dönme düşüncesi artık beni tedirgin etmiyor. Artık aptalca bir yalana ayak uydurmak zorunda olmadığım için mi yoksa neden hiçbir zaman uyum sağlayamadığımı anladığım için mi, emin değilim. Belki ikisinden de biraz.

Sonunda daireme kavuştum ve ilk iş olarak sert su basıncına ve işini gerçekten yapabilecek kadar geniş bir başlığa sahip olan duşumu kullandım. Damon'ın dairesindeki duş en kötüsü... tabii o da benimle birlikte değilse.

Damon'ın dairesinin sık sık boş olmasına alışkın olsam da, duştan çıktığımdaki sessizlik beni huzursuz ediyor. Bundan hoşlanmıyorum. Stüdyo dairemi çok geniş gösteriyor ve bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Mobilyalarla dolu küçük bir alan hiç bu kadar çıplak olmamıştı.

Akşam yemeğimi hazırlamanın yarısına gelene kadar iki kişiye yetecek kadar yemek pişirdiğimi fark etmiyorum. Son birkaç haftadır edindiğim bir alışkanlık sanırım. Artanları ziyan etmek yerine, yemeği Damon'ın evine götürmeye karar verdim. Damon'ın yanına taşınmayı kabul etmemem, erkek arkadaşına bugünkü finalinden sonra akşam yemeği götüremeyeceğim anlamına gelmiyor. OTS'de birkaç saat çalışacak ve eve geç gelecek, bu yüzden büyük olasılıkla yemek yemeyecek.

Yemek yapmayı bitirdiğimde, mikrodalgada pişirilebilen bir kaba koyup SoHo'ya gidiyorum, ama hala sahip olduğum anahtarı kullandığımda Damon dairesinde değil.

Saatler sürebileceğini bildiğimden, payıma düşeni yiyor ve televizyon izliyorum ama saat on bir olduğunda yatıyorum.

"Maddy?"

Damon'ın sesiyle irkilerek
uyandım. "Cheri'nin daha uzun
kalması mı gerekiyordu?"

Bir esneme ve gerinmeyle yatakta doğrulup gözlerimi ovuşturuyorum. "Hayır. Ben sadece...
burada olmak istedim.

Saat kaç?"

Damon bana cevap vermiyor - geniş gülümsemesi muhtemelen konuşmasına izin vermiyor. "Zaman?" Tekrar soruyorum.

"İki."

Kaşlarım çatıldı. "Neden eve bu kadar geç geldin?" Hiç *bu kadar* geç kalmamıştı.

"Eve döndüğümde boş bir daire görmek istemedim."

Ona uzandım ve onu üstüme çektim. "Hâlâ birlikte yaşamaya hazır değilim ama seninle birlikte olmak istemediğimi düşünmeni istemiyorum."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Evde tek başıma sadece birkaç saat geçirdim ve bundan hoşlanmadım. Burada yaşamasam bile burada kalmak istiyorum. Mezun olduktan sonra senin de bende kalmanı istiyorum. East Village'dan Columbia'ya gitmek tam bir baş belası."

Damon sırtıyor. "Taviz vermediğini sanıyordum."

"Ödün vermekten hoşlandığım zaman veririm."

"Bu gerçekten iyi bir uzlaşma." Eğilip beni öpüyor ve bu öyle bir öpücük ki yakın zamanda uykuya geri dönmeyeceğimi anlamamı sağlıyor. Dili benimkine hükmediyor, kontrollü ve güçlü.

İnledim. "Eğer beni becereceksen, acele edip kıyafetlerini çıkarsan iyi olur."

Daha önce daha hızlı hareket eden birini görmemiştim ama bana katıldığında, ağzı üzerimde gezinirken acele etmiyor. Elleri nazik, öpücükleri şefkatli ve bu gecenin seksten daha fazlası olduğunu fark ediyorum. Dairemde biri olduğu için burada değilim ve Damon da gidecek başka yerim olmadığı için kalmama izin vermiyor. Sadece biz varız.

Hafta sonu için ofisten ayrılmak üzere masamı toplarken Stacy omzumun üzerinden beliriyor.

"Damon'ın bakmamı istediği listeler burada." Bir yığın kâğıdı önüme itti.

"Listeler?"

"Stacy," diye bağıyor Greyson, patronumuz.

"Kahretsin. Gitmem lazım. Sevdiklerimi daire içine aldım." "Neleri seviyorsun?"

Ama o gitti, çoktan patronumuzun ofisine girdi ve ben daire listelerine bakmakla kaldım.

Midtown'da üç bin, South Central'da üç buçuk bin, SoHo'da üç bin iki yüz, hepsi iki yatak odalı, hepsi Damon'ın fiyat aralığının dışında. Şimdi müsait, gelecek ay müsait, birkaç hafta içinde müsait.

Anlamlandırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Damon'ın terfisiyle birlikte zam aldığını biliyorum, ama o kadar da fazla değil ve bu daireleri karşılayabilmesinin tek yolu ...

Ona hazır olmadığımı söylememe rağmen bizim için daire mi bakıyor?

Ne. Ne. Sikeyim.

Evet, Cheri gittiğinden beri bu hafta her gece onunla kaldım ama ona defalarca bunun eve taşınmak istediğim anlamına gelmediğini söyledim.

Ben bir santim verdim, o bir mil aldı. İşte bu yüzden uzlaşmak asla işe yaramaz. İşte bu yüzden ilişkiler tamamen saçmalıktır.

Benim *için* planlar mı yapıyor? Chastity'nin bana neler yaşattığını öğrendikten sonra mı?

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

DAMON

Maddox'tan en kısa zamanda evde olmam gerektiğini söyleyen acil bir mesaj aldığımda, bunun acil bir seks durumu olmasını umuyorum, ancak Maddox'u tanıyorsam, böyle bir durum olsaydı en azından bir patlıcan emoji'si eklerdi. Bu da bana neyi yanlış yaptığımı ve eve gittiğimde neyle karşılaşacağımı merak ettiriyor.

Lütfen Stacy o abartılı şakalarından birini yapıyor olsun.

Ancak kapıdan içeri girdiğimde bunun bir şaka olmadığını anladım. Maddox çok kızgındı, dairemde volta atıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Neden bana anlatmıyorsun?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Birlikte yaşamayacağız. Daha çok erken."

Alnım şaşkınlıktan çatlıyor. "Biliyorum."

"Önce benimle konuşmadan benim için plan yapma. Chastity bunu yapardı ve beni çok kızdırırdı."

"Plan yapmıyordum," diyorum.

"Bana öyle geliyor."

"Birlikte yaşamayı düşündüğümü biliyorsun, seninle bu konuda konuştum ama sen hazır olmadığını söyledin. Ben de geri adım attım."

"O zaman Stacy neden bana daire listelerini veriyor?"

"Sana neden liste verdiğini anlamıyorum." Ondan benim için birkaç daireye bakmasını istedim ama Maddox'un bana katılacağından hiç bahsetmedim.

"Şimdi de yalan mı söylüyorsun?"

"Bir saniye geri gel. Stacy sana listeleri verdi ve dedi ki?"

"Bunları Damon'a ver."

"Ve bu bizim için nasıl planlar yaptığımı anlamına geliyor?" "Yapamam... Burada olamam. Gitmek zorundayım."

"Gitme. Eğer açıklamama izin verirsen-" Neler olduğunu bilseydim.

"Sanmıyorum... Başta düşündüğüm gibi bu iş için biçilmiş kaftan değilim," diyor. "İlişkilerde ve insanların benim için istemediğim planlar yapmasında iyi değilim."

"Olan şey bu değil. Maddy. Cidden bir saniye dur."

Dinlemiyor. Çok öfkeli. "Chastity'nin bunu yapmasına çok uzun süre izin verdim. Kendimi savunmam gerektiğini söyleyen sendin, o yüzden bunu ben yapıyorum. Bir daha kimsenin hayatıma karışmasına izin vermeyeceğim."

Tamam, işte bu beni kızdırdı. "Ben saçmalık diyorum. Benden başka herkesin karışmasına izin verdin. Bir düğüne gittin ve eski sevgilin için eşcinsel gibi davrandın. Annen istediğinde PA'ya kaçtın ve halan istediğinde daireni ona verdin. Ve Stacy... o hepsinden daha kötü. Her şeye karışıyor."

"Evet, ama onu seviyorum."

Ouch.

Sözleri içimde buz gibi bir his yaratıyor.

Evet, henüz "L" harfini söylemedik. Evet, onu sevdiğimi haftalardır biliyordum. En azından söylemeyecek kadar akıllıydım, çünkü birbirimizle aynı yöne gitmediğimiz çok açık. Kahretsin, aynı posta kodunda olduğumuzu bile sanmıyorum.

"Bildığım iyi oldu," diye mırıldanıyorum.

Ne söylediğini fark ettiğinde gözleri büyür. "Damon, öyle demek istemedim-"

"Belki de gitmelisin," diyorum. "Belli ki vardığın sonuca hazır değilsin ve pişman olacağın ve benim de duymak istemediğim bir şey söylemeni istemiyorum. Seninle kendini kaybetmediğin bir zamanda konuşmayı tercih ederim."

"Sanırım bunun için kendimi kaybetmeye hakkım var." "Ne için? Ben hiçbir şey yapmadım."

Maddox alay ediyor. "Evet, tamam, kendine bunu söylemeye devam et." Elini arka cebine atıyor ve katlanmış kâğıtları sehpanın üzerine fırlatıyor. Başını sallayarak gidiyor ve ben bir şekilde çuvalladığımı hissediyorum. Sadece nasıl olduğundan emin değilim.

Kanepeme uzandım ve telefonumu çıkardım. Stacy onu aradığımda cevap vermiyor, ben de beni geri araması için kızgın bir mesaj bırakıyorum.

Sonra Maddox'un yere attığı kâğıtlara uzanıp onları açıyorum. Listelerin hepsi yanlıştı.

"Ne oluyor lan?" Kimseye bir şey söylemedim.

Telefonumu tekrar elime alıp e-postamı açıyorum ve Stacy'ye gönderdiğim bağlantıya bakıyorum. Kahretsin! Maddox henüz benimle yaşamak istemediğini söylemeden önce baktığım listeyi ona göndermişim. Hazır olmadığını söylediğinde, bütçeme uygun daha uygun fiyatlı yerler aradım. Ona yanlış kaydedilmiş listeyi göndermişim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bu kez Maddox'un numarasını tuşluyorum ve doğrudan sesli mesaja düşüyorum. "Artık kimse lanet telefonlarına cevap vermiyor mu? Maddy, beni ara. Neden korktuğunu anlıyorum ama bu bir yanlış anlaşılma. Yemin ederim. Stacy yanlış listeyi almış. Bebeğim, lütfen beni ara."

Sona geldiğimde dizim zıplıyor. Stacy'i tekrar deniyorum.

"On dakika içinde iki telefon görüşmesi mi? Biri ölmüş olsa iyi olur. Burada kendi krizimle uğraşıyorum."

"Maddox seni aradı mı?"

"Hayır. İşten beri onu görmedim."

Ona ne yaptığımı ve Maddox'un nasıl bir sonuca vardığını anlattım.

İslik çalıyor. "Senin fiyat aralığının dışında olduklarını sanıyordum ama mezun olduğunda süper bir zam alacağını düşünmüştüm. Maddox'la yaşamak aklımın ucundan bile geçmedi. Şimdiden yanına taşınmasını mı istedin? Hemen kaçmadığına şaşırdım."

"Yardımcı olmuyorsun, Stace. Bunu nasıl düzelteceğimi söyle." "Bırak sakinleşsin."

"Burada ne kadar sığıp batırdım?"

"Dürüst bir hataydı ama Maddox kaçınma modundayken ona ulaşmak zor.

Güven bana."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve bağlantıyı kesiyorum.

Bana onu yalnız bırakmamı söylese de bunu yapmak istemiyorum. Ayağa kalktım ve peşinden koşmaya hazırlandım - dairesine gidip sözünü dinletmeye çalıştım. Tam anlamıyla bir yanlış anlaşılma. Maddox'un düşündüğü şeyi gerçekten yapmış olsaydım, neden kızdığını anlardım ama yapmadım.

Ayaklarım kapının yarısına kadar duraklıyor. Ya bana inanmazsa?

Siktir et, bu almak istediğim bir risk. Eric'le yaptığım gibi arkama yaslanıp neyi yanlış yaptığımı, bunu nasıl düzeltebileceğimi ya da her şeyin benim hatam olup olmadığını düşünmeyeceğim. Bu bir hatayken olmaz.

Maddox'la sahip olduklarımızı kurtarma ihtiyacı beni ileriye doğru itiyor ama Maddox'un dairesine vardığımda kendime olan güvenim azalıyor. Kapının çalınması küçük koridorda yankılanıyor ve içimden kaçmak geliyor. Maddox kapıyı kimseye açmadığında bu hiç de ürkütücü olmazdı.

Ancak kapıyı üç dakika çaldıktan sonra beni görmezden geleceği ya da evde olmadığı anlaşılıyor. Birincisi olduğunu umarak kığımın üstüne çöküyorum ve sırtımı kapısına dayıyorum.

"Beni duyabiliyor musun bilmiyorum," diyorum, "ya da evde misin, onu bile bilmiyorum. Ama bundan kaçmana izin vermeyeceğimi bilmeni istiyorum. Bizden. Bu bir yanlış anlaşılmaydı." İç çekiyorum. "Artık top oynayamıyor olabilirim ama sakatlığımdan bu yana ilk kez geleceğe umutla bakıyorum. Mezun olduktan sonra, diğer sporcu adaylarının hayallerinin peşinden gitmelerini sağlayacağım ve onlar sayesinde yaşamımı sürdüreceğim. Siz olmasaydınız, bunu asla bu şekilde göremezdim. Geleceğime, bedenimi dinlemediğim, zayıf ve yeterince iyi olmadığı için bir ceza olarak bakmaya devam edecektim. Sen bana mutluluğumu geri verdin ve beyzbolun benim için bitmiş olmasının hayatımın bittiği anlamına gelmediğini fark etmemi sağladın. Bunu bana sen verdin, Maddy. Ve bunun için seni seviyorum. Muhtemelen L kelimesini kullanarak seni daha da korkuttum ama bu söylediklerimi daha az doğru yapmaz. Sana aşığım ve bu da bana yetişmen için sonsuza kadar bekleyeceğim anlamına geliyor. Her şeyi senin hızında yapacağız. Sadece seninle olmak istiyorum."

Gözlerimi kapatırken başım defalarca kapıya çarpıyor. Kapıyı açmayacak. "Evde değil," diyor yaşlı bir ses.

Gözlerimi açıyorum ve Maddox'un bahsettiği komşuyla karşılaşıyorum. Kendi dairesinin kapısında duruyordu.

"O değil mi?" Bir kapıyla mı konuşuyordum? Harika. Sadece harika. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Bir sürü kapı çarpması ve homurdanma vardı, ben de neler olduğunu görmek için dışarı çıktım.

Bir özür mırıldandı ve buradan kaçtı."

"Teşekkürler, Bayan Jacobs."

"Seni affedecektir, tatlım. Kavgalar en iyi çiftlerin bile başına gelir. Öldüğü güne kadar kocamla kavga ettim."

"Umm... tamam."

"Bırak sana gelsin."

Başımı sallayarak ayağa kalktım. Nereye gideceğime dair hiçbir fikrim olmadan sokağa geri döndüm ve yapabileceğim tek şeyi yaparak eve döndüm.

Umut.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

MADDOX

Kendimi bulacağımı düşündüğüm son yer Clover Vale, PA idi. Beni buraya getiren Uber'e üç yüz dolar ödediğim için banka hesabım büyük bir darbe aldı.

Geç saatlere kadar geledim, bu yüzden ebeveynler hafta sonu neden evde olduğum konusunda beni sorgulama fırsatı bulamadılar.

Beş yıl önce sorunlarımdan kaçtım ve şimdi başladığım yere geri döndüm, yine kaçıyorum. Acaba beş yıl sonra Damon'ın düğününe bir kız götürüp heteroseksüelmiş gibi davranmak zorunda kalacak mıyım?

Damon'ın düğünü... Hayır, onu başka bir adamla evlenirken görmeye asla dayanamam.

Beynim kafamı karıştırmayı seviyor. Arkamdan iş çevirip daire baktığı için Damon'a bağırmama neden oldu ama şimdi Damon'ın aslında bizim için bir yer kiralamadığını, sadece baktığını söylüyor. Bana eve koşmamı ve telefonumu kapatmamı söyledi ve şimdi burada yatıp ne halt ettiğimi merak ediyorum.

Damon'ın yüzünün görüntüsünü aklımdan çıkarmaya çalışıyorum - Stacy'yi sevdiğimi söyledikten hemen sonra onu sevmediğimi ima edecek şekilde yüzünü buruşturmuştu. Kastettiğim bu değildi. Stacy benim ailemden biri gibi ve bu yüzden karışmasına izin verdim. Yine de Damon bunu yaptığında, Chastity ile hiç yüzleşmediğim sorunlarımın ötesini göremedim.

Damon, Chastity gibi değil ve ben yine de onun kalbini kırdım. Benim neyim var böyle?

Son veremeyecek kadar korkak olduğum lanet bir gençlik ilişkisi yüzünden başıma gelen en iyi şeyden kaçıyorum. Neden onun kalbini kırmak konusunda isteksizdim de dün gece Damon'a onunla bir ilişki istemediğimi söylemekte bir sorun görmedim.

Bu saçmalık, çünkü istiyorum. Onu hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Peki, neden bırakıp bunun olmasına izin vermek benim için bu kadar zor?

Çünkü tekrar kapana kısılmaktan korkuyorsun.

Damon'ın bana bunu asla yapmayacağını düşünmüştüm, ama sonra o listeler ...

Ne olmuş yani? Listelere bakıyor olması beni yanına taşınmaya zorladığı anlamına gelmez. Kafama silah dayamıyor ya da ultimatoma vermiyordu. Gerçekten birlikte yaşayabileceğimiz bir yer arıyordu, çünkü benimle bir hayat istiyordu.

O canavar.

Kahretsin, ben bir aptalım.

Uyumaktan vazgeçmek üzereydim ki annem beni irkiltti ve her şeye rağmen uyuyakalmış olduğumu fark ettim. Yastığımın üzerinde salya var ve New York'ta değil de evde olduğumu anlamam bir dakika sürüyor.

"Pekâlâ. Artık yeterince uyudun," diyor annem. "Uyumak mı? Sanki hiç uyumamışım gibi hissediyorum."

"İnekleri sağma zamanı."

Yastığımı yüzüme atıyorum. "Bizim ineklerimiz yok. Bir çiftlikte yaşamıyoruz."

"Ne kadar taşralı olduğumuzdan bahsedince bazen kafam karışıyor." "Anne," diye

sızlanıyorum.

"Oooh, içindeki ergeni ortaya çıkarıyor." Annem ucuna otururken yatak eğilir.

"Çık dışarı. Hangi oğlan ya da kız seni buraya koşturdu?"

Dirseklerime yaslanıyorum ve yastık yüzümden düşüyor. "Babam sana söyledi mi?" "Eşcinsel olmadığını mı? Evet, söyledi. Ayrıca müstakbel damadımın bana uygun olmadığını da söyledi." "Damon'ı benden daha çok seviyorsun. Kabul et bunu."

"Terbiyesini kullandı. Dökül bakalım. Onu kızdıracak ne yaptın?" diye soruyor. İnledim. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. O olduğunu nereden biliyorsun?"

"Aşağıda bir ziyaretçiniz var. Bu konuda konuşmaktan kurtulabileceğini sanmıyorum." Damon burada mı?

Hâlâ dün geceki kıyafetlerimle yataktan fırlıyorum. Ayaklarım gürültüyle merdivenlere çarpıyor. Damon annemlerin kanepesinden kalkıyor, elleri ceplerine gidiyor ve başı öne eğik duruyor.

Asla yapmayacağıma söz verdiğim bir şeyi yaparak ona kendini sorgulatan kişi olmaktan nefret ediyorum. Ona Eric gibi olmayacağımı söyledim ve sonra gidip onu dışladım.

Sikeyim.

Ona doğru koşuyorum ve onu sertçe öperken neredeyse yere yıkıyorum. Geriye doğru sendeliyor ama elleri belime gidiyor ve ağzı verdiğim her şeyi alıyor.

Ona karşı hissettiğim her şeyi, söylemek istediğim her şeyi ifade etmeye çalışıyorum, çünkü henüz yüksek sesle itiraf edip edemeyeceğimden emin değilim. Onu seviyorum. Bu doğru, ama bunu yüksek sesle söyleme düşüncesi duvarların kapanmasına neden oluyor - tıpkı her zaman olduğu gibi. Tek fark, bu sefer kendime *Damon* olduğunu hatırlattığımda, tüm o şüphe, klostrofobi, kaçma isteğinin kaşındırıcı hissi tamamen yok oluyor.

Aşk ve sonsuzluk gibi kelimelere değil de Damon kısmına odaklanırsam, çıldırmıyorum. Onu istiyorum.

Her şeyi.

Annem boğazını temizliyor ve kendimi geri çekilmeye zorluyorum. "Bırakayım da siz konuşun," diyor.

O gidince Damon bana döndü. "Daha fazla bağırmasını, belki sapık olmakla suçlamasını ve belki de *seni bir daha görmek istemiyorum demesini* bekliyordum, ama bir öpücük?"

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordum.

"Telefonundaki takip uygulaması," diyor basitçe. Ağzım açık kaldığında sırtıyor. "Ne yani, şaka yapamaz mıyım?"

Onu ittim.

"Sakinleşmene izin verecek ve seni rahat bırakacaktım ama ben benim. Herkesi aradım. Burada olduğunu öğrendim ve kendime uzak durmamı söyledim. Seni Pensilvanya'ya kaçmaya zorladıysam, ciddi bir sorun var demektir. Ama düşündüğün şeyi yapmadığımı bilmelisin."

"Artık umurumda değil." "Ha?"

"Ben senin gibi değilim. Hiçbir zaman istediğim bir şeyi düşünüp onun peşinden gitmedim. Seyahat etmiyorum çünkü gerçekten çaba sarf etmeden arkama yaslanıp şikayet etmekten memnunum. Ne istediğini biliyorsun ve onun peşinden gidiyorsun. Bu yüzden seni her zaman takdir etmişimdir, bu yüzden gelecek için plan yapman ve olası dairelere bakman mantıklı-"

"Sadece bu kadar. Ben değildim," diyor.

"Sen değil miydin?" Neden bu beni ezici bir hayal kırıklığıyla dolduruyor?

Lanet olsun, şimdi de onunla mı yaşamak *istiyorum*? Bu düşünceden sıyrılıyorum ve kendime bu

konuya daha sonra döneceğimi söylüyorum.

"Kendimi arıyordum," diyor Damon. "Kira kontratım gelecek ay bitiyor ve ikimiz de dairemten nefret ettiğimi biliyoruz. Stacy'den iş yerinin yakınındaki birkaç binaya bakmasını istedim ama listeyi gönderirken yanlışlıkla ona sen benimle yaşamak istemediğini söylemeden *önce* kaydettiğim listeyi gönderdim. Ben istemiyorum.

Hazır olmadığın bir şey için sana baskı yapmak istemiyorum ve bunu sana söylemek için peşinden koşuyorum. Şu anda dairenle bir ilişki içinde olduğumdan oldukça eminim. Dün gece kapının diğer tarafında beni dinliyor olmanı umarak ona öldürücü bir konuşma yaptım."

Bir kahkaha patlattım. "Konuşma mı? Duyabilecek miyim?"

"Hayır. Bu benimle senin kapın arasında. Ama çok fazla özür dileme ve yalvarma vardı ve şimdi o tarafımı asla göremeyebilirsin."

"Sana Chastity'mişsin gibi davrandım, oysa değilsin. Beni engellemez ya da yapmak istemediğim bir şeyi yaptırmazdın. Dün gece bunu mantıklı bir şekilde göremeyecek kadar korktum ve kaçış moduna geçtim çünkü bu benim her şeye verdiğim otomatik tepki. Ama kaçmak istemiyorum."

Damon dünyamı aydınlatan bir sırtış takınıyor. "Artık benimle eve gelecek misin?"

"Buraya nasıl geldin?" Ön pencerelere doğru ilerliyorum ve dışarıda bir Beemer görüyorum.

"Noah'ın arabasını ödünç aldım. Daha erken gelirdim ama o bana, benim saçmalıklarına katlanabilecek bir adamla ilişkiyi mahvetmem konusunda ders vermeye karar verdi."

"Noah beni senden daha çok seviyor," diye şarkı söylüyorum. "Noah'nın arabasını ne zaman geri getirmen gerekiyor?" Damon omuz silkiyor. "Bilmem. Nadiren kullanır. New York'ta kimin arabası var ki?"

"Mezuniyetin ne zaman?"

"Çarşamba."

Gülümsüyorum. "OTS'den iki gün izin alma şansım nedir?"

Damon yalandan öksürür. "Sanırım grip oluyorum. Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Kanada'ya geçmek için pasaporta ihtiyacımız var mı? Niagara ne kadar uzakta, dört, beş saat mi?" "Maddy, ne planlıyorsun?"

"Gözlerim kapalı bir şekilde balıklama atlamayı ve en iyisini ummayı planlıyorum. Daha fazlasını dilemek yerine harekete geçiyorum ve bunu benimle birlikte yapmanı istiyorum." Sertçe yutkunuyorum ve itiraf etmekten çok korktuğum kelimeleri söylemek için kendimi zorluyorum. "Çünkü seni seviyorum."

Damon'ın boğazına bir nefes takılır. "Kapın öttü, değil mi?" "Ha?"

"Kayıtlara geçmesi için seni sevdiğimi ilk benim söylediğimi belirtebilir miyiz? Sadece senin yerine kapına söyledim."

"Kapıma beni sevdiğini mi söyledin?"

"Sana haftalar önce aşık oldum ama seni korkutmak istemedim."

"Beni korkutsan bile, söz veriyorum koşarak geri geleceğim," diyorum. "Mantıksızlığımın bastırılması biraz zaman alabilir ama her zaman üstesinden geleceğim. Bunu artık biliyorum. Sen buna değersin."

Damon bir adım öne çıkıyor, kollarını bana doluyor ve alnını alnıma değdiriyor. "Eğer birbirimize söz veriyorsak, aceleci davranmayacağıma, harekete geçmeden önce her konuda sana danışacağıma ve beyzbol olmadığı sürece nereye gitmek istersen seni takip edeceğime söz veriyorum."

"Tabii ki."

"Kanada'ya gitmeye bile hazırım. Bu da seni sevdiğimi göstermiyorsa, başka ne gösterir bilmiyorum." "Zor bir durum, biliyorum."

"Sanırım önümüzde bir yolculuk var."

"Atıştırmalık hazırlayacağım!" Annem

mutfaktan bağılıyor. Damon, "Sanırım kulak misafiri oldu," diyor.

Eğilip fısıldıyorum, "İyi ki sana vermeyi planladığım kafadan bahsetmemişim."

Damon bir şey arıyormuş gibi evin etrafına göz gezdiriyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Sizi duyan birinin dışarı fırlamasını bekliyordum."

"Çenemi kapatmayı gerçekten öğrenmeliyim." "Ya da iyi bir şekilde kullanmayı."

Dudaklarımız buluştuğunda, işkence edilmiş bir cennetteyim. Neredeyse bundan kaçtığıma inanamıyorum. Bu adam bana sahip ve her şeyi berbat etmiş olmam beni öldürüyor.

"Belki de bunu Kanada'ya saklamalıyız," diyor Damon. "Bilirsiniz, ailenizin sizi dinlemediği ya da izlemediği bir yere."

"Önümüzdeki beş saat hayatımın en uzun saati olacak."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

DAMON

Görünüşe göre Maddox özür dilerken gerçekten ciddiymiş. İşimiz bittiğinde ikimiz de tükenmiş, döl ve ter içinde kalmıştık. İki gün önce şelaleye bakan bir otele yerleştik ve hiç vakit kaybetmedik. O zamandan beri gün ışığı görmedik. Oda servisi ve otel banyomuzdaki spa küveti sayesinde, işe gidip hasta numarası yapmaya değdi.

"Hareket edemiyorum," diyor.

"O zaman yapma."

Yüzüstü yatıyor, başı yastığa gömülü, ben de yanında nefes nefese kalıyorum.

"Telefonum," diye homurdanıyor.

"Benden onu almamı isteme şeklin bu mu?" "Evet."

Abartılı bir iç çekişle yataktan çıktım ve çıplak kıkına bir şaplak attım. "Yakışıklı olduğun için şanslısın."

"Yoksa ne olur, beni sikmez misin?"

"Seni becerirdim ama telefonunu getirmezdin." Yerde, atılmış pantolonunun yanında buldum ve ona fırlattım.

Ben burada durmuş ona hayran hayran bakarken, o bir mesaj yazıyor. Harcanmış olmama rağmen onu yakalamak ve etrafını sarmak istiyorum.

Kot pantolonumu bulup giyindim ve gömleğimi mümkün olduğunca temizlemek için kullandım. Muhtemelen biraz ara vermeliyiz. Şelaleye bakmak için perdeyi geri çekiyorum, ancak kendi telefonum bir uyarı ile çalıyor ve aramamla eşleşen yeni bir daire listesinin eklendiğini bildiriyor.

Maddox, "Kız kardeşin mesaj atıyor, neden işte olmadığımı ve işimizi halledip halletmediğimizi merak ediyor," diyor. "Ona Kanada'da olduğumuzu söyledin mi?"

"Evet. Onu dışarıda bıraktığım için bana bağırdı. Ona iki gündür otel odasından çıkmadığımızı söyledim ve şimdi bana teşekkür ediyor."

Gülüyorum. "Benimle sadece kız kardeşimi korkutmak için birliktesin, değil mi?"

"Hayır, bu sadece bir bonus." Elini uzatıp beni yatağa geri çağırıyor ama ben kıpırdamıyorum. "Bir ara şelaleyi görmeye gitmemiz gerekmiyor mu? Bu yüzden burada değil miyiz?"

"Bunu telefonundaki adam söylüyor."

Çenemi ona doğru kaldırıyorum ve onun da aynı şeyi yaptığını işaret ediyorum.

"Neye bakıyorsun?" diye soruyor.

"Daire ilanları," diyorum dalgınca.

Maddox kaşlarını çatıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama fikrini değiştiriyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Yatağa dön. Şelaleye yarın gideriz. Bütün günü Kanada'da geçirebilir ve öğleden sonra New York'a geri dönebiliriz."

"Seyahat etmenin amacı bir şeyler görmek ve turistik şeyler yapmak değil mi?"

"Hayır. Anı biriktirmek için. Ve biri Niagara Şelalesi'nden bahsettiğinde ne düşüneceğim biliyor musun? Harika erkek arkadaşımın beni bacaksız kalana kadar sikmesini hatırlayacağım."

"Böyle söyleyince..." Bileğimin bir hareketiyle kot pantolonumun düğmesini açtım ve

saniyeler içinde tekrar çıplak.

"Bir itirafta bulunacağım," diyor Maddox, ben yatağa onun yanına tırmanır tırmanmaz.

Kollarımla onu sarıyorum ve başını göğsüme yaslaması için kendime yaklaştırıyorum. "Sen aslında evlisin ve üç çocuğun var."

"Stella ve üçüzleri biliyor musun?"

"Stella mı? Gerçekten mi?"

Omuz silkiyor. "Aklıma gelen ilk isim. Sanırım seni haftalar önce sevdiğimi biliyordum diyecektim."

"Hiçbir şey söylemedin."

"Olay olduğunda beni dildoyla beceriyordun. Konuyu açmak için iyi bir zaman olduğunu düşünmedim."

Bir kahkaha patlattım.

"Ama gerçekten, o zaman bunun ne olduğunu anladığımı sanmıyorum. Senin benim her şeyim olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, ama o anki koşullara bakılırsa bu benim aletimin konuşması olabilir. Ancak şimdi fark ediyorum ki o an senin benim geleceğim olduğunu ilk kez anladım ve bu beni korkutmuyor."

"Siktir, seni seviyorum."

Maddox sırtıyor.

"Biliyorum."

"Güzel *Star Wars* göndermesi."

"Orijinallerinin daha iyi olduğunu söylemiştim. Onlar alıntılanabilir." "Ama efektler bok gibi."

"Artık seninle yaşayabileceğimi sanmıyorum." "Benimle yaşamıyorsun," diye belirtiyorum.

Maddox sertçe yutkunur. "Bunu yapmak istiyorum. Benim yanıma taşınmanı istiyorum."

"Pekala, birlikte yaşama fikri yüzünden neredeyse ayrılıyorken nasıl oldu da bana birlikte yaşamayı teklif ettin?"

"Beni korkutan taşınma kısmı değildi. Öyle olduğunu düşünmüştüm ama eve neden geldiğimi düşündüğümde, benimle yaşamak istediğin için değildi. İsteddiğini elde etmek için durumu manipüle ettiğini düşündüğüm içindi."

"I-"

Ben sözümü kesmeden o sözümü kesti. "Yaptığının bu olmadığını biliyorum ama o zamanlar beni uzaklaştıran şey buydu."

"Çok erken olduğundan ve yine çıldıracağından endişeleniyorum ama kalacak bir yere ihtiyacım var. Eğer emin değilsen, altı aylık bir yer kiralayabilirim ve o zaman yeniden değerlendiririz."

"Ucuz bir dairem var ve küçük olsa da bize yetiyor. Bir yere sığması için bir gardırop almam gerekebilir çünkü dolabım tüm eşyalarımı ancak alıyor. Ama senin terfinle ve benim kiramın yarısını ödememle, birkaç yıl birikim yaparsak Brooklyn'de ya da daha ucuz bir yerde bir yer satın alabiliriz. Ya da gerçekten pahalı bir dünya turuna çıkabiliriz."

"Şu haline bak, bir gelecek planlıyorsun," diye şaka yapıyorum, ama içimden lanet olası bir mutluluk dansı yapıyorum - garip beyaz adam tıklamaları ve parmak işaretleriyle utanç verici bir dans.

"Seninle kavga etmekten hoşlanmıyorum."

Bu benim iç dansımı biraz ayılttı. "Kabul ediyorum, kavga etmek berbat bir şey ama buna

gerçekten hazır değilsen daha çok kavga edersin."

"Ben hazırım. Söz veriyorum. Ve eğer tekrar rahatsız olursam, patlamadan önce sana haber vereceğim." "Patlamanla ilgili tek iyi şey ne biliyor musun? Makyaj seksi." Maddox ile seks General harika biri. Ona doyamıyorum.

"O zaman belki de sik kafalının tekisin." Sırıttıyor.

"Seni tekrar becerebileyim diye mi kavga çıkarıyorsun?" "İşe yarıyor mu? Göt surat?"

"Dürüstçe mi? Tekrar kaldırabilir miyim bilmiyorum. Ağzıma sıçtın."

Maddox iç çeker. "Peki. Bize yakıt ikmali için yemek sipariş edeceğim ve sonra da sen daha fazla dayanamayana kadar sana küfür edeceğim."

"Sen mükemmel bir
adamsın." "Teşekkürler,
Dik."

"Bekle, baş harflerimi mi kullanıyorsun yoksa bana başka bir
isimle mi sesleniyorsun?" Maddox göz kırpmıyor. "Kendin bul."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

MADDOX

Gergin olmamalıyım. Ne de olsa bugün sahnede yürüyecek olan ben değilim. Hayır, sadece erkek arkadaşımın ailesiyle oturup Damon'ın hukuk fakültesinden mezun oluşunu izleyeceğim.

Stacy yanımda, "Anne ve babamdan korkman çok şirin," diyor. Damon sınıfın geri kalanıyla oturmak için yanımdan ayrıldı, biz de kendi yerimize oturmadan önce ailesinin gelmesini bekliyoruz.

"Korkmuyorum," diye yalan söyledim. Kızımı yırtarcasına yalan söylüyorum. Beni sevmelerini istiyorum.

"Olmana gerek yok. Yıllardır senden bahsetmemin faydası oluyor. Hey, belki de medyumum ve sonunda kardeşimle birlikte olacağımı biliyordum."

"Belki de psişik panayırıyla yola çıkan çılgın öz anneme katılmalısın." "Stacy," diyor kadınsı bir ses arkamızdan.

"Merhaba anne."

İşte başlıyoruz.

Stacy'nin ailesi ona sarıldıktan sonra bana doğru geldiler. Ve

gülümsediler. "Maddox," dedi Bayan King ve bana sarıldı. "Seni tekrar görmek çok güzel." "Seni de," diye mırıldandım.

Bay King elimi sıkıyor ve diğer eliyle omzumu sıkıyor. "Damon'ı gelecek ay dairenize taşımak için yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin. Şehre kadar arabayla gidebilirim."

"Uh... Ben... oh, tamam. Teşekkür ederim, efendim."

Damon'ın babası sırtıyor. "Bize Henry ve Cindy deyin." Başımı salladım.

"Efendim," diye alay ediyor

Stacy yanımda. "Kapa

çeneni." Onu dürtüyorum.

Cindy dudaklarını büzer. "Maddox, umarım sakıncası yoktur ama... biz... umm... Davidson'ları davet ettik."

"Neden umursayayım ki?"

"Eric gelmiyor ama Denise ve Jeff geliyor. Senin için sorun olmayacağından emin değillerdi-"

"Onlara karşı hiçbir şeyim yok. Ama Eric'in gelmemesi muhtemelen iyi oldu. Damon bugün buna ihtiyacım var."

Henry, "Bize neden söylemediğini hâlâ bilmiyorum," diyor.

"Damon'ın ne kadar aşırı korumacı olabileceğini biliyorsun. Eric'in bir hata yaptığı için kötü adam muamelesi görmesini istemedi."

Stacy, "Bu Eric'in yaptığını doğru yapmaz," diyor.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim ama onun için üzülmekten kendimi alamıyorum."

"Bu konuya girmeyelim," diyor Cindy. "Buraya kutlamaya

geldik." Stacy ve ben, oturacak bir yer bulmak için ailesini

kalabalığın içinde takip ediyoruz. "Bunu gerçekten

kastetmiyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor.

"Eric için üzüldüğümü mü? Evet, üzüliyorum. Damon'a karşı hissettiklerimi kolayca kabullendim ama ilk başlarda bununla mücadele ettim - buna bir etiket koymak ve tanımlamak. Bu Eric'e bir pislik gibi davranma hakkı vermez ve Damon'a bir daha yaklaşırsa şiddete başvurmak zorunda kalabilirim ama onun nereden geldiğini anlıyorum."

Stacy alay ediyor. "Sen mi? Şiddet mi? Tamam."

"Benim şiddet yöntemimi unutuyorsun, bunu benim için sana yaptırıyorum. Benim küçük saldırı köpeğim, sen." Kolumu ona doladım ve bir öpücük verdim.

"Dikkatli ol yoksa şiddetimi sana yöneltirim." "Asla. Beni seviyorsun."

"Seviyorum. Hayatımda olduğun için mutluyum." Gözlerim kısıldı. "Ama?"

"Hayır ama. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Gözlerinde yaşlar birikiyor. "Ölüyor musun?"

Beni itti. "Arada bir ciddi olamayacak mıyım?" "Hayır."

"Her neyse, senden yine nefret

ediyorum." "İşte benim

Stacy'm."

Mezuniyet konuşmasını izliyor ve Damon'ın sahneye çıkmasını üç yüz saat bekliyoruz. Bir ara ayağıma iğneler batıyor ve bacağım kesiliyor. Stacy acıma gülüyor. Evet, beni gerçekten seviyor. Ama şu anda diplomasını talep eden adam kadar değil. Damon'la duyduğum gurur, ailesiyle duyduğum gururla yarışır.

"Bekleyin" diyor Stacy.

Midemi ısıtan gurur duygusunun yerini korku alıyor. "Ne yaptın sen?"

Sırıttıyor.

"Stacy..."

Damon diplomasını almak için sahneye çıktığında dünya yavaşlar. Kahramanın ne olacağını bildiği ama zamanında durduramadığı bir film sahnesi gibi.

Bir konfeti topu erkenden patlar.

Stacy aşağı yukarı zıplayıp alkışlıyor. O benim gördüğümü görmüyor. Top sahneye çok yakın. Evet, kağıt fırlatıyor ama arkasına o kadar basınç koyarsan bir beyzbol topunun ağırlığına dönüşebilir. Ve o ağırlık kendini erkek arkadaşımın kafasına fırlatıyor.

Kardeşi sahneye indiğinde Stacy'nin beti benzi attı. Seyircilerden soluk soluğa sesler geliyor ama ben ona ulaşmak için kalabalığı yarılamıştım bile.

Damon bayıldı.

"Bebeğim," diyorum çılgınca. Garip, ona asla bebeğim demem -bu onun olayı- ama panik halimde ağzımdan kaçıyor.

Elim yanağını okşuyor. Bir iniltiyle elime doğru eğiliyor ama gözlerini açmıyor. "Biri ambulans çağırsın," diyorum.

"Ambulans mı?" Stacy yanımda mırıldanıyor. Beni buraya kadar

takip etmiş. "Ne yaptın sen?" Ona bağıriyorum.

"Bu bir ... şakaydı. Konfetileri erken patlatması için bir adama para verdim, böylece Damon arandığında oldu. Öyle olması gerekmiyordu-"

"Lanet olsun, Stacy."

"Ben iyiyim," diyor Damon, aniden uyanmış. Doğrulamaya çalışır. "Ama yer baş aşağı." Arkasına yaslanır ve gözlerini kapatır.

"Kahretsin, muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyordur," diyorum.

Sağlık görevlileri geldiğinde, ki bu benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun sürüyor, onunla birlikte ambulansın arkasına tırmanmakta tereddüt etmiyorum. Yol boyunca bilinci gidip geliyor, gözlerini her açtığında parlak ışıktan şikayet ediyor.

Hastaneye varır varmaz onu tomografiye aldılar ve bana acil serviste beklemem söylendi.

Ne kadar mantıksız ve bencilce olsa da tek düşünebildiğim Damon'la bu akşamki hokey maçını kaçırarak olmamız. Ona sürpriz yapacak ve sonunda kayınbiraderimle - *hokey tanrısı* ya da her neyse - tanışıp selamlaşmasını sağlayacaktım.

Telefonumu çıkarıp kız kardeşime olanları mesajla bildiriyorum ve maça gelemeyeceğimizi söylüyorum ama o cevap veremedi Kral klanı acil servis bekleme odasına giriyor.

Stacy'yi tanıdığımdan beri ilk kez utangaç görünüyor. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. "Yaşasın Damon!" tarzı bir şeydi. Başka kimsenin isminde konfeti yoktu. Bunu onun için yapmak istedim."

"Belki de kimse konfeti alamadı çünkü toplar patladığında kimse sahnede olmamalıydı," diyorum.

"Bunu nereden bilebilirdim ki?" diye sızlanıyor. "Parasını ödediğim adam bilmeliydi." Ona kızamıyorum. Stacy böyle biri işte.

"Bu bana eşek şakalarını azaltmam gerektiğini düşündürüyor." "Öyle mi düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Demek istediğim, bugünlerde insanlara ödeme yapmak çok pahalıya mal oluyor." Başımı salladım. "Sen korkunç bir insansın."

"Evet." Gülümsüyor ama çabucak düşüyor. "O iyi olacak mı? Yarım bir kalbim var ve yanlışlıkla kardeşimi öldürdüysem bu konuda şaka yapmanın uygunsuz olduğunu biliyorum."

"Sağlık görevlileri beyin sarsıntısı belirtileri gösterdiğini ama iyileşeceğini söylediler," diyorum. "Ama onlar doktor değil," diyor Stacy. "EMT'ler her şeyi bilir."

"Kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Teşekkürler Stace," diyorum. "Kahretsin. Özür dilerim. Eminim iyi olacaktır."

Bekleme odasında bir saatten fazla bekledik. Bu süre içinde volta attım, asit aromalı kahve içtim ve Stacy'ye ters ters baktım.

"King ailesi mi?" Bekleme alanına gelen bir doktor soruyor. Hepimiz ayağa kalkarız. "Damon'ın hafif bir beyin sarsıntısı var, ilk düşündüğümüzden çok daha az ciddi."

Yüksek sesle rahat bir nefes alıyorum.

"Gözlem için onu bu gece tutmamız gerekiyor ama ziyaretçi kabul edebilir. İlk kim?"

Ailesine bakıyorum ama onlar bana bakıyor. "Sanırım bu benim. Ben onun ortağıyım."

"Aww," diye mırıldandı Stacy. "Ondan *ortağın* olarak bahsettiğini ilk kez duyuyorum."

"Kes sesini," diyorum dişlerimi sıkarak.

Damon'ın bilincinin tamamen açık olduğu bir odaya geri götürüldüm. Mezuniyet cüppesi yanındaki koltuğun üzerinde katlanmıştı ve üzerinde normal kıyafetleri vardı.

"Ne yani, sana sapıklık yapabileceğim seksi bir hastane önlüğü yok mu?" "Kız kardeşimi öldüreceğim," diyor.

"Sıraya gir." Yaklaşıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Beyin sarsıntısı ha? Bu da sana kötü haber vermeme izin verilmeyen durumlardan biri mi?"

"Hiç sanmıyorum. Neden? Kötü haber nedir?"

"Bu gece sana sürpriz yapacaktım. Tommy bana New York - Boston maçına bilet verdi." "Ben iyiyim." Yataktan kalkmaya çalışıyor ama oturur oturmaz sallanıyor. "Ben iyiyim. Ciddiyim. I maça gitmek istiyorum."

Onu tekrar aşağı itiyorum. "İyi değilsin. Beyin sarsıntısı geğiriyorsun. Parlak ışıkların ve çok gürültünün olduğu yerlere gidemeyiz. Tommy'yle başka zaman buluşabilirsin."

"Ya da hemen şimdi."

Kayınbiraderim, takım arkadaşlarından biri ve benimle birlikte Damon'ın odasının girişinde duruyor.

Kardeşim.

"Jacie bize neler olduğunu anlattı," diyor Tommy.

"Vay anasını," diyor Damon. "Sen..." Bakışları Tommy ve takım arkadaşı arasında gidip geliyor. "Ve sen de Ollie Strömberg'sin. Beyin sarsıntısı halüsinasyona neden olur mu? İkinizin şu anda bir maçı yok mu?"

Tommy, "Piste varmamıza daha bir saat var," diyor.

"Daha önce de beyin sarsıntısı geçirmişt看," diyor Ollie. "Çiftlik takımındayken. Neredeyse kariyerime mal oluyordu. Tommy olanları anlattığında, ben de peşine takılacağımı söyledim. Zor bir durum, dostum."

Tommy kolunu Ollie'ye doladı. "Bu adam da sen ayağa kalktığında bir buluşma ayarlamak istiyor."

Ollie, "Mevcut ajansım sözleşme uzatma konusunda benimle dalga geçiyor ve takas söylentileri var," diyor.

"Uh... umm..." Damon kekeliyor.

Eğildim ve fısıldadım, "Dostum, sen bir spor menajerisin. Sakin ol. İnsan daha önce hiç ünlü bir sporcuyla tanışmadığını düşünüyor."

Damon başını sallar ve sonra yüzünü buruşturur. "Özür dilerim. Keşke bu olay kafamda küçük çekiçler patlarken gerçekleşmeseydi ama evet, kesinlikle. Buluşma."

Ne zaman buluşabileceklerine dair ayrıntıları konuşurlarken Jacie yanıma gelip kollarını bana doluyor. "Hey, küçük kardeşim."

"Kuzen mi demek istiyorsun?"

"Her neyse. Sen her zaman benim tuhaf küçük kardeşim olacaksın."

Gülüyorum. "Teşekkürler, Jacie. Görüyorum ki çocukları bu gece için bırakmayı başarmışsın."

"Annem ve babam torunlarını görecekleri için mutlular, Tommy ve ben de bir otel odası tuttuk. Maçtan sonra bir şeyler içmek ve sohbet etmek ister misin?"

Yataktaki Damon'a bakıyorum ve tereddüt ediyorum. "Muhtemelen-"

"Evet, dışarı çıkacak," diyor Damon. "O zamana kadar ziyaret saati bitmiş olacak ve sen kız kardeşini hiç göremeyeceksin. Tek yapacağım ölmediğimden emin olmak için her iki saatte bir uyandırılmak olacak."

"Erkek arkadaşım biraz dramatiktir," diyorum diğerlerine ve kıs kıs

gülüyorlar. "Ciddiyim, Maddy. Dışarı çık. Ben iyi olacağım."

Jacie'ye dönüyorum. "Maçtan sonra nerede buluşacağımızı mesaj at."

Sohbet hokeye dönünce kız kardeşim bana döndü. "Biliyor musun, eşcinsel olayının lisedeki çılgın kız arkadaşından ayrılmak için bir yalan olduğunu düşünmüşümdür hep."

Gülüyorum. Sertçe. "Tüm kasabayı kandırdığımı sanırken kimsenin bana inanmadığını düşünmeye başladım. Annemle babam size söyledi mi bilmiyorum ama ben eşcinsel değilim. Biseksüelim. Bu uzun ve kafa karıştırıcı bir hikaye."

"Damon seni mutlu ettiği sürece hepimiz onu seveceğiz." "Seviyor."

Bir süre sonra Tommy, "Piste gitsek iyi olacak," dedi. "Geçmiş olsun, bir sonraki aile buluşmasında görüşürüz."

"Sanki onlardan çok varmış gibi," diyorum.

"Belki hepiniz Şükran Günü için Boston'a gelebilirsiniz," diyor

Jacie. "Tamam, altı ay sonra görüşürüz," diyorum kuru bir sesle.

Tommy, "Sezon dışında bir şeyler organize edeceğiz," diyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyor Damon ve bunun kendisini de kapsadığını hemen anlamasına bayılıyorum. Onlar gittikten sonra Damon hastane yatağında geriye doğru yığılıyor. "Bunun için kız kardeşimi geri almam gerek."

"Oh hayır. Karanlık tarafa geçti. Savaş onunla! Bizim seviyemize inme. Kendini kurtar!" Benim dramatik

Ağlıyor. Damon'ı kontrol etmek için bir hemşire gelecek.

Kıkırdıyorum ve el sallıyorum. Bana gürültüyü azaltmamı söyledi. "Eminim partilerde eğlencelidir," diyorum.

Damon beni görmezden geliyor. "Bu gece burada tıklıp kalmak yerine Tommy-Novak ve Ollie-Strömberg ile takılıyor olabilirdim. İntikamın soğuk servis edilmesi gerekiyor ve benim mükemmel bir planım var." Bana döndü ve elimi tuttu. "Bu gece senin için de bir sürprizim var. Telefonum nerede?"

"Bende. Bana ambulansa verdiler." Çıkarıp ona uzattım. Aradığı şeyi bulması biraz zaman alıyor çünkü yüzünü buruşturmadan ekrana odaklanamıyor. Vazgeçiyor ve bana uzatıyor. "E-postamda. Yıldızlı dosyanın ilkinde."

"Bir gemi seyahati mi? Bermuda'ya mı?"

"Matt'in OTS ile nasıl anlaştığını biliyor musun?" "Öyle mi?"

"Davasına yardımcı olması için bir halkla ilişkiler firması tuttuk. Pazarlama stratejisinin bir parçası da imajını düzeltmek. Bunu yapmanın en iyi yolunun da kendisine bir erkek arkadaş bulmak olduğunu düşündük."

"Kafam çok karıştı. Bunun gemi seyahatiyle ne alakası var?"

"Bu bir tuzak ve halkla ilişkiler dublörü. Matt yeni erkek arkadaşıyla orada olacak. Birlikte fotoğrafları çekilecek ve basına sızdırılacak. Dedikodu paçavrasının onu gösterdiği gibi... yani pis bir erkek fahişesi ve tüm o çılgın kilise insanların bizim olduğumuzu iddia ettiği iğrençlik yerine, aşık iyi ve sağlıklı bir eşcinsel adam olarak göstereceğiz."

"Tamam, peki onun erkek arkadaşı kim olacak?" Damon sırtıyor. "Noah."

Bir kahkaha kaçır. "Noah mı? Zavallı Matt."

"Her ne kadar PC'ye aykırı olsa da, tüm hedefleri vurdular. Eşcinsel, ırklar arası ve Noah tanınmış bir aileden geliyor, bu yüzden onu Matt'in parasının peşinde koşan bir servet avcısı olmakla suçlayamazlar. Bir tür halkla ilişkilercinin ıslak rüyası gibiler."

"Noah'ı bunu kabul etmeye nasıl ikna ettin?"

"Ona zengin bir vakıf fonu adamı olmaktan ne kadar sıkıldığını hatırlattım. Ayrıca Matt'i seksi buluyor. Bu gemi seyahatinde her şeyi denetlemek için onlarla birlikte gideceğim ve senin için fazladan bir bilet aldım çünkü seyahat etmeyi ve dünyayı görmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum. Sadece Bermuda, ama hey, Kanada değil."

"Bu bir turizm sloganı olmalı. Her yerde işe yarar. 'Ohio, Batı Boktan Şehir'e gelin.

Yapacak bir şey yok ama en azından Kanada değil." Damon yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin, güldürme beni."

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Teşekkür ederim."

"Haftalardır bunu organize ediyordum, çünkü bunu senin için yapmak istiyordum. Gitmek istediğin her yere seni takip etmek ya da Major League Baseball maçında vurucu olmayan bir atış yapmak arasında bir seçim yapsaydım, seni seçerdim. Her seferinde."

"Kahretsin, bu senden gelen bir evlilik teklifiydi." Onu tekrar öpüyorum, ta ki fark edene kadar...

"Bekle. Stacy'den intikam almak için gemi seyahatini tam olarak nasıl kullanacağız?"

"Sana sürpriz yapabilmem için iş yerinden bir haftalık izin ayarlamasını istediğimde, gelmeyi ne kadar çok istediğini söyledi. Ona gemide kendisine ait bir oda şeklinde erken bir doğum günü hediyesi gönderebilirim."

Gözlerim kısıldı. "Hâlâ anlamıyorum."

Damon kaşını kaldırıyor. "Lise arkadaşın Jared son zamanlarda ne yapıyor? Sence bedava bir gemi seyahatiyle ilgilenir mi?"

Bir gülümseme belirir. "Hem benden hem de Stacy'den daha kötüsün."

"Evet, öyleyim. Dik'e bulaşma."

Neredeyse kahkahalarımın boğulacaktım. "Sen bir erkeğin isteyebileceği en iyi sahte erkek arkadaşsın ve bu geceden sonra şehirdeki en büyük spor menajeri olacaksın. Tommy'nin tüm takım arkadaşlarıyla senin için biraz keşif yapacağım ve yeni bir menajere ihtiyacı olan var mı diye bakacağım."

"Bana müşteri bulmaya devam edersen, seni asistanım olarak işe almak zorunda kalabilirim." Başımı salladım. "Kötü fikir. Hiç iş yapamayız."

"Doğru. Seni seviyorum, Maddy."

Kaç kere söylerse söylesin, yeterince duyamıyorum. Bu beni korkutmuyor ve sonsuza kadar onunla birlikte olma fikri beni huzursuz etmiyor. Onu hayatımda hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi arzulamadığım kadar arzuluyorum. Eskiden ilişkilerin başkasının istediği bir şey için kendi istediklerinizden ödün vermek anlamına geldiğini düşünürdüm ama önceliğiniz haline gelen o kişiyle tanıştığınızda bunun ödün vermek olmadığını, çünkü onu mutlu etmek için her şeyi seve seve yapacağınızı hiç fark etmemiştim. Tıpkı Damon'ın da benim için aynı şeyi yapacağını bildiğim gibi.

Onu tekrar öperim. "İlk tanıştığımızda sana ait değilmişim gibi hissettiğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" Damon başını sallıyor.

"Onu buldum, olmam gereken yeri. Senin yanında."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

DAMON

Son kutuyu da diğerlerinin üzerine koyup nefes alıyorum. "Bitti. Nihayet."

Maddox yüzünde sevimli bir kaş çatmayla onun -hayır, bizim- *dairesinin* ortasında duruyor. "Ne var ne yok?" diye sordum.

"Ne oldu? Oh, bilmiyorum. Hiç dairem kalmadığı gerçeğine ne dersin? Ne kadar saçmalıyorsun?"

Ellerini uzatıyor ve bir daire çiziyor. Kabul ediyorum, her yerde yığılı kutular var ve banyoya ya da mutfığa giden açık bir yol bile yok, ama her şey için bir ev bulduğumda iyi olacak.

"Yerimiz olmayan her şeyi bir depoya koyacağım."

Maddox bir yığın kutunun arasında yatağına uzanıyor. Aralarında kıvrak vücudunu sıkıştırabileceği kadar yer var. "Daha büyük bir tekneye ihtiyacımız olacak."

"*Jaws* göndermesi mi? Gerçekten mi?"

Kolunu gözlerinin üzerine atıyor.

"Bebeğim, çıldırıyor musun?" Kalbim küt küt atıyor ve birlikte olduğumuzdan beri yaşadığım şüpheler içimi kemiriyor. Onu hazır olmadan çok ciddi bir şeye zorladığımdan endişeleniyorum. Bunu aştığımızı sanıyordum, ama belki de şimdi gerçekten yaşandığı için onun için her şey çok gerçektir.

"Evet."

Göğsümdeki ağırlık mideme iniyor. "Benim taşınmam hakkında mı?"

Telaşla ayağa kalktı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Ne dedin? *Hayır*. Yeterince yerimiz olmadığı ve neredeyse üst üste yaşadığımız için çıldırıyorum. Belki de... belki de daha geniş bir yer aramalıyız."

Rahatlamak için ağrıyan göğsümü ovuyorum. "Şimdilik böyle iyi. Buna bir yıl, en fazla iki yıl dayanabilirsek ve normalde kira için ödediğimiz parayı bir kenara koyarsak, Jersey ya da Brooklyn'de bir ev için peşinatımız olur."

Maddox'un nefesi kesildi. "*Jersey'e* taşınmamı önermeye nasıl cüret edersin? Sen gerçekten bir canavarsın."

"Biliyorum. Ben en kötüsüyüm," diyorum kuru bir sesle. "Jersey *o kadar* da kötü değil." Ama hey, sadece Jersey kısmı için endişelendiği ve ipotek paylaşma kısmı için endişelenmediği için minnettar olmalıyım.

"Kendine nasıl New Yorklu diyebiliyorsun?"

Onu görmezden geliyorum ve bütün gün kutu taşımaktan yüzümde biriken teri silmek için gömleğimi kaldırıyorum. Gömleğim yerine oturup Maddox'la göz göze geldiğimde dili dışarı fırlıyor ve üst dudağını ıslatıyor.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?" Alay ediyorum.

"Mmhmm. Buraya gelmeli ve bu kocaman yatağı paylaşmalısın... oh, bekle

..." Etrafındaki saçmalıkları işaret ediyor.

Gülmemeye çalışıyorum. "Alaycılık senin için iyi değil, biliyorsun."

"Yalanlar. Alaycılık harikadır. Her şeyi söyleyebilir ve şaka yapıyormuş gibi davranabilirsiniz. İnsanlar benim komik olduğumu düşünüyor, oysa gerçekte ben sadece bir pisliğim."

"Evet, ama sen benim götümsün... Bu kulağa son derece yanlış

geliyor." Maddox homurdanıyor. "Belki de bu evlilik
yeminlerimizde yer almalı."

Sözleri beni şaşırtıyor ve geriye doğru bir adım attığımda ayağım bir kutunun kenarına takılıyor
ve yere çakılıyorum - zeminden geriye ne kaldıysa artık. Kalçam bir kutunun köşesine saplandı ve

keskin bıçak gibi bir ağrı başımı dolduruyor. Hala ara sıra beyin sarsıntısından kalan etkiler yaşıyorum. Doktorlar bunun yakında geçeceğini söylüyorlar - Tanrı'ya şükür, günlük baş ağrılarımınla birlikte.

"Kahretsin." Maddox bir anda yanımda belirdi, üzerime eğildi ve elleriyle yüzümü kavradı. "Sen iyi misin? Beyin sarsıntısından mı? Başın mı dönüyor?"

"Ben iyiyim," diye homurdanıyorum ve doğruluyorum. "Aptal bir kutuya takıldım çünkü evlilik yeminini sanki bir olasılıkmış gibi söyledin. Bir erkeğe bunu yapmamalısın."

Önümde dizlerinin üzerinde geriye yaslanıyor. "Neden böyle bir olasılık olmasın ki?" "Çünkü sen *Maddox'sun*."

"Sanki bu bir sebep mi?"

"Gerçeklere bakalım." Parmaklarımla skor tutarak nedenleri sıralıyorum. "Chastity ile evlenmek zorunda kalmamak için memleketinden kaçtın. Düğün töreni sırasında yerinde duramadın ve bir mezarlıkta kiliseden daha rahat hissettiğini itiraf ettin. İlk başta erkek arkadaş etiketini ağzından zor çıkarıyordun, bu yüzden koca kelimesiyle nasıl olacağını görmekten nefret ediyordum. Ve birlikte yaşamayı önerdiğimde neredeyse benden ayrılıyordun."

"Ama bu daha önceydi."

Omuz silktim. "Seninle birlikte olmanın gelecekte düğün yapmamak anlamına geldiğini düşündüm ve bu benim için sorun değil. Seninle bir hayat istiyorum. Bu, evlilik içermek zorunda olduğu anlamına gelmiyor."

"Yine de seninle evlenmek istiyorum."

Sözlerini kafamda tekrar tekrar oynatıyorum, çünkü mantıklı gelmiyorlar. *Ben* buna hazır değilim, o da hazır olamaz. Sadece birkaç aydır birlikteyiz. Bu çok hızlı ve-

"Siktir, şimdi demiyorum," diyor gülererek. "Ya da yakında. Tanrım, rol değişimi. Bayılacak gibi görünüyorsun. Demek istediğim, hayatımda ilk kez biriyle bir gelecek görüyorum ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirme olasılığını istiyorum."

Sözleri beni şaşırtmamalı -Maddox her zaman bekleneni değiştirir- ama uzun vadeyi düşünmesi bile onu daha çok sevmeme neden oluyor.

"Evlenmenin *gerekli* olduğunu düşünmüyorum," diye devam ediyor. "Ama bu evlenmek istemediğim anlamına gelmiyor. Özellikle de senin de bir gün evlenmek istediğini bildiğim halde. Buradaki önemli kelime bir *gün*. Evlilik bir ilişkinin tüm amacı değil mi? Nihai hedef gibi bir şey."

"Ben asla... Ben..." Kelimeleri nasıl çıkaracağımı bilmiyorum. "Benim için kim olduğunu değiştirmeni hiç beklemedim. Nihai hedef istediğimiz her şey olabilir. Ev, evlilik... eğer istersen çocuklar. Ya da olmaz. Kendi geleceğimizi seçebiliriz ve bunun bir kutuya sığması, bir etiketi olması ya da toplumun beklentilerine uyması gerekmez."

"Etiketleri sevdiğini sanıyordum?"

"Belki de bana etiketlerin önemli olmadığını öğrettin. Önemli olan sensin. Ve benim. Başka bir şey değil."

Maddox'un gözleri sanki ona dünyayı vermişim gibi huşu ile doluyor. Yüzündeki bu ifadeyi korumayı seve seve hayatımın amacı haline getireceğim. "Başka bir şey yok," diye mırıldanıyor.

"Belki de tüm bu aptal kutular yolumuza çıkarken sevişmek için nasıl yer bulabileceğimiz dışında."

Maddox beni yere yatırdı. Beyin sarsıntısından beri seks yapmamıştık, o yüzden biraz fazla istekli. Başım sert bir şeye çarpıyor ve acıdan irkiliyorum ama umurumda değil. Maddox'un dudaklarını istiyorum.

Ağzı benimkiyle buluşmadan önce geri çekiliyor. "Bekle. Beyin sarsıntısı geçirirken seks yapmaman gerekiyor. Yorucu aktivite yok."

"Daha yeni bir ton kutu taşıdım."

"Ve başın ağrıyor. Alnındaki konsantrasyon çizgilerinden anlayabiliyorum." Çizgileri takip ediyor ve parmakları tenimde harika bir his uyandırıyor.

"Baş ağrısı yıllardır seks yapmadığımız için." Gülüyor.

"Bir hafta dene."

"Yıllar gibi geliyor. *Hafif* bir beyin sarsıntısı. Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Maddox'un bana verdiği gülümseme masumken, yakıcı bakışları hiç de öyle değil. Ağzını benimkine bastırıyor ama sadece şefkat var. Ve çok hızlı bitti. "İyi bir çocuk olacağım ve sana saldırmadan önce iyileşmeni bekleyeceğim."

İstemsiz bir inilti çıkardım. Onu *şimdi* istiyorum.

Eliyle ağzımı kapatıyor. "Sonsuza kadar birlikteyiz, Damon."

Hâlâ üzerine atlamak istesem de sözleri göğsüme yerleşiyor. Benim her şeyim haline gelen adama gülümsüyorum ve rahatlıyorum, çünkü bana vereceğini hiç düşünmediğim bir şeyi vaat ederken nasıl şikayet edebilirim?

"Sonsuza kadar mı?" diye sordum.

"Evet, Dik. Sonsuza kadar."

Fake Out'u okuduğunuz için teşekkür ederiz

Trick Play (Matt ve Noah'ın hikayesi) çok yakında!
Yaklaşan yayınlarla ilgili haberler ve güncellemeler istiyorsanız, beni buradan
takip edin: [FACEBOOK](#)
[GOODREADS WEB](#)
[SITESI](#)

Matt ve Noah ile ilgili haberleri herkesten önce almak ve ARC fırsatları, bonus içerik ve daha fazlası için Facebook'taki okuyucu
grubuma buradan katılın:
[ABS ... kesinlikle Eden](#)
Çünkü karın kasları. Karın kasları.

Alternatif olarak, posta listeme buradan katılabilirsiniz: <http://eepurl.com/bS1QFH>

****Fake Out'ta kullanılan Ticari Markalar hakkında not.****

Bu bir kurgu çalışmasıdır. Bu nedenle, Bulldogs gibi takım isimleri tamamen uydurmadır. Bu kitaptaki görüşler hiçbir şekilde NFL'nin
veya gerçek takımlarının görüş ve ilkelerini yansıtmamaktadır.

Eden Finley tarafından yazılan kitaplar

TEK GECE SERİSİ

Hemsworth ile Bir Gece (E/K)
Calvin ile Bir Gece (E/K) Fate
ile Bir Gece (E/K)
Rhodes ile Bir Gece (M/M)
Onunla Bir Gece (M/F)

SAHTE ERKEK ARKADAŞ SERİSİ

Sahte Çıkış (M/M)
Trick Play (M/M) *ÇOK YAKINDA*
Deke (M/M) *ÇOK YAKINDA*

STEELE KARDEŞLER

Yazılı Olmayan Kanun (M/M) *MAYIS 2018'DE GELİYOR*
Breaking Anders (M/M) *ÇOK YAKINDA*

Teşekkür

Tüm betalarıma teşekkür etmek istiyorum: Kimberly, Edie, Shelly, Michelle, Karma ve Janice.

Deb Nemeth harika editörlüğü ve Damon ile Maddox'a daha fazla derinlik kazandırılmama yardımcı olduğu için.

Xterraweb editörlüğünden Kelly'ye teşekkürler - siz her zaman en iyisisiniz.

Son bir kez okumak için Lori Parks'a.

Leslie Copeland, her şey için! Benimle konuşmaktan, alıntılara ve harika yeni bir arkadaş olmaya kadar!

Ve kesinlikle Book Cover by Design'dan Kellie. Beni sıkıştığım yerden çıkardığın için sen bir rock yıldızısın.

Son olarak, Foreword PR & Marketing'den Linda'ya bu kitabın yayınlanmasına yardımcı olduğu için çok teşekkür ederiz

İçindekiler

Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm	
Onbirinci Bölüm	
Onikinci Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
DÖRTÜNCÜ BÖLÜM	
BEŞİNCİ BÖLÜM	
ALTINCI BÖLÜM	
YEDİNCİ BÖLÜM	
SEKİZİNCİ BÖLÜM	
DOKUZUNCU	
BÖLÜM YİRMİNCİ	
BÖLÜM YİRMİ	
BİRİNCİ BÖLÜM	
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM	
Bölüm YİRMİ ÜÇ Bölüm	
YİRMİ DÖRT Bölüm YİRMİ	
BEŞ Bölüm YİRMİ ALTI	

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.